DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

KIYAMET ELÇİLERİ

ALEIN KENTIGERNA

Panama, 2012

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kıyamet Elçileri
Alein Kentigerna

Birinci Baskı: 2012 **ISBN:** 978-605-4401-79-6
Redaksiyon
Şule Aydın

Teknik Düzenleme
Panama Yayıncılık

Kapak Tasarım
Ali İmren

Baskı-Cilt:
Sözkesen Ofset
Telefon: (0.312) 395 21 10
Sertifika No: 1 3268

PANAMA YAYİNCİLİK
Dr. Mediha Eldem Sk. No: 60/2
Kızılay/ANKARA
Tel&Fax: (0.312) 432 14 89
Sertifika No: 18439
e-mail: info@panamayayincilik.com **www.panamayayincilik.com**

BÖLÜM BİR

Karanlık bir gecenin kara bulutlarının altındaki Silifke kenti, kara bir tabut kadar sessizdi o gece. Kasvetli bir yelin tokatlarıyla saçları dağılan bulutların arkasında gümüş bir para gibi parlayan ay, esen yelin kuvvetli nefesleri sayesinde arada bir bulutları bir kalbur gibi yırtarak, sessizce uyuyan kentin tozlu pencerelerine göz kırpıyordu. Yarasalar, cırcır böcekleri ve sivrisinekler, karanlığın koynunda bir çan gibi uğuldayarak kaçışıyorlar, gece bekçileri karanlık sokaklarda bellerinde parıldayan eğri ağızlı ceviz saplı hançerle-riyle kaldırımları kuşatan eski kesme taşların üzerinde nasırlı topuklarını kuşatan deri çizmelerinin aşınmış kösele altlarını takırdatıyorlardı.

Alaaddin Camisi'nin Baş İmam'ı Ayetullah bin Hassan ise, o güzel sesiyle yatsı ezanını okuyup camiye gelen cemaate namazı kıldırdıktan sonra hemen caminin yanındaki siya[1] sıvalı evinin sokağa bakan odasında uyumaya çekilmiş, kısa sürede de kendini terden bir denizin içine iten çok tuhaf kâbuslar görmeye başlamıştı.

1 *Osmanlıca'da samanlı sıva harcı.*

Sabah olduğunda bulutlar yarılmış ve yaz güneşi, altın ışıltılı gülümsemesini parlak bir şelale gibi cömertçe kente boşaltmıştı. Ayetullah, başında takkesi,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

üstünde beyaz entarisi, tüm gece gördüğü kâbuslardan dolayı sıkıntılı bir yüzle yatağından esneyerek kalkıp önce sofaya, oradan da iki karış genişliğinde, bir kol uzunluğunda, arka bahçeye bakan yeşil çerçeveli bir pencerenin bulunduğu küçük ayaklığa yürümüştü. Yüzünü, bakır leğendeki ılık suda yıkayıp iyice bir gerindi. Duvara astığı çatlak aynada yüzündeki iki günlük sakalları kesip kesmemeyi düşünürken birden aklına dün gece gördüğü o tuhaf rüya geldi. Kendini garip hissediyordu, göğsünün orta yerinde bir kedi vardı sanki ve o tuhaf rüyayı düşündüğü anlarda sivri pençeleriyle göğüs kafesinin içine girebilmek için derisine amansızca pençe atıp duruyordu. Kediyi kovmak için ciğerlerine derin bir nefes doldurup günlük kıyafetlerini giymek için tekrar odasına döndü.

Ekmek evinde, arka bahçesinden topladığı taze salatalık, domates, pazardan aldığı siyah zeytin, peynir ve dün geceden kalma iki dürüm yufka ekmekle kahvaltısını yaparken sofadan bir ses işitti. Sesin sahibini tanıyarak:

"Gel içerdeyim," diye karşılık verdi.

Ceviz kapı paslı menteşelerinden acıyla gıcırdayarak açıldı ve gözleri, genç öğrencisi Murathan'ın zeytin siyahı küçük gözleriyle karşılaştı. Genç Murathan içeriye girerken hafifçe gülümsedi:

"Hayırlı sabahlar hocam."

"Gel Murathan'ım hoş geldin, kahvaltı yaptın mı?"

Murathan siniye doğru yaklaşırken elini göğsüne götürdü ve saygılı bir sesle:

"Allah razı olsun hocam yaptım, ama bir çay içerim," dedi.

Murathan henüz yirmi birinde, zeki, ağır başlı ve duygulu bir deli kanlıydı. Ama bir kusuru vardı. Kendi kabuğuna hap-solmuş bir istiridye gibiydi. O kadar çekingendi ki insanların yüzüne bakmaktan bile utanırdı. Kendine ne kadar acı çek-tirirse, acı çekenlerin en çok başvurdukları yer olan öbür dünyada da o kadar huzura erişeceğine inanırdı. Duygulu,sisli bir akşamüzeri gibi karamsardı. Bakışları soğuk ve mesafeliydi ama ninesi ve Ayetullah'a karşı bu soğukluğun aksine şefkat ve merhamet doluydu. Hatta bakışları o kadar utangaçtı ki şaşı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

olmadığı halde sığ bir denizi hatırlatırdı. İnsanlarla kolay kolay konuşmazdı, selamlaşmanın dışında kimsenin hakkında bir şey sormaz, merak da etmezdi. Yabancı bir insanla konuşurken heyecanlanır, sesi kısılır, elleri titrerdi. Ruhunda, o kara küçük gözlerinin arkasında yoğun fırtınalar koptuğunu, yaşadığı hayattan sıkıldığını anlamak, gözlerindeki donuk ifadeden, asık suratından anlaşılacak bir şey değildi. Ama ona bir baba, hatta bir arkadaş gibi yakın olan Ayetullah, bir babanın veya bir arkadaşın görebileceğinden çok daha fazlasını görürdü Murathan'ın gözlerinde. Murathan'ın yıllarca babasından gördüğü ve artık çelik bir zırh gibi benliğine yayılan baskıyı, özgüvensizliği kırmak, bir asit gibi eritip yok edebilmek için ona sürekli görevler veriyor, güvenini geri kazanmasına elinden geldiğince yardımcı olmak istiyordu.

Murathan'ın kişiliği derin ve karanlık bir kuyu gibiydi. Çevresini kalın duvarlarla örmüştü. Güldüğünü ya da ağladığını bu hayatta çok az kişi görmüştür. Karmaşık bir düğüm gibiydi kişiliği, her şeyi içine atıyor, sonunda da duyguları birbirine kaynaşıyor, dolanıyor ve bir yumak gibi ağır bir düğüm halini alıyordu. Yaşadığı çevreden gitmek istiyor ama ona bir bel kemiği gibi destek olan Ayetullah olmadan yalnız başına iki adım bile atamayacağını düşünüyordu.

Günlük yaşantısının çoğu vaktini yalnız başına geçiriyor, sonunda da bundan şikâyet ediyordu. Kahveye falan pek gitmezdi. Bunun yerine, ezan saatleri arasındaki boşluklarda eşeğine atlayıp kentin dışına çıkar, dağdaki kara gölün kıyısına gider, ormanda gezinir, ya da dereye balık tutmaya inerdi.

Bahar aylarında kırlarda rengârenk açan çiçekleri izler, kıyısına inip derenin şarıltılarını dinler ve doğanın bu güzel çocuklarında huzur bulurdu. Sanki on yedi yaşına kadar babasından görüp de içinde kalın bir yara tutan baskıları, doğanın bu çarpıcı ve huzur dolu güzellikleriyle yıkayıp sökmeye çalışırdı. Çiçekleri koklar, ciğerlerinden verdiği soluklarla içinde bir irin gibi duran gözyaşlarını dışarı atardı. Her şeyde hüzünlenecek bir şey bulurdu. Eşeğine binip de kente geri dönerken bile hüzünlenirdi. İnsanlardan uzakta, doğayla baş başayken içine tuhaf bir endişe, bir yoksunluk duygusu akardı bazen. Hiçbir şeye sahip

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

olmadığını hissederdi. Bu kısa kır yolculuklarının bile bir gün elleri arasından alınacağını düşünür ve kaygılanırdı. İnsanın hayatı boyunca güzellikleri araması, sonra da tam bulup ellerine almışken yitirmesi adaletli gelmezdi ona. Anası o çok küçükken vefat etmişti. Babası da dört beş yıl önce, daha kırk yaşına bile gelmeden göç etmişti dünyadan. Murathan da fazla uzun yaşayacağını hissetmiyordu. Emanet taşıdığı bedenini belki bir on yıl sonra ölümün alacağından emindi. Öyleyse neden bu kadar hüzün, bu kadar acı çekmişti? Babası ona bir gün bile rahat bir nefes aldırmamıştı. Onun her şeyine karışmıştı.

Sonunda babası, onca yıl Murathan'a hayatı zindan ettikten sonra, dört yıl önce bu dünyadan göç etmişti ama geriye Murathan'ın kişiliğine bir reçine gibi bulaşan özgüvensizlik, suçluluk ve insanlardan kaçıp bir is gibi üzerine bulaşan ve bir türlü kurtulamadığı karamsar, huzursuz ve mutsuz bir ruh hali dışında bir şey bırakmamıştı. Ama tüm bunlara rağmen Murathan bir kez bile onu suçlamamış, adını kötü anmamıştı.

Murathan hayat hakkında birazcık bir şey öğrendiyse onu da Ayetullah Hoca'sına borçluydu. O, kendisine gerektiğinde bir baba, gerektiğinde de bir arkadaş olmuştu. Ayetullah da eşini kaybettiğinden beri yalnızdı ve bu yalnızlığa Murathan bir merhem gibi gelmiş, birbirlerinin mutsuzluklarını sarmışlardı. Murathan'ın babası, onu Ayetullah Hoca'ya getirdiğinde Murathan on iki yaşındaydı. Ayetullah Murat-han'ı bir oğul gibi bağrına basmış, yüreğindeki kanayan yaranın üzerine sarmıştı onu. Bu yüzden, arayış içindeki bu iki insan (biri karısını kaybettiği için sevgiyi, diğeri de özgüveni ve mutluluğu) birbirlerinin duygusal açlıklarını doyurmuştu bunca yıl ve halen de birbirlerine kalın bir urganla bağlan-mışcasına doyurmaya devam ediyorlardı.

Siniye oturup üzerine somatı[2] çekerken hocasının yüzündeki düşünceli ifade gözünden kaçmamıştı genç Murat-han'ın. Ayetullah, öğrencesine yanındaki maltızın üzerindeki kızgın çaydanlıktan sininin üzerindeki bakır kupaya çayın demini doldururken Murathan daha fazla kendini tutamadı ve ilgili bir sesle:

2 *Osmanlı sofrasında sininin çevresinde oturanların dizlerini örten peçete.*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hocam nen var yüzün niye asık?" Diye sordu.

Ayetullah kaşlarını kaldırıp mahzen kadar karanlık bir bakış attı öğrencisine. Göğsündeki kedi gitmiş yerine acı acı öten bir bülbül konmuştu sanki.

"Dün gece çok kötü bir kâbus gördüm oğul," dedi. Göğsündeki boşluktan gelen karanlık bir sesle.

Murathan meraklanmıştı.

"Yaa, neydi, nasıldı, anlatıver hocam?"

Ayetullah kupayı öğrencisine uzatırken bakışlarını yere eğdi. Biran sessiz kaldı, rahatsız edici, insanı tedirgin eden bir sessizlikti bu. Sonra daha fazla beklemedi ve tedirgin bir sesle, uyandığından beri kendisini rahatsız eden, tıpkı zihninde paslı bir çivi gibi dolaşan o tuhaf rüyayı anlatmaya koyuldu.

"Uzak, çok uzak bir denizden, bu topraklardan olmadıkları belli olan esmer tenli, dişleri kurt dişleri gibi sivri, kulakları, burunları küpeli, çirkin yüzlü bir grup denizci, bir gece yarısı küçük bir kadırgayla Akdeniz sularına geldi. Hepsi de korkuyorlardı. Ama yemin ettikleri bir görevleri vardı. Allah'ın rüzgârlarını gemilerinin sırtlarına verip bin bir türlü afeti atlatarak Korikos Kalesi'nin karşısındaki Kız Kalesi'ne çıktılar. Sonra, orada bir şey oldu ve hepsi korkunç bir şekilde öldüler. Karşılarında çok güçlü bir ışık parıldadı ve hepsinin etleri yanarak kemiklerinden sıyrıldı. Bu çok korkunçtu. Sadece kemikleri kaldı. Acılar içinde öldüler hepsi de!"

Baş İmam Ayetullah sustu. Gözleri nemlenmiş bir ifadeyle boşluğa daldı. Kulaklarının içi acı içinde bağıran o denizcilerin kanlı feryatlarıyla dolmuştu. Yutkunup başını Murathan'a kaldırdı ve onun vücudunun da tıpkı bir put gibi, yüzünün ise hayalet görmüş gibi dehşet içinde kaldığını fark etti. Kuşkulu bir sesle:

"Murathan ne oldu nen var?" diyerek tam elini uzattı ki Murathan birden irkildi. Siyah gözlerinde billur gibi yaşlar birikmişti ve alt çenesi titreyerek Ayetullah'a kupkuru bir sesle şu cevabı verdi. "Hocam, ben de dün gece ***aynı rüyayı***

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gördüm!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM İKİ

1000 yıl kadar önce. İsa'nın doğumundan 567 yıl sonra.

Yunanlı bir papazla Kudüslü bir haham, Girit Lima-nı'ndan kıç güvertesi kamaralı, cabadan bir gabya yelkenli, yirmi bir metre uzunluğunda bir Fenike gemisiyle yirmi tane denizciyi, bir servet ödeyip - tam 10.000 altına- kiralayarak Akdeniz'den Atlas Okyanusu'na açıldılar. Gizemli bu iki yaşlı din adamı, bu uzun yolculuklarının ilk günlerinde gemide beraber kaldıkları odada, iki ay kadar önce görmüş oldukları bir rüya hakkında konuşuyorlardı.

Yunanlı Papaz Miltratus:

"Kardeş Monides, Eğer bu gerçekse, tahminlerimiz doğruysa... Yüce Rabbim sen bizi koru!" diyerek uçmayı yeni öğrenen bir kuş gibi adeta heyecandan titredi.

Hahamsa alev alan kuru bir meşe dalı gibi yanan gözlerine rağmen soğukkanlı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bir sesle konuştu.

"Biz seçilmiş kişileriz kardeş Miltratus. Biz seçildik ve gerçekleri ortaya çıkarmalıyız. Ne olursa olsun. Eğer onu bulursak belki de dünyanın karanlık kaderini değiştirebiliriz; belki de tüm din âleminin kaderini ve tüm insanları sonunda tek bir din altında birleştirebiliriz!" dedi. Ardından da uzun, dipsiz ve karanlık bir sessizlik oldu.

Tekrar 1000 yıl kadar sonra,

Osmanlı İmparatorluğu, İmam Ayetullah'ın evi.

Genç İmam Murathan ve Ayetullah bin Hassan oturdukları mutfaktaki sininin yanında korkudan beti benzi atmış, vücutlarında karıncalar kaynaşmaya başlamış bir halde dona yakalanmış gibi kalmışlardı. Bıçak dahi açmayan ağızlarının içindeki dişleri, bir eşeğin heybelerinde taşıdığı şişeler gibi tıngırdıyordu. Masurası buz tutmuş bir çeşme gibi gözyaşlarını ağlamamak için tutuyorlardı.

"Hocam bu ne demek oluyor? Nasıl oldu da aynı rüyayı gördük?" dedi sonunda Murathan, sadece ikisinin anlayabileceği, kelimelere dökmenin imkânsız olduğu o ilahi heyecandan kendini kurtardıktan sonra heyecandan kısılmış ve kurumuş bir sesle. Siyah küçük gözleri dolmuştu ve karşısında, düşünceli bir ifadeyle başı önüne düşmüş hocasına bakıyordu.

İmam Ayetullah ise denize atılan bir çapa gibi derinlerden hemen çıkamadı. Zihninin denizlerinde kalyonlar yutan sisli fırtınalar kopuyordu. Elleri, yüzü, bakışları soba gibi yanıyordu. Kulaklarında sesler dolanıyordu, ilahi, mistik, ürpertici, sarhoş edici o andan belli ki sıyrılamamıştı hala. Bir süre sonra soğuk bir sesle:

"Sanırım biz seçildik," dedi ve başını yavaşça kaldırıp ilahi bir ışıkla aydınlanmışçasına saf bir mücevheri andıran ışıltılı gözlerle baktı.

"Yüce Allah'ımız bize bir işaret gönderdi. Bir yere gitmemizi istedi."

Sesi derinlerden geliyordu, yüreğiyle konuşuyordu sanki. Nemli gözleri ise

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

karşısında oturan öğrencisi Murathan'ın üzerindeydi ama bu bakışları adeta onun bedenini ve arkasındaki duvarı dahi birer mızrak gibi delip geçmiş ve ufka doğru akıp gitmişti. Sonra sanki uzaklardaki birisiyle bilincinin dışında konuşuyormuşçasına derinden gelen inanç yüklü yüksek bir sesle ekledi.

"Yüce Mevla bir şeyler bulmamızı istiyor bizden. Buna eminim! Buna inanıyorum."

Sonra buğulu bakışları yorgun bir kılıç gibi yere doğru eğilirken sağ elini kalbinin üzerine götürüp derin derin soluklar aldı. Korkutucu bir durumdu. Gördükleri rüyanın ayrıntılarını konuştukça korkularını bastırıp sunturlu bir şaşkınlığa ve ürpertici bir heyecana sürüklenmişlerdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM ÜÇ

Ertesi gün Baş İmam Ayetullah, Murathan'la birlikte gördükleri rüyayı Reşad Camisi'nin imamı, dostları Reşat Yezidi'ye de anlatıp fikrini aldılar. Reşat olayı dinledikten sonra onlardan daha çok heyecanlanmıştı neredeyse. Hayatında hiç böyle bir şey duymamıştı. Sonra Ayetullah, onunla birlikte Murathan'a atlı bir araba kiralatıp 25 km uzaklıktaki Korikos Kalesi'nin kıyısına gönderdi. İmam Mu-rathan'la İmam Reşat, daha önce arabayla geçerlerken bir köyden kiraladıkları beş işçiyle birlikte kıyıdaki Korikos Ka-lesi'nin önüne gelip kalenin hizmetinde olan sandallardan birini ödünç almışlar, sonra da iki yüz metre ötedeki adacığın üzerine kurulmuş olan Kız Kalesi adasına yönelmişlerdi. Ne bulacaklarından habersiz, bu yedi adamı taşıyan sandal denizin üzerine giydiği mavi bir kaftanı hatırlatan durgun sularda beyaz tenli bir kadının göğüs uçları gibi dikilen iki yüz metre ilerdeki sekiz kuleli Kız Kalesi'ne doğru ağır ağır ilerlemişti.

Adacığa öğleden önce saat on bir sularında vardı kayık. İki imam ve işçiler yorgun bir halde sandaldan indiler.

Kız Kalesi denen yer, Korikos sahil kalesinin iki yüz metre açığında bulunuyordu ve bir deniz yoluyla birbirlerine bağlıydılar. Denizden gelecek

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

saldırılara ön kalkan olması için 11.yy.da Bizans kumandanı Eusthatios tarafından yapılmıştı. Ama Korikos seksen altı yıl sonra Ermenilerin, iki yüzyıl sonra da Kıbrıs Krallığı'nın eline geçti ve 14. yüzyılda Türk akınları yoğunlaşınca Korikos halkı kendi isteğiyle, Kıbrıs Kralı 1. Peter'in koruması altına girdi. Ancak Türk akıncılarının saldırıları kesilmeyince kentle birlikte Kız Kalesi önce Karamanoğulları'ndan İbrahim Bey'in hâkimiyetine, kaleler onarıldıktan sonra da Osmanlı İmparatorluğu'nun topraklarına katıldı.

İmam Murathan bir süre yanındakilerle birlikte dış çevresi yüz doksan iki metre olan kalenin etrafında dolaştıktan sonra, hocası Ayetullah'la birlikte dün gece gördükleri rüyanın geçtiği yeri bulmaya çalıştı düşünceli bir şekilde.

"İşte, işte burası!" diye bağırdı sonunda İmam Murathan, kalenin kuzey kıyısına geldiklerinde. "Evet, burası olmalı!"

Yanındaki köylülerse şaşkınlık ve hayret içinde bu iki imamın neyin peşinde olduklarını anlamaya çalışıyorlardı. İmamlara saygılarından ve korkularından dolayı istedikleri şey hakkında fazla da soru soramamışlar, sandalla gelirlerken sadece bir kez içlerinden bir tanesi, "Değerli hocam, neden orayı kazmaya gidiyoruz, ne arayacağız orada?" Diye sormuş, İmam Murathan da, oradan elleri boş dönme ihtimalini düşünüp köylülerin kendilerini deli sanıp etrafta dedikodu yapmamaları için masum bir yalan uydurmak zorunda kalmıştı:

"Baş İmamımız Ayetullah Hoca'nın büyük dedesinin kabri orada. Allah'ın izniyle onun ölüsünü alıp şehirdeki mezarlığa gömeceğiz," diye yanıtlamıştı.

Köylüler de bunun üzerine içlerinden "İmam efendinin dedesinin kabri niye ta oralarda?" diye düşünmelerine rağmen burunlarını fazla sokmamak için bu hassas konuda başka soru sormak istememişlerdi.

İmam Murathan'ın gösterdiği yeri köylüler kazmaya giderlerken kendi aralarında fısıltıyla:

"Ne iştir yahu, koskoca Baş İmam efendimizin büyük dedesinin kabrinde yazılı bir taş bile yok!" diye safça söylenmişlerdi ama kendilerine verilen akçelerin

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

hakkını iade etmek için daha fazla kafalarını bulandırmadan yanlarında getirdikleri kürek ve kazmalarla kuru toprağın teninde delikler açmaya başlamışlardı.

Murathan'la Reşat ise gölgelik bir yere çekilmişler yanlarında getirdikleri testiden su içerek serinlemeye ve merakla işçilerin kazdıkları toprağın altından çıkmasını umut ettikleri "şeyi" beklemeye başlamışlardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM DÖRT

Baş İmam Ayetullah bin Hassan, evinin mutfağında Mu-rathan'la malum rüyayı konuştuktan sonra bir süre daha bu konu hakkında tartışmışlardı. Murathan:

"Hocam, oraya gitmemiz gerektiğini mi söylersin? Yani Kız Kalesi'ne. Ne var orada?"

"Bilmiyorum evlat, Allah bilir. Rüyamızda (bir an susup elini gene kalbine götürdü, içi cızlamıştı) gördüğümüz kadırga o adacığa çıktı biliyorsun. Bunu gayet iyi hatırlıyorum ben, sen de öyle hatırlıyorsun. O zaman o adacığa gideceğiz. Ve o insanların, kadırgadan inip de feci şekilde ölen o insanların çıktığı kıyıyı bulacağız."

Murathan başını eğip düşüncelere daldı. İyice tedirgin olmuştu, tüyleri diken dikendi. Alt dudağını ısırıp kalbinden gelen sesi duymaya çalıştı. Gözleri seğiriyordu. Derin derin düşündü.

Yarım saat içinde beş metre karelik yer bir metre derinliğinde kazıldı ama ortaya irili ufaklı taşlar, çakıl ve moloz dışında hiçbir şey çıkmadı. İş uzadıkça köylüler arasındaki homurdanma ve imamlar arasındaki sıkıntı daha da artıyordu. Daha sonra İmam Murathan'ın isteğiyle orayı bırakıp denize daha yakın

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bir yeri kazmayı başladı köylüler. Bir yarım saat kadar daha sonra elindeki kürekle toprak atan köylülerden birisi, küreğinin ucuyla kol kemiği şeklinde ince uzun beyaz bir parçayı toprak attığı tepeye doğru farkında olmadan fırlattıktan sonra, kum ve molozla birlikte havada uçan beyaz şeyi gören başka bir köylü parçanın düştüğü yere doğru gitti hızla. Kum tepesinin üzerine giden köylü o beyaz şeyin bir kol kemiği olduğunu anlayınca hemen elinden kazmayı bir kenara atıp kemik parçasıyla birlikte heyecan ve korku içinde imamlara doğru koştu.

"Hocam, hocam! Bakın ne bulduk, ne bulduk!"

Murathan'la Reşat heyecan içinde oturdukları ağacın altından ayağa fırladılar. İmam Murathan fal taşı gibi açılmış gözlerle; "Buldunuz mu? Buldunuz mu gerçekten?" diye heyecan içinde titreyerek sordu.

Köylü, bir parça korkudan eli titreyerek elindeki kemiği imam efendiye doğru uzattı. "Bu... Bu kol değil mi?" diye sordu kekeleyerek, hem yanlış bir şey bulmuş olduğundan utanıp boş yere onları ayağa kaldırmaktan, hem de imam efendinin dedesinin kolunu kırmış olma ihtimalinden korkmuş olarak. İmam Murathan kemiği eline alıp bunun bir insan kemiği olduğundan emin olduktan sonra yanındaki İmam Reşat'a uzattı.

"Yüce Rabbim, bulduk, bulduk galiba!" dedi heyecanla.

İmam Reşat da heyecandan gözleri dolmuş bir halde yutkundu.

"Kazmaya devam edelim hocam! Bakalım daha ne çıkacak!" dedi ki bir on metre ilerdeki kıyıda kazmaya devam eden diğer köylülerin bağrışları duyuldu.

"Bulduk hocam, bulduk! İmam efendimizin dedesi burada yatıyor!"

Öğrencisi Murathan'la İmam Reşat'ın kayıkla gitmelerinin üzerinden bir üç saat kadar geçmişti. Baş İmam Ayetul-lah Hoca camideki işleri halletmek için kentte kalmıştı. İmam Reşat ise görevli olduğu camisini on beş yaşındaki öğrencisi Saffet'e emanet edip gitmişti. Akşama doğru Alaaddin Ca-misi'nin önünde bir araba durmuş ve içinden koşar adımlarla İmam Murathan inmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İçeri girer girmez heyecan ve neşe içinde yukarı kattaki hocasına bağırdı.

"Hocam, hocam, bulduk onları! Rüyamız gerçek çıktı. Bir sürü ceset var orada!"

Dün sabah:

Murathan:

"Hocam orayı bulup ne yapacağız peki?"

Ayetullah bu sefer kendini tutamadı ve gözlerinden bir iki damla yaşı kaçırıverdi. Hemen bir eliyle kendini dinlemeyip de gözlerinden yanaklarına kaçan o iki serkeş yaşı silerken, "Ceset arayacağız oğul," dedi çivi gibi batıcı bir sesle. Murathan geriye kaykıldı bir an. Damağı kurumuştu, ayağa kalkıp tezgâhın üzerindeki debbeden yanındaki geniş bir kupaya su doldurup ağzına dikti. Sabah çiğlerine benzer küçük damlacıklar çenesini kaplayan sert sakallarına tutunmuştu. Elinin tersiyle su damlacıklarını silerken yüzünü alnını kırıştıran meraklı bir gözle, sininin arkasında bir dizinin üzerinde oturan hocasına döndü. İçinde tatlı bir yel esiyordu. Bu his, buldukları bir haritanın peşinden giden define avcılarının mistik ürpertisine benziyordu. Defineler hakkında söylenen batıl lanetlerden korkup da gene de zengin olmanın ve bu gizemli maceranın vereceği tatlı heyecana kapılan bir sarhoşluk vardı üzerinde.

Ertesi gün:

Hoca Ayetullah gözyaşlarını zor tutarak aşağı kata inmeden önce kısık bir sesle; "Yüce Rabbim, ne gibi bir yol göstermek için bizi seçtin? Ey benim güzel yaradanım! Bize yardımcı ol. Eüzübillahimineşşeytaniraccim. Bismilla- hirrah-manirrahim. İnşallah hayra çıkar!" diye dualar okuyarak göğsünde çiftleşmek için öten bir bülbüle benzeyen tatlı bir heyecanla Murathan'ı karşılamaya indi.

Olanları sıcağı sıcağına Murathan'ın ağzından dinledikten sonra kentin güvenliğini sağlamakla görevli olan subaşına haber vermek için apar topar ona gitti.

Subaşına heyecandan terleyen diliyle her şeyi bir çırpıda anlattı. Mistik

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

konularda zihninde yeller esen subaşı Ayetul-lah'ın anlattıklarında heyecanlı bir şey bulamamıştı ama kentin baş imamına bir saygıda kusur etmemek için bunu pek belli etmedi. Subaşı tüm bağnaz, çıkarcı, yeniliklere kapalı insanlar gibi sinsi bakışlıydı. Lükse düşkün ve her işinin hemen yapılmasını isteyen şımarık ve görgüsüz biriydi. Konuşurken nedeni anlaşılmaz bir şekilde ağzını, afyon çiğniyormuş gibi yayvanlaştırırdı. Kendini beğenmişliği, cekete bulaşmış bir boya gibi her tarafına yapışmıştı. Konuşurken ayağa kalkıp bir vaaz verir gibi gür bir sesle bağırması, ellerini teftişe çıkan bir komutan gibi arkasına atması, kölelerini kontrol eden bir derebeyi gibi küçümseyen bakışlara karşısındakini süzmesi kendini beğenmişliğin ve gösterişliliğinin aynasıydı. Çok kuşkucu ve tembel bir yapısı vardı. Ayrıca rüşvet alırken kimse görmemişti ama kentteki söylentilere göre rüşvetsiz bir iş yapmazdı. Ama Ayetullah bu tür dedikodularla ilgilenmezdi hiç. Yarım saatlik bir görüşmenin ardından subaşı, yarın bir asker devriyesiyle birlikte cesetlerin yeni mi, yoksa kovuşturma yapılamayacak kadar eski bir tarihe mi ait olduğunu saptamak için hoca efendiyle oraya gitme kararı aldı. Doğrusunu söylemek gerekirse bu olay onu hiç meraklandırmamıştı ve hoca efendinin heyecanına da bir anlam verememişti. İçinden iskeletlerin çok eski bir tarihe olduğuna dair bir his vardı ve bu da bir araştırma yapılmayacak anlamını taşıyordu. Silifke gibi küçük bir yerde insanı hayrete düşüren pek bir olay olmasa da bir evin temel kazısı sırasında ya da bir köylünün tarlasını çapalarken eski tarihli bir mezarla karşılaşması arada bir duyulan olağan şeylerdendi. Subaşı bulunan iskeletlerin kayıtlarına dahi rastlanı-lamayacak kadar eski tarihlerden kalma cesetler olduğuna emindi. Çünkü bulunan toplu bir mezardı ve subaşçılığına bu güne dek toplu bir kayıp vakası hiç gelmemişti. Kentte en son cinayetse kan davası yüzünden on beş sene evvel işlenmişti ve cinayeti işleyen kişi hemencecik yakalanıp kadılığa gönderilmiş orada da idam edilmişti.

Hoca efendi akşam, camisine gittiğinde içi, gerdek gecesine giren bir damat kadar heyecan içinde kıpır kıpır atıyordu. Oldukça uzun bir süre yattığı yatakta uyuyamamış ve Allah'ın neden rüyalarında o iskeletleri ortaya çıkarmak için

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kendilerini seçtiğini düşünüp durmuştu. Kimdi o insanlar? Ne zaman ve neden ölmüşlerdi? Bu bir tesadüf müydü yoksa Allah tarafından çok önemli bir mesaj mı almıştı? Gözlerinde biriken yaşları zaman zaman kaçırarak saatlerce, salât köşkünden okuyacağı sabah ezanına kadar zihninde köpüren bu fikirleri dindirmekle uğraştı.

Ayetullah aslen doğuluydu. Babası kervancı bir adamın altıncı çocuğuydu ve hayatı evlenene kadar keçi derili kervan çadırlarında çile doldurarak geçmişti. Annesiyle, babası,kervanla tütün getirdiği Teke Sancağı'nın merkezi Antalya'da tanışınca hemen evlenmişler ve babası bu fırsatı akıllı kullanarak iç güveyisi olarak oraya taşınmış ve karısının ailesi yanında çiftçilik yapmaya başlamıştı. Çünkü kervancılığı sevmiyordu ve bir çiftçinin kızıyla evlenmeyi, hayatının geri kalanını karın tokluğuna da olsa saman dolu bir şilteyle ko-yunyünlü bir yastığa baş koyarak geçirmeyi bulunmaz bir fırsat olarak görmüştü. Dört çocukları olmuştu. Ayetullah çocukların en büyüğüydü. On bir yaşına kadar normal bir çocukluk yaşadıktan sonra babası tarafından medrese eğitimi alması için Hatay'a gönderilmesiyle yaşamı ve kişiliği de şekillenmeye başlamıştı. Sekiz yıl süren eğitimden sonra öne Bolu'ya hatip olarak atanmış, beş altı yıl sonra ise annesiyle babasına yakın olmak için Silifke'ye imam olarak gelmiş, önceleri o zamanın Baş İmamı Hayrettin Efendi'nin yanına yerleşmiş, altı sene sonra o ölünce de onun yerine geçmişti. Tam o yıllarda da evlenmiş ve on yıl önce de bir hastalık yüzünden karısını kaybetmiş, böylelikle de uzun yıllar sürecek bir yas dönemine girmişti.

Ayetullah şu an elli bir yaşındaydı. Çok iri sayılabilecek bir adamdı; kuşların tünedikleri saçaklar kadar geniş omuzlu, bir davlumbaz kadar kalın göğüslü, bir korkuluk kadar uzun boyluydu. Ama tombul yanakları, kalın dudakları ve ılık ılık bakan badem gözleriyle bir gorile değil, sevimli ve babacan bir ihtiyara benzerdi. Bazen sakal bırakırdı ama çoğunlukla dudaklarının kenarlarında biten kısa bir bıyıkla yetinirdi. İki günde bir gusülhanede yıkanır, saçlarını tarar ve kolonyalı bir cüppe giyerek çıkardı namaz vakti ahalinin önüne.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sorumluluktan kaçmayan, sorunların yüzeyinde durmayan, cesurca diplerini deşen, çok duygusal ve duygu yoğunluğunu fazlasıyla içinde taşıyan tüm hassas kişiler gibi hayal gücü çok zengin bir kişiydi. İlkeci, doğru, samimi ve alçak gönüllüydü. Kimseye kin beslemez, çıkar peşinde koşmaz, küçük hesaplar yapmazdı.

Hayatı yalnızlıklarla ayrılıklarla geçmişti; yaşadığı acılar geniş bir törpü gibi yüreğinin zırhını yüzüp atmış, içinde yalnızca acıma duygusunu, kabuğu parçalanmış bir yemiş gibi savunmasız bırakmıştı. Bu iyi niyeti ve saflığı tüm benliğini kalın bir zırh gibi kuşatmıştı.

Karısı henüz otuz altı yaşında, yani bundan on sene kadar evvel öldüğünden beri Ayetullah kendini, bir keşişin kendini manastıra kapatması gibi evine kapatmış, insanı kendine hapseden uçsuz bucaksız o sarsıcı kader yasını tutmaya başlamıştı. Çarşıda pazarda fazla gezmez, ibadet etmediği ve cuma namazının akabinde cemaatle sohbet etmediği boş zamanlarda sebze ve çiçek yetiştirdiği evinin geniş arka bahçesiyle uğraşırdı.

Gerektiğinde inandığı şeyler uğruna gözünü bile kırpmadan ölebilecek kadar bağlı, samimi ve sevgi doluydu. Yaşadığı acılara da bu samimiyeti ve dürüstlüğü, dünyasını seven yüce gönlü katlanmasına vesile olmuştu. Hem de öyle bir gönüldü ki bu, her aybaşı müezzinlikten kazandığı kırk akçeyi son kuruşuna kadar fakir fukaraya dağıtır, bundan da kimseye söz etmezdi.

Kimseyle kavga etmezdi. Bedensel isteklerine ve bazen istemeden onurunun altta kalmaması için yaptığı kırıcı çıkışlarda ruhunun küçüldüğünü hisseder ve tekrar bedeni(yani günahları) karşısında ruhunun yükselmesi için sabahlara kadar dualar okuyup Allah'tan af dilerdi.

Kısacası inandığı gibi yaşayan, insanlarla arasına esnek bir set germiş olsa da dürüstlüğü ve yardımseverliğiyle herkesten takdir toplamış, adam gibi bir adamdı bizim Ayetullah Hoca.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM BEŞ

Ertesi gün sabah olduğunda Subaşı Akif Bey, yanına altı asker ve iki araba alarak, hoca efendi ve Reşat'la birlikte yirmi beş km. ötedeki Korikos Kalesi'nin önüne geldiler. Kaledeki yüzbaşıdan iki sandal ödünç alıp doğru Kız Kalesi'ne kürek çektiler. Hoca efendiler, kayıkla giderlerken yol boyunca dualar okudu. Gökte pırıl pırıl güneşli bir hava vardı. Masmavi semanın göğsündeki açık güneş ışıltılı yüzünü bir sel gibi denize sermişti.

Sonunda iskeletlerin yattığı yere geldiler. Kız Kalesi o sıralar boş tutuluyordu. Her hangi bir saldırı anında kıyıdan getirilecek birliklerce, düşman gemilerinin kıyıya çıkmasını engellemek için savunulacaktı. Sadece iki yüz metre uzakta olan karşı kıyıdaki Korikos Kalesi'nde bir bölük tutulmaktaydı. Cesetler, dün köylülerin kazıp çıkardıkları yerde, kutsal birer emanetmiş gibi yapayalnız duruyorlardı. İki metre karelik çukurda tam beş iskelet vardı. Cesetlerin başına geldiklerinde hocalar ve askerler ellerini dua eder gibi açtılar.

Ayetullah Hoca sesli bir şekilde duasına başladı.

"Esirgeyen ve bağışlayan Allah adıyla! Âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd olsun. O, Rahmandır, Rahimdir, kullarını esirgeyen, bağışlayandır. O, din gününün sahibidir. Yalnız sana kulluk ederiz, yalnız senden yardım dileriz. Bizi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

doğru yöne yönelt. Nimet verdiklerinin yoluna ilet. Gazaba uğrayanlara, sapkınlık edenlerinkine değil. Âmin!" Sonra da avuçlarını yüzlerine sürdüler.

"Aman Allah'ım," dedi subaşı hayret duyan bir sesle, sanki bu lafı söylemek için önce duanın bitmesini beklemişti. Sonra sanki iskeletler hala yaşıyormuş gibi garip bir soru şekliyle, "Kim ki bu adamlar acaba?" diye sordu ortalığa.

"Ne yapmamızı istiyorsunuz efendim?" diye sordu askerlerden biri sabırsız bir sesle, burada bulunmaktan rahatsızlık duyduğu her halinden belli oluyordu.

"Şu, şu en üstte görünen kafatasına aşağı inip bir bak," dedi subaşı yüzünü iğrenmiş gibi buruşturarak.

Asker de emri aldıktan sonra efendisinin yaptığı gibi aynı şekilde yüzünü buruşturup birkaç saniyelik bir tedirginliğin ardından iskeletlere basmamaya özen göstererek çukurun içine atladı.

"Hangisi efendim hangi kafatası?" diye sordu başını hiç kaldırmadan çekingen bir sesle.

"Ne fark eder ki al bir tanesini işte."

Asker eğilip korkulu bir yüzle elini aşağı doğru uzattı ki gök gürültüsüne benzeyen hoca efendinin gür sesi kopuverdi başında.

"Hâşâ oğlum hâşâ! Besmeleyle uzat elini besmeleyle!"

Asker, hocanın sesiyle bir anlık bir irkilmeden sonra "Esirgeyen ve bağışlayan Allah adıyla!" deyip kafatasının taştan ve topraktan tortullaşan pütürlü yüzeyinde elini gezdirdi.

"Ee, ne diyorsun, sence yeni mi ölmüşler?" Diye sordu subaşı.

"E.. eff. ..efendim, bilmiyorum!" diye kekeleyerek yanıtladı efendisinin kızacağından çekinerek asker.

"Öff, ben de ne anlarım ki?" Diye sitem edip yüzünü Baş İmam'a döndü subaşı. "Siz ne dersiniz hoca efendi, sizce yeni mi bu cesetler? Bence pek yeniye benzemiyorlar!"

Hoca efendi ellerini cüppesinin önünde kovuşturmuş, önündeki çukura

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bulanık, sisli gözlerle derin derin bakıyordu. Sonra düşünceli bir ifadeyle, derin düşüncelerin tortuları kalan badem gözlerini çukurdan ayırmadan:

"Efendim, bence etrafı iyice bir araştırmak gerek önce," dedi bir yaprağın özü gibi saf, berrak bir sesle. "Belki başka iskeletler de vardır. Önce onları çıkartalım, sonra bir fikir beyan ederiz," dedi, ömrü boyunca kurnaz faklardan, hain oklardan kurtulmasını bilmiş ihtiyar bir kurt gibi sinsi bir bakış atarak subaşına.

Subaşı bu işten oldukça sıkılmış gibi görünmesine rağmen hoca efendinin isteğini reddetmeyerek sıkıntılı bir sesle adamlarına "Kazın!" emrini verdi. Sonra iki imamla subaşı, alınlarından yüzlerine yağmur gibi akan ter damlalarını yaprak oymalı mendillerine silerek bir ağacın gölgeliğine çekilerek beklemeye başladılar.

Askerler her adım başı bir iskelet çıkartıyorlardı. Ve her iskelet çıktığında da efendilerine bağırarak haber veriyorlardı. Yeni çıkan iskeletlerin kafataslarına baktıklarında da daha önce fark etmedikleri bir şeyi fark etmişlerdi. Bazı kafataslarının üzerinde, her biri de aynı orantıda olan iki üç parmak genişliğinde delikler vardı. Daha sonra çıkan iskeletleri tepeden tırnağa incelediklerinde aynı deliklerden iskeletlerin başka uzuvlarında da olduklarını gördüler. Kimse bu ölümcül deliklerin ne çeşit bir aletle açılabileceğine bir anlam verememişti. Yaklaşık iki saat sonra on metre karelik bir alandan yirminin üzerinde iskelet çıkarttıktan sonra çalışmayı kestiler.

Hoca efendi birkaç metre daha çevreyi kazma taraftarı olsa da subaşı iyice sıkıldığından kesin bir emirle bu işe bir son verdi.

"Hoca Efendi," dedi subaşı Ayetullah Hoca'ya susuzluktan dili kurumuş bir ırgat gibi bitkin bir sesle.

"Bu cesetlerin hepsi de iki metre derinlikte bulundu. Belli ki üzerlerinden baya bir zaman geçmiş. Kim bilir kimlerdi bunlar? Bu işle neden bu kadar ilgilendiğinizi anlayamadım bir türlü. Belki Türk bile değildir bunlar. Allah'ın gâvurlarının cesetleri başında daha fazla durmayalım derim ben!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ayetullah orkestrada vakti gelmeden çalınan bir müzik aletiymiş gibi batıcı bir sesle:

"Haşmetlim," diye karşı çıktı. "Ama toplu bir cinayete kurban gidip gizlemek için derinlere gömülmüş olabilirler!" Sesi şüphe ve sis yüklüydü, sanki olayı gerçekten de görmüş gizemli bir şahit gibi kederle baktı subaşına.

"Hoca Efendiiiii," diye kelimenin sonunu sitemkâr bir tonda uzatarak seslendi subaşı, Ayetullah hocanın kendince aklıselim laflarıyla işini kendisine öğretmeye kalkmasına müsaade etmeyecekti.

"Yakın bir tarihte bu civarda kimse subaşlılığımıza yakınlarından kimsenin kaybolduğu şikâyetiyle gelmedi. Hem yirmi adamı birden kimler neden öldürüp buraya gömsünler
ki?"

"Efendim, belki başka bir yerden geliyorlardır. Ben de bu cesetlerin yakın bir tarihte buraya gömülmüş olduklarını sanmıyorum ama gene de bir araştırma yapsak."

Rica etmesine rağmen sesi bulunduğu mevkiinin verdiği itibarla otoriter bir tonda çıkmıştı. Ama subaşı hala inatçıydı. Barut isi kadar karanlık bir bakış attı önce hocaya. Sonra kibirli bir sesle:

"Efendim, siz de kendi ağzınızla söylediniz işte," deyip ellerini ekinleri dona tutulmuş bir çiftçi gibi çaresizce iki yana
açtı.

"Uzak bir tarihte ölmüş bu kullar. Belli ki bir savaşta falan. Yanımızda duran kale kim bilir kaç bin yıldır burada. Belli ki bu adamlar bu kaleyi fethe gelmişler ve kalenin sahipleri tarafından öldürülmüşlerdir."

"Efendim, siz de dikkat etmişsinizdir ki ölülerin yanlarında hiçbir kesici edevat veya silaha benzer bir şey çıkmadı. Sizin söylediğiniz gibi kaleyi zaptetmeye gelmişlerse yanlarında savaşacak silahları da olmaları gerekmez miydi?"

Subaşı susup, kulağının yanından geçen bir kurşunla ir-kilmiş gibi birkaç

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

saniye şaşkın bakışlarla İmam Efendi'ye baktı. Sonra başını yere eğip birkaç saniye daha düşündü ve "O zaman da belli ki kalenin sahipleri savaşı kazanınca aşağı inmişler ve bunların silahlarını almışlar. Hem görmediniz mi kemiklerin ve kafataslarının üzerindeki delikleri. Resmen bir savaş olmuş burada," dedi olayı görmüş geçirmiş gibi keskin bir edayla.

Ayetullah bu sefer inkârcı, inatçı ve iğneleyici bir sesle:

"Peki, efendim bir savaş olduğunu farz edelim, o zaman etrafta daha çok ölü olması gerekmez mi?" diye sordu. "Neden sadece yirmi tane ceset var? Yirmi kişiyle kale zapt edilir mi?" diye melodik bir sesle sordu.

Subaşı sinirlendi.

"Bu kadar yeter İmam Efendi, hala neden bu cesetlerle ilgilendiğini anlayamadım. Adamlar ölmüş gitmiş işte bize ne?" dedi. Sonra birden hatırlamış gibi kaşlarını kuşkuyla kaldırarak yüzünü İmam Efendi'ye çevirdi.

"Siz, burayı rüyanızda gördüğünüzü söylemiştiniz değil mi? Üstelik öğrenciniz İmam Murathan'la birlikte aynı gece?" dedi şaşkın bir ifadeyle.

Ayetullah Hoca ağır bir şekilde başını salladı. Subaşı olayın tuhaflığını daha yeni kavramış gibi yüzünü ekşitip "bilmiyorum" der gibisinden dudaklarını kıvırdı ve sitteisevire[3] yakalanmış gibi donmuş bir bakışla yüzünü çukurların içindeki iskeletlere çevirdi.

3 *Osmanlıca 'da Nisanın 15 'inden sonra olan fırtına. öküz soğuğu.*

"Bununla vakit kaybedemem, burada işlenmiş bir cinayet görünmüyor. Şahit yok, şikâyet yok. Bu mezarlıktan gidelim artık, iyice sıcak bastı," dedi aceleci ve sıkkın bir sesle.

Askerler toplanıp tam kazı yerlerini terk edecekken İmam Reşat arkadan bağırdı:

"Hocam, burayı böyle mi bırakacağız?"

Baş İmam Ayetullah yanındaki subaşına rica eder gibi bir ifadeyle dönüp; "Doğru söylüyor, burayı böyle bırakmayalım, onları tekrar gömelim," dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Mümin olsalar da olmasalar da Yüce Rabbin kullarını böyle açıkta bırakamayız efendim."

Daha sonra iskeletler tekrar, askerlerin kendi aralarında söylenmeleri arasında çıkarıldıkları yere gömüldüler.

Akşam olunca Alaaddin Camisi'nin yanındaki İmam Ayetullah'ın evinin yan bahçeye bakan dişbudak ağacının gövdesinden iki sütun yapılarak üzerine oturtulan ceviz tahtalı balkonunda iki imam konuşuyorlardı. Dışarıda nemli, yalnızlık kokan durgun bir gece vardı. Göğe kanca atmış irili ufaklı yıldızlar insanoğlunun sonsuz evrendeki yalnızlığının zincirlerini kırmak istercesine her gece yaptığı gibi bu gece de hiç yorgunluk bilmeden gözlerini kırpmaya devam ediyorlardı.

Genç Murathan mezardan iskelet dışında başka bir şey çıkmadığı için ilahi bir işaret arıyordu, kendini sudan çıkmış bir balık gibi hissetmeye başlamıştı, hayal kırıklığına uğramış bir sesle:

"Hocam ne demek oluyor tüm bunlar? Biz yanıldık mı? Allah tarafından bir işaret gelmedi mi bize? Rüyamız bir tesadüf müydü sadece?"

"Hayır, yavrum hayır," diye kendinden emin bir sesle karşı çıktı buna Ayetullah Hoca. Güneşe yol alan bir gemi gibi umut doluydu yüzü. "Eminim değildi. Biz bir rüya gördük ve rüyamız gerçek çıktı. Geçmişi rüyamızda gördük biz. Kim bilir Yüce Rabbim bize ne demek için bu rüyayı gösterdi?"

Murathan hala şaşkındı. Kalın dudaklarını ağzından nefes alır gibi şaşkınca aralamış, yerde yatan hasmının canlı mı yoksa ölmüş mü olduğunu kontrol eden bir savaşçı gibi tedirgin ve kuşkulu bir sesle usulca sormuştu:

"Yani oradaki insanların bir savaştan kalan sıradan askerler olduğuna inanmıyor musunuz?"

Ayetullah Hoca genç ve tecrübesiz öğrencisine kurnaz bir bakış atıp ince bir tebessüm etti. Sonra da "Tabi ki inanmıyorum," dedi alaycı bir sesle. Ardından

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

da ciddi bir sesle devam etti, bakışlarına da kalın bir sis tabakası inmişti.

"Eskiden hiçbir savaşta düşmanlar birbirlerinin ölülerini gömmezlerdi. Genelde yakarlardı. Ya da denizdeki balıklara atarlardı. Yani bir şekilde yok ederlerdi ama asla gömmeyle uğraşmazlardı. Sadece biz Müminler ve Hıristiyanlar ölüleri gömer. O adamların başka bir sebepten dolayı birileri tarafından gömüldüğüne eminim çünkü eğer kalenin var olduğu bir zamanda öldürülmüş olsalardı kaledekiler hemen burunlarının dibindeki cesetlerin çürümesini beklemezlerdi. Onları ya denize atarak ya da yakarak yok ederlerdi!"

Biran susup önüne eğdi başını, gözlerinde, meşalelerden yayılan kızıl ışıklara benzer gizemli bir ateş yayılıyordu.

"Hem iskeletlerin üzerindeki o delikler de ne oluyordu ki? Kendi gözlerimle gördüm ve inceledim. Çok düzgündü delikler ve hepsi de aynı büyüklükteydi. Bu da aynı delici bir edevatla yapıldığını gösteriyor." Sonra kime karşı çıktığı belli olmadan hiddetli bir şekilde "Hayır!" diye karşı çıktı, "Onlar birileri tarafından öldürüldü, vücutlarına o delikleri açan bir aletle, bu çok açık." Yüzünü tekrar Murathan'a kaldırdı ve derine işleyen merak dolu bir bakışla baktı. Sesi endişe yüklüydü.

"Ama kim ve neden yaptı bunu? Ve sonra da onları gömdü? Bunu şu an bilmiyorum oğlum ama biz bunun nedenini ortaya çıkaracağız. Bak..." diye cüppesinin altında, beline bağladığı kuşağa gizlediği bir kurukafayı çıkartıp Murathan'a doğru bir kandil tutar gibi uzattı.

Murathan'ın gözleri fal taşı gibi açılırken bir an geriye doğru sıçradı.

"Aman hocam o da ne öyle?"

"İskeletler gömülmeden önce bir tanesinin kafatasını alıp cüppemin altına gizlemeyi başardım," dedi Ayetullah kendinden emin, kurnaz ve ayartıcı bir sesle.

"Ama neden hocam, Ulu Allah'ım ne yapacağız bununla?"

Ayetullah Hoca kurukafayı dizinin üzerine koyarken altın gibi parlayan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gözleriyle Murathan'a baktı. Gözlerinde berrak bir gölede akan coşkulu ve güçlü bir şelale çağıldıyordu; bakışları, imanla kuşanan ve Allah'ı inkâr edip fakirlere zulüm eden putperestlere karşı savaşacak mümin ordusunun ölüm korkusundan sıyrılmış bir neferininki gibi kudretli ve alazlı bir cesaretle parıldıyordu."İncelettireceğiz oğlum, paniğe kapılma öyle, destur,"
dedi sanki bir savaşçısına cesaret ve güven konuşması yapan bir komutan gibi. Kendinden emin bir sesle:

"Yolda gelirken iyice düşündüm," diye devam etti, bakışları ise düşünceliydi. "Kafatasını elime aldığımdan beri (sol elini hafifçe göğsüne koydu) ta şuramda bir kuş çırpınıp duruyor. Bu işi koyuvermeyeceğiz. İlahi bir rüya gördük. Allahuteala bir şey istiyor bizden."

Sesi o kadar yumuşak ve parlaktı ki Murathan kendini bir an bulutların koynuna yatmış Allah'ın korumasındaki bir peri gibi hissetti. Steplerin ortasında tek başına kalıp da saçlarına inen yağmurları izleyen bir ağaç gibi huzur içinde dinliyordu onu.

"Şimdi senden bir şey isteyeceğim oğul. İnsan ilmiyle ilgili Frenk memleketlerinde eğitim görmüş, sonra yardıma muhtaç insanlar için dünyanın yetmiş ilini dolaşmış, yedi dil bilen, eskiden bir Hıristiyanken daha sonra Hak dinine geçmiş, Hatay İli'nde yaşayan, eski bir dostum var. Onun bize bu konuda yardımcı olacağını umut ediyorum."

Güven dolu bakışlarla Murathan'a baktı, bakışları o kadar içten, o kadar sıcak ve samimiydi ki, Murathan'ın gururu okşandı, yüzü hafifçe pembeleşerek başını önüne eğdi.

"Kaderde ne yazılmışsa o olacak oğul. Sen şimdi gidip dinlen, yarın bir at hazırlayıp onun yanına gitmeni istiyorum."

Murathan gözlerinin ucuyla hocasına baktı, o kadar utangaç ve çekingen birisiydi ki hocasının güvenine layık olamamaktan korkuyordu. Ayetullah'sa onun gençliğine güveniyordu ve Murathan'ın da kendi kendisine güvenmesini

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

istiyordu.Murathan rüzgâra boynunu büken taze bir fide gibi başını eğip derin ama kısa bir sessizliğe büründü, sonra yavaş yavaş yeşerip çiçek açan bir ağaç gibi gözlerinde yanan taze bir ışıkla:

"Peki hocam, sen nasıl arzu edersen," deyip saygılı bir şekilde başını eğdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM ALTI

1000 yıl kadar önce, Akdeniz'de bir ada,

Mataban Manastırı:

Papaz Miltratus ile Haham Monides adında iki farklı dine mensup iki yaşlı din adamı, manastırın içindeki kilisenin ikinci katındaki koridorlarında yürürken aralarında garip bir konuşma geçiyordu.

Papaz Miltratus:

"Haham Monides, sizi buraya getiren şey nedir, sadece bir ziyaret mi yoksa benden yerine getirmemi istediğiniz bir arzunuz mu var?"

"Kardeş Miltratus," diye seslendi haham hazretleri, sesi saygılı ve dostaneydi, "hayatınızda, kendinizi Tanrı'yla baş başa kaldığınızı hissettiğiniz anlar oldu mu hiç?"

Papaz Miltratus kuşkuyla dudaklarını büzdü.

"Olur, tabi, hepimizin olmamış mıdır?"

Haham Monides oldukça gizemli bir sesle devam etti, kendisini tedirgin eden, yüreğini sıkıntıya boğan bir çıban olduğunu belli ediyordu sesiyle:

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Evet, ama kopacak fırtınaya karşı, çıkacak kargaşaya karşı ve dökülecek kanlara karşı, Tanrı'nın size bir takım yollarla haber vermeye çalıştığını, kendinizin seçilmiş, özel bir kimse olduğunu hiç düşündüğünüz bir an olmadı mı hayatınızda?"

Papaz Miltratus iyice meraklanmıştı. Durup kaşlarını çatarak hahama baktı.

"Ne demek istiyorsunuz Kardeş Monides, anlamıyorum sizi, bir şey söylemek istiyorsunuz ama ne?"

Hahamın sesi oldukça ciddileşti:

"Kardeş Miltratus, beni buraya getiren şeyin nedenini ben de tam olarak açıklayamıyorum, umarım siz bana yardım ederseniz."

Papaz Miltratus'un gözleri kuşkuyla kısıldı.

"Tuhaf konuşuyorsun, kardeş Monides, daha açıklayıcı olabilir misiniz?"

Sinirli bir yapısı vardı Papaz hazretlerinin, lafın dolandırılmasından hoşlanmazdı, saygısızlık etmek istemiyordu ama sabrının bir sınırı vardı.

"Tabi," dedi Haham Monides ve son derece endişeli, ciddi bir ses tonuyla şöyle devam etti:

"İki hafta önce, bir gece tuhaf bir rüya gördüm."

Papazın merakı birden uçmuştu, hahamı bu kadar tedirgin eden şey bir rüya mıydı yani? "Nasıl tuhaf? Tüm rüyalarımız biraz tuhaf değil midir?" diye söylendi.

"Evet evet, tabi ki kardeş Papaz Miltratus," diye araya girdi aceleci bir sesle Haham Monides, "Ama ben bu rüyayı buraya gelene kadar her gece gördüm!" dedi sonra da karanlık bir dere gibi kuşku ve endişe dolu bir sesle.

Papaz Miltratus şaşırdı, bir an durup yanındaki hahamın yüzüne doğru meraklı bir ifadeyle baktı, yüreğinde tedirgin bir çan aceleyle çalınıyordu.

"Her gece mi?"

Sesinden iyice meraklandığı anlaşılıyordu, damarlarındaki kan heyecanla dolanmaya başlamıştı vücudunda.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Peki, ne görüyorsunuz?"

Haham başını kaldırdı papaza, bir yay gibi gerildi yüzü, çift başlı zehirli bir ok gibi parıldıyordu gözleri. Anlatacağı şey her ne ise onu çok tedirgin ettiği belliydi. Gergin, içine dönük, sanki habersizce patlayacak bir bombaymış gibi sabırsız bir sesle aralıksız her gece gördüğü o rüyayı anlatmaya başladı.

"Mataban Manastırı kızıl bir göğün altındaydı papaz efendileri. Gökte de melaikelere benzer beyaz bulutlar uçuşuyordu. Kilisenin içinde bir yerlerde, yere döşenmiş bir haç motifi vardı. Sonra bir kasa vardı, adeta binlerce yıldır orada duruyormuş gibi. Etrafında da hareden bir ışık vardı. Yedi lider çıkmıştı ortaya atlarıyla. Yedisinin de elinde birer asa vardı. Sonra bu yedi atlı atlarını denizlere doğru sürmüş, denizlerden gökteki yıldızlar kadar sayısız gemiyle gelen bir ordunun başına geçmişlerdi. Adeta cehennem denizlerinden gelmişti bu gemiler. Korkunçtular. Karada ise tüm inanan insanlar bir ordu hazırlamıştı. Sonra bu yedi atlının önderliğini yaptığı ordu önüne çıkan herkesi öldürüp her yanı yakıp yıktı. Toprakta yarıklar açıldı, lavlar püskürdü, denizler karalara taştı." Bir an susup kör bir bıçak gibi acı ve titrek bir sesle ekledi.

"Dünyanın sonu geldi! Tüm insanlar acılar içinde kavrulup öldü!"

Haham gördüğü rüyasını anlattıktan sonra Papaz Miltra-tus'a kaldırdı nemli gözlerini. Papaz donmuş gibiydi, gözleri ise bahar yağmuruyla ıslanmış bir yaprak kadar ıslak ve ağırdı. Haham şaşırdı, kuşku ve merak dolu bir sesle sordu.

"Ne oldu sevgili papaz, neyiniz var?"

Papaz yaşlı yüzünü yanındaki hahama kaldırıp kan kırmızısı bir gül yaprağı kadar kesin ve dikkat çekici bir sesle:

"Bu anlattığınız rüyanın aynısını ben de gördüm!" dedi. "Hem de on gündür, her gece." Öylece kalakaldılar. Sanki ortalarında, barutu ketenle perdahlanmış on okkalık bir gülle patlamıştı. İkisinin de gözleri o an birbirine bakıyordu ama hiçbir şey görmüyor ve duymuyorlardı. Sanki o güllenin saçtığı kara dumanlar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ikisinin de gözlerini kör etmişti. Ruhları bir giysi gibi bedenlerinden sıyrılıp başka bir âleme gitmiş, bedenleri ise birer heykel gibi kalakalmıştı.

Kendilerine geldiklerinde bir köşeye çekilip gördükleri rüyayı bir daha birbirlerine anlatıp tüm ayrıntıları düşündüler. Sonra da bu rüyanın ne anlama geldiğini sordular birbirlerine. Rüyalarındaki ortak mekân Mataban Manastırı'ydı, yani şu an içinde bulundukları yer. Şifre açıktı. Sanki Tan-rı'nın bu manastırda onların bulmalarını istediği bir şey vardı ve bulacakları o şeyle birlikte doğacak bir tehlikeyi önceden haber vermek istemişti.

Haham Monides rüyasındaki ayrıntıları düşündü.

"Yerde, yerin üstünde, bir sembol vardı. Bir haç..." dedi heyecanlı bir sesle.

Papaz başını sallayıp onayladı.

"Evet, aşağı kattaki deponun zemininde mozaikten bir haç olduğunu hatırlıyorum."

Ellerine iki meşale alıp bodrumdaki geniş depoya indiler. Etraf zifiri karanlıktı ve bir sürü, oraya buraya düzensizce istiflenmiş çeşitli eşyalar, camekânlar ve üstü üste yığılmış toz pas içinde irili ufaklı kasa vardı. Şık, iri süslemeli cüppeler, mücevher kakmalı taşlar, fildişi heykeller, çeşitli alaşımlardan yapılmış madeni kasalar, değerli taşlarla süslenmiş ayaklı, uzun metal haçlar.

"Yıllardır gelen ziyaretçiler tarafından kiliseye armağan bırakılan eşyaları ne yapacağımızı bilemediğimizden buraya kaldırdık," diye açıkladı Papaz Miltratus, hahamın elindeki meşaleyi tutup yardığı karanlığın içinde parıldayan boğucu eşya yığınını şakın bakışlarla karşıladığını fark ettiği zaman.

Haham depoda önlerine çıkan değerli eşya yığınlarını hayret ve gıpta içinde bir süre izledikten sonra, "Bir kasa," dedi, rüyasındaki imgeyi papaza da hatırlatmak isteyen heyecanlı bir sesle.

"Limon ağacından yapılma, cilasız, ama kalın tahtalı, süslemesiz sade bir kasa olmalı aradığımız."

Papaz da hatırlamıştı rüyasındaki o kasayı, "Evet, evet sevgili haham, orta

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

büyüklükte kare şeklinde bir kasaydı ve içinden Hz. Musa'nın efsanesindeki Ahid sandığına benzeyen ışıklar saçıyordu."

İkisi de o an donup kaldı ve yavaşça yüzlerini çevirip fal taşı gibi açılmış gözlerle birbirlerine baktılar. Papazın sıradan bir şeyden bahseder gibi söylediği bu şey adeta bir anahtardı.

Haham; "Musa efendimizin sandığı mı dediniz?" diye şaşkın bir sesle yineledi.

Birden ikisinin de yüreğinde, kışın dağlarda yükselen bir kar gibi soğuk bir heyecan çoğaldı, ayak topuklarından saçlarına kadar tuhaf bir ürperti sardı vücutlarını.

Papaz heyecandan sesi kısılmış bir şekilde; "Bunu daha önce düşünemedik," diye sitem etti. Yüreği pır etmişti, uçmayı yeni öğrenen acemi bir kuş gibiydi. Gerçekten de rüyalarında gördükleri o kasa, yüz yıllardır aranan Hz. Musa'nın kayıp Ahid sandığı olabilir miydi?

"Haç nerede?" diye sordu haham heyecanla.Papaz başını etrafında çevirdi,

"Orta yerde bir yerlerde olduğunu sanıyorum," dedi, düşünceli, içine dönük bir sesle kendi kendine konuşur gibi.

Beyaz mermer kolonların ve eşya yığınlarının aralarından geçip depo olarak kullandıkları mahzenin orta yerine geldiler. Tam orta yerin üzerine gene birkaç kapalı kasa yerleştirilmiş, üzerlerine de çeşitli süs eşyaları konulmuştu. Papaz meşaleyi tutarak yere eğildi, kasaların arasındaki iki metrelik mozaik haç süslemenin renkli küçük taşlarını görebiliyordu. Sıcaktan ve havasızlıktan ikisinin de alınlarında ve şakaklarında ılık terler birikmiş, onlar hareket ettikçe tıpkı yapraklardan dökülen çiylere benzer damlalarla alınlarından sakallarına dökülüyordu.

"Gel şu kasaları çekip sembolü inceleyelim," dedi papaz.

Arkasında duran hahamla birlikte kasaları kenara çekmek için ilerlediler. Ellerindeki meşaleleri başka kasaların üzerine, alevi boşluğa gelecek şekilde yan yatırıp dikkatlice sabitlediler. Önce üstteki küçük kasanın üzerindeki eşyaları

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dikkatlice yere koydular, ardından tozlu, tahtaları nemlenmiş küçük kasayı aynı anda ikisi birlikte kaldırıp yavaşça yere bıraktılar. Altındaki orta büyüklükteki kare şeklindeki kapalı kasa ortaya çıkmıştı. Tam ellerini kasayı kaldırmak için kenarlarındaki tahta bentlerin altına koymuşlardaki aniden elektrik çarpmış gibi ikisi birden ürkerek geri çekildi. Fal taşı gibi açılmış gözlerle önlerindeki kasaya baktılar.

"Yüce Rabbim!" dedi haham, bir çığlık atarcasına.

"Bu kasa o kasa!"

Silifke'de ise İmam Murathan daha çabuk gidebilmek için yolculuk arabası yerine bir at kiralayıp bu uzun yol için atı hazırlamıştı. Heybelerinden birini ağzına kadar katık, domates, kuru soğan, biber ve peynirle, diğerini ise orta boy bir kandil, iki okkalık bir un torbası, küçük bir sac, su torbası,
yedek bir kaput, içinde okka, parşömen ve divitle tüy olan küçük bir kutu, bir tane çakşır[4] ve bu yolculuğa çıkmasını gerektiren o malum kurukafayı koymuştu. Atının semerinin arkasına ise kalın keçi kılından bir battaniye ve yatacağı zaman altına sermek için yün bir şilteyi rulo edip sıkıca semerin tutacaklarına bağlayarak yerleştirmişti. Belindeki kuşağa ise eğri ağızlı büyük bir hançer sokuşturmayı ihmal etmemişti tabi.

4 *Paça bölümü diz üstünde veya diz altında kalan bir tür erkek şalvarı*

"Selametle git oğul, Allah tez götürüp tez getirsin," dedi Ayetullah Hoca onu uğurlarken.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM YEDİ

Murathan, hocası İmam Ayetullah ile sarılıp vedalaştıktan sonra, camilerinin karşısındaki Roma köprüsünden geçip dağların arkasında doğmaya başlayan güneşe doğru atını ağır ağır sürmeye başladı.

Kentten çıkınca dağın etrafından dolaşan sık çalılı patika yoluna saptı. Yükseldikçe Akdeniz'i daha net görebiliyordu. Huzurlu, sakin, gevşemiş, mavi duvaklı bir gelin gibi uzanıyordu altındaki berrak deniz. Bir süre denizi seyrederek çıktı yukarı. Derken ormana girdi. Dört bir yanı çiçekler, otlar, ağaçlar ve onların içlerinde barındırıp cömertçe ziyaretçilere sunduğu sonsuz bir huzurla çevrildi. İki gündür kafasını oldukça meşgul edip onu huzursuz eden bu iskeletlerden sonra burası bir tapınak gibi gelmişti ona.

Yeşil orman ve alnını okşayan ılık rüzgâr, yoğurdun kaymağı gibi sıyırıp almıştı içindeki tüm dertleri. Bir reçeli andıran çam kokuları, bir kadını hatırlatan çiçekler, ilahiler gibi huzur dolu kuş sesleri genç Murathan'ın içindeki gençlik duygularını harekete geçirmiş, aklına karşı komşusu güzel Elif'i düşürmüştü.

Elif, karakaşlı, kara gözlü, güzel Elif, başına bağladığı yazmasının altındaki berrak gözleriyle nasılda bakardı genç Mu-rathan camiye giderken, evinin sokağa bakan odasının kafesli penceresinin arkasından perdeyi aralayarak.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Çocukluğundan beri tanıyordu Elif'i, ondan beş yaş küçüktü Elif. Yani şu an daha on altısındaydı. Murathan onu bir abi gibi seviyordu, ta ki Elif serpilene, göğüsleri irileşmeye, kalçaları dirileşmeye başlayıncaya dek. Anası Halime ve babası Kazım da bir oğul gibi severlerdi zaten Murathan'ı. Sık sık evlerine çağırırlardı, ona yemek verip karnını doyururlar, sonra üzerine de tatlı susam ezmesi sunarlardı. Murathan birkaç yıl önce fark etmişti yüreğinin Elif için çarptığını ama anlayamamıştı tam, kardeşi gibi görüyordu çünkü onu, küçücüktü Elif, onun çocukluğunu, evlerinin avlularında mahalle çocuklarıyla saklambaç oynadıklarını, onlara mahsustan ebelik yaptığını hatırlardı. Ne zaman büyümüştü, böyle güzelleşip helali olacağı erkeği bekleyecek yaşa gelmişti?

Elif, gül oymalı yazmasını bağlardı başına Murathan geldiğinde ve ona anacağının yaptığı susam ezmeli çanağı ve susama banması için yanına taze yufka ekmeği koyduğu küçük bir tepsi getirip gülümseyerek önüne kordu. Gül pem-besiydi dudakları, apaktı yanakları, avurtları çukur, elmacık kemikleri çıkık, çenesi de küçük ve yuvarlaktı. Murathan'ın küçük zeytin siyahı gözleri ne zaman Elif'in kara gözleriyle çakışsa, ocaktan alınıp suya sokulan kızgın bir kılıç gibi cızlardı Murathan'ın içi. Utanırdı ve başını dakikalarca kaldıramazdı bir daha yukarı. Elif'in anası Halime Hemşire öylesine bir laf atardı da sessizlik bozulurdu böyle anlarda. Ama bu eskidendi, birkaç yıl önce, çünkü göğüsleri irileştiğinden beri Elif'in, artık Murathan evlerine geldiği zamanlar odada oturmazdı. Yemek yenecekse başı önünde aceleyle siniyi hazırlar, sonra bir de toplamaya gelirdi. Kendisi içerde yerdi. Babası, anası ve Murathan'dan Kuran öğrenen küçük kardeşi Hamit yerlerdi yemeği. Bu, babası Kazım Beyzade'nin isteği olmalıydı, Murathan böyle tahmin ediyordu. Ne de olsa evin kızı çocukluktan genç kızlığa geçti mi, eve kim gelecek olursa olsun gelen eğer ergin bir kimseyse, kızların ortalıkta dolanmasına müsaade etmezdi evin reisi.

Murathan, Elif'i düşünürken dudakları susuz kalmış bir ceylanınki gibi yanardı. Bir horoz gibi ötüyordu, çalar saat misali yüreği, çiftini arayan hüzünlü bir kumru gibi. Elif'in sesi o kadar içten, o kadar samimiydi ki, insan onu dinlerken tatlı bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

türkü dinlermiş gibi kendini huzurlu hissederdi. Ve o seste öyle bir yakınlık vardı ki, sanki iyi yüreğini, içine hiçbir kötülük, hiçbir fesatlık, kıskançlık ve düşmanlık katmadan, en arı haliyle, içinde ne varsa olduğu gibi dışarıya boşaltırdı. Her zaman çok neşeliydi. Sanki neşeli olduğu günleri bir kumbara gibi içinde biriktirir, sıkkın geçen günlerinde de kumbarasını açıp biriktirdiği o neşeden faydalanırdı.

Murathan kalbini tuttu, düşecek sandı atından. Bir ağacın altında durup indi. Deri matarasını çıkartıp su içti. Sonra heybelerin birinden bir kutu çıkartıp ağacın dibine çöktü. Kutuyu açtı. İçinden rulo yapılmış parşömenlerden dikkatlice bir sayfa çıkartıp aldı. Mürekkep okkasını ve divit uçlu tüyü de çıkardı. Kutunun kapağını kapatıp parşömeni üzerine koydu ve mürekkep okkasına diviti batırıp parşömenin üzerine düşünceli bir ifadeyle dokundurdu.

"Ben senin için doğdum bunu biliyorum.
Senin için açtım gözlerimi, senin olmadığın her yer
Karanlık benim için.
Seni görmeyince dev dalgalar vuruyor göğsüme, Başım dönüyor.

Gırtlağım yağlı bir ilmiğe geçiyor, ölüyorum." Diye başladı şiirine.

"Bana hayat veren kalbim, şimdi canımı benden almak üzere.
Damla damla akan göz yaşlarım, yıkıcı bir sel olup dağlar yüreğimi.
Günler anlamsız uzun, geceler çok kısa benim için, Uyanıyorum ansızın geceleri, gırtlağımda bir bıçak, Adını söylüyorum.
Son nefesimi verir gibi. Elifim, Elifim, Elifim..."

Tüyü elinden bıraktı, gözleri nemlenmişti bir güz sabahı gibi. Boğazı düğümlendi. Ağlamamak için direndi, bu aşk ona çok acı veriyordu.

Yaklaşık on günlük bir yolculuktan sonra Hatay'a vardı Murathan. Yolculuk bahsi edilmeyecek kadar sıkıcı, yorucu, rahatsız edici ve sıcaklardan dolayı baş döndürücüydü. Hemen ilk iş olarak eski keşiş Kiratus'u, yani Türk adıyla Nalbant Kevser'i bulmak için bir süre etrafta sorup soruşturdu. Sonunda onu, kasabanın fakir ve dar bir sokağında, küçük bir nalbant hanede buldu. İlk bakışta, hocasının

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

anlattığı gibi hiç de öyle çok bilgili, görmüş geçirmiş birisi gibi durmuyordu. Gayet sıradan, ahali gibi altına çakşır, beline kuşak, üstüne ince bir kaput giymiş, kır sakallı, alnının yanları açık, kıvırcık ak saçlarının arkaları uzun, nur yüzlü bir ihtiyardı. Murathan ona kendisini tanıttıktan sonra oturup kısaca derdini anlattı.

"Kafatası yanında mı evlat?" diye sordu Kevser, Murat-han'ın ilginç hikâyesini hiç bölmeden meraklıca dinledikten sonra. Murathan Kevser'in kulağına hafifçe eğilerek:

"Evet, efendim, atımın kesesinde."

"Getir hele bakalım keseyi. Arka taraftaki küçük odaya geçelim kimse sezmesin!"

Murathan merak içinde keseyi atından indirip içeri getirdi. Kevser dükkânının kapılarını kapattıktan sonra birlikte arkadaki depo olarak kullanılan dar, karanlık, küçük bölmeye geçtiler. Odanın içinde bir pencere olmadığından, Kevser el yordamıyla orta yerdeki küçük bir sehpanın üzerindeki mumu yaktı. İkisi de ayakta durmalarına rağmen zor sığıyorlardı odaya. Etrafta yığın halde bir sürü metal parça vardı ve mumun alev almasıyla üzerlerine sim dökülmüş gibi ışıldamışlardı.

"Hadi çıkar da bir bakalım," dedi Kevser gözleri merak içinde parıldayarak. "Bakalım bir şeyler diyebilecek miyim?"

Murathan küçük kesenin içinden kafatasını çekip çıkardı ve masaya koydu. Kevser sol elinde tuttuğu tek camlı gözlüğünü sol gözüne koyup sağ gözünü kapadı ve titreyen sarı mum ışığının altındaki kurukafayı yakın mesafeden incelemeye başladı. Bir yandan da hafif titreyen yaşlı sağ elini kafatasının üstünde gezdiriyordu. "Hım..." dedi uzun, derin bir sesle. Murathan, yanında, yüreğinin içi taşmaya hazır çiğ bir merakla dolmuş sabırsızca Kevser'in söyleyeceklerini bekliyordu.

"Şuradaki ezikliği ve çatlaklığı görüyor musun?" dedi, kafatasının alın

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bölgesine yakın bir yeri parmağının ucuyla kaşır gibi yaparak Kevser.

Murathan kafasını yaklaştırıp yakından baktı. "Evet, görüyorum," dedi.

"Yara almış, sopa gibi, ya da daha başka kalın bir aletle. Kesici bir edevatla olmamış bu yara ve öldürücü değil. Sanırım bu bir savaşçıya ait bir kafatası. Belki de çok kavgacı birine. Üzerindeki eziklikler bunu gösteriyor. Ama şuradaki büyük deliği neyin açtığını anlayamadım. Belki de toprak altındaki bir hayvan daha sonra oymuştur içini. "

"E, unutmuşum söylemeyi," diye ürkek bir sesle araya girdi Murathan. "Ayetullah Hocam, toprak altından çıkarılan bütün iskeletlerin çeşitli yerlerinde böyle delikler olduğunu söylemişti."

"Vay be," diye şaşkınlıktan gözlüğünü gözünden indirip yanındaki genç Murathan'a baktı Kevser. Mumun yaydığı soluk ışıkların altında zümrüt kakmalı bir hançer gibi yanıyordu iri yeşil gözleri. Yaşının geçmişliğine rağmen gözleri hala genç ve diriydi.

"Bu, işte bu çok garip. İnsan kemiği üzerinde bu kadar düzgün delikler açacak bir alet yok ki?" dedi şaşkın bir sesle. Düşünceli bir şekilde başını önüne eğdi, bir eliyle sakalını sıvazlıyordu. "Hepsinde mi varmış?"

Murathan da meraklanmıştı. "Evet, hocam iyice bakmış, hem de hepsinde. Ama büyük bir çoğunluğunun yalnızca kafataslarında varmış!"

Yaşlı adam tekrar önüne dönüp derisi kırışmış yaşlı elleriyle kafatasını arkaya çevirdi. Aynı delikten kafatasının arkasında da vardı. Hem de öndeki deliğin tam karşısına denk geliyordu. Boştaki eliyle kendi alnını kaşıdı.

"Off, bunu açıklayamam oğlum, bunu açıklayacak bilgim ve mantığım yok. Orduda kullanılan fitilli arkebüzlerin içinden çıkan kurşunların insan vücudunu delip geçtiğini biliyorum ama bu kadar büyük bir delik açtığını sanmıyorum. Üstelik bu delikler kemiği hiç çatlatmamış. Sanki çok usta bir elin kullandığı kızgın ve keskin bir bıçakla kesilmiş gibi. Sadece bir tane delik olsa bu da düşünülebilir ama kafatasının her iki tarafında da var. Bu da aklıma, bu deliği

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

açacak çapta ancak bir mızrak olabileceğini getiriyor. Ama kafatası kadar sağlam bir kemiğe çelik uçlu bir mızrak girmiş olsa dahi bu kadar büyük ve düzgün bir delik açması kolay değil, belki çok yakın bir mesafeden, bir ayı kadar güçlü birisi, tüm kuvvetiyle fırlatsa, ya da kanırtarak soksa. Ama o zaman da kafatası parçalanır, her iki tarafına da böyle yusyuvarlak bir delik açmaz. Baksana, alından girmiş arkadan da çıkmış.

Belki de şu an aklımıza gelmeyen bambaşka bir yöntemle yapılmıştır bu ama bilemiyorum ki," dedi sıkkın bir sesle.

Sonra kafatasını ters yatırıp üst ağız kemiğindeki dişleri inceledi. "Hım, çok ilginç, çok çok ilginç!" dedi ve susup içindeki merak kuyusunun kapağını kapatacak uygun bir sözcük arar gibi düşündü bir süre. Dişlerin garipliğini yeni fark ettiği için gözleri dev bir ağız gibi merakla açılmıştı.

"Ne oldu efendim?" dedi Murathan da meraklı bir sesle.

"Şu dişlere bir baksana! Hiç dikkatini çekmedi mi? Özellikle kesilmiş bu dişler. Uçları sivriltilmiş. Böylesine düzgün bir işçilikle hem de?"

"Kesilmiş mi, neden ki?"

Yaşlı adam bilmiyorum gibisinden dudaklarını büzdü önce, sonra da "Duymuştum daha önce sanki" dedi ve tek camlı, tutacaklı gözlüğünü gözünden indirip başını önündeki kafatasından kaldırdı. Bir süre kemikli zayıf ellerinden biriyle çene- sindeki aksakallarını kaşırken gözlerini de merak dolu bir ifadeyle kısarak tam karşıya derin derin bakarak bunu nerede ve nasıl duymuş olduğunu düşündü. "Hım, evet, hatırlıyorum, şu uzak cennet," diye söze başladı nihayetinde, hala düşünceli ama kararlı bir sesle. Kısılan gözleri tekrar iri-leşmiş ama başını Murathan'a çevirmemişti, gözleri hala mumun loş ışıklarıyla boyadığı karşısındaki duvar tahtalarının üzerinde bir şeyler arıyormuşçasına dolanıyordu. Tekrar gözleri kısıldı ve karşısına odaklandı, gözlerinin önüne hatırladığı bir şeyin geldiği belli oluyordu:

"Amerika denen yerdeki bir yerli halkın dişlerini, düşmanlarını korkutmak için

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kestiklerini duymuştum. Üstelik bu halk, ilimde ve matematikte de çok üstünmüş. Doğuluları bile yayan bırakacak şekilde hem de. Eveeeeeeeet." dedi, sanki askeri bir bilgi veriyormuş gibi casusların duymasından korkarcasına sesini iyice alçaltıp inişli ve çıkışlı bir melodi vererek. Biran susup başını önüne eğdi ve tekrar tatlı bir türkü söyler gibi bir kere daha uzunca "Eveeeet," dedi, "şu senin geldiğin Silifke'de yaşayan papazla geçen senelerde yaptığımız tesadüfî bir karşılaşmada anlatmıştı bana bunları."

"Bir papaz mı?" diye yeniledi Murathan. "Kim bu? Nerede oturuyor?"

Bir an yüzünü çevirip düşünceli bir bakışla Murathan'a baktı ve tekrar sakalını kaşıyarak karşıya döndü.

"Adı, Mark Lanfranc Du Barri'ydi, evet. Silifke'deki Aya Thekla Kilisesi'nde yaşıyor. Çok iyi hatırlıyorum."

Murathan şaşkın bir sesle; "Silifke mi?" diye tekrar yineledi. "Allah'ın işine bak, yani benim geldiğim yerde mi?"

Kevser sevimli bir bakışla Murathan'a döndü. Ona yardım ettiği için mutluydu. "Evet, Silifke de yaşıyor. Biraz garip bir adamdır, ama muhabbeti sever, sanırım yardımcı olacaktır," dedi.

Genç Murathan'a yeni yol görünmüştü. Silifke'ye dönmeden önce Kevser'in evinde bir gün dinlendikten sonra ertesi gün erkenden yola çıkacaktı. Yatmadan önce tekrar rüyasını ve Kız Kalesi'nden çıkan o cesetleri düşündü. Yüreği korkuyla cızladı. Olanları fazla düşünmemeye çalıştı. Hocasına güveniyordu. Ayetullah onun ikinci babası gibiydi, hatta daha da yakını, yani hem bir arkadaşı hem ustası, hem de kardeşi. Ertesi sabah Kevser'le sarılıp vedalaştılar.

"Yaşlı olmasaydım ben de seninle gelirdim. Hocanı çok özledim, yıllardır görüşemedik. Çok çok selam götür, Allah yolunu açık etsin evlat, bir daha kim bilir ne zaman görüşürüz," dedi melodik, sanki bir daha görüşemeyeceklerini hisseder gibi içinde hüzün barındıran bir sesle. Murathan gülümsedi ihtiyara.

"Canım başımın üstüne. İnşallah, kısmet," dedi tutuk, hüzünlü bir sesle. İçi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

burkulmuştu ihtiyardan ayrılırken, bu yüzden fazla bir şey söyleyemedi. Daha fazla oyalanmadan atına deh deyip yola koyuldu.

At sırtındaki yolculuk gene yorucu ve çok daha sıkıcı geçti. Üstelik bu sefer yolu kısaltmak için vadilerden geçip, tepeleri dereleri geçmesi yolculuğu bir parça kısaltsa bile daha da zorlu hale getirmişti. Sonunda, dokuz günlük bir yoldan sonra, akşamüzeri Alaaddin Camisi'ne vardı. Hemen hocası Ayetullah'ın evine çıkıp yorgunluktan başı dönmesine rağmen olanları anlattı. Ayetullah başını sallayıp sakallarını sıvazladı.

"Öyleyse atı geri götürme, sadece yükü boşalt. Yarın sabah şu Aya Thekla Kilisesi'ndeki papazı ziyaret edeceğim. Orada bir papazın yaşadığını biliyordum ama kendisini daha önce hiç görmemiştim. Umarım bize yardım eder," dedi kuşkulu bir sesle.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM SEKİZ

1000 yıl kadar önce, Mataban Manastırı:

Haham Monides heyecandan saf altın kadar parlayan gözleriyle papaza bakarak "Şu kasanın kapağındaki kilidi kırıp açalım hadi," dedi aceleci bir sesle.

İkisi de kasanın efsanelerde geçen Musa'nın sandığına pek benzemediğini anlamışlardı ama gene de içlerindeki dizginsiz merak gücünü kaybetmemişti. Sonra papaz bir yerlerden bir kazma getirip kasanın kapağındaki asma kilidi kırdı. İkisi de heyecan içindeydi, elleri titriyor, içlerinde korkulu, telaşlı bir kıpırdanma dolanıyordu. Yavaşça toz içindeki kapağı kaldırıp yere koyduktan sonra ikisi de aynı anda hızla eğilip kasanın içine baktılar.

İçinde birçok eşya vardı. İlk başta göze çarpan şeyler, büyükçe bir usturlap, sapı fildişli bir hançer, kınıyla birlikte bir kılıç, bir masat, orta boy bir safra, uçları birbirine dolanmış bir selviçe, en üstte ise ikiye katlanmış on on beş sayfalık görünen bir tomar parşömenle, yanında duran cildi yıpranmış eski bir defter.

Önce üstteki parşömen tomarını aldı eline papaz şaşkınlıkla, sonra kıvrımından ayırıp kâğıdı açtı. "Haritalar," dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Haham da cildi yıpranmış deftere uzanıp aldı. İçini açtı merakla. Kelimeleri hemen tanımıştı. "İbrani'ce yazılmış," dedi.

"Ne yazıyor?"

Haham şaşkın bir bakışla papaza döndü.

"Siz İbrani'ce bilmiyor musunuz?"

"Hayır," dedi papaz biraz yüzü kızararak. "Eskidendi o, artık bizim kutsal dilimiz sadece Yunanca."

Haham tekrar elindeki deftere döndü.

"Bir günlük gibi sanki." Daha iyi görebilmek için yan taraftaki kasalardan birinin üzerine koydukları meşalenin yanına geçip defteri alevin altına tuttu. Sonra sayfaları karıştırıp bazı yerlerine göz gezdirdi. Okuduğu bilgileri sesli olarak papaza aktarıyordu.

"Johhan Pedre adında bir gezgine aitmiş. Tarih gözüme çarpmadı. Ama yazıların altındaki deri parşömen kâğıttan oldukça eski olduğu anlaşılıyor metnin."

Sonra birkaç sayfa daha atlayıp tekrar göz gezdirdi. Sonra aniden dudakları arasından dehşet içinde şu sözcükler döküldü.

"Aman Tanrım!"

Papaz bu arada kasanın içini karıştırıyordu. Hahamın çığlığını duyunca hızla başını kaldırıp meraklı bir bakışla ona
baktı.

"Ne oldu haham kardeş, ne okudunuz?"

Haham olduğu yere çivi gibi çakılmıştı adeta. Gözleri elindeki defterin üzerinden boşluğa bakıyordu. Papaz telaşlı adımlarla onun yanına kadar gelip omzundan tutarak birkaç kere sarstı.

"Ne oldu neyiniz var?" diye yineledi.

"Burada, burada..." dedi haham ama gene sustu. Beti benzi atmıştı birden. Elinde tuttuğu defterin bile titrediğini gördü papaz. Merak içinde sesini yükseltti:

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Tanrı aşkına sevgili dostum, ne yazıyor, ne oldu?"

Haham tutuk bir sesle; "Burada, burada... Âlemlerin Ki-tabı'nın yerinin bulunduğu yazıyor!" dedi, kanadından vurulan bir kuşun yalpalayan canhıraş çırpınmasına benzeyen heyecanlı ve titrek bir sesle.

"Ne?" diye kısa bir çığlık atarak "Âlemlerin Kitabı mı?" diye hayret içinde sarardı papaz.

"Evet, Kitabı Âlem'in, yüz yıllardır aranan, yani yüce Rabbin insanlığa gönderdiği ilk kitabın..."

Haham defteri kapattı. Yaşlı ciğerlerine derin birkaç soluk alıp verdi.

"Eğer burada yazılanlar doğruysa." dedi ama devamını getiremeden gözyaşları içinde başını önüne eğdi. Sanki vücudundaki kan birden çekilmiş, bedenini içi boş ve hafif bir giysi gibi bırakmıştı.

Papaz bir süre sorgulayıcı bir ifadeyle onun yüzüne baktı, sanki yüzünden söylediklerinin doğru olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. "Gel," dedi sonra hahama, "yukarı çıkalım. Buradaki rutubet ciğerlerimi yüzüyor."

Kasanın içindeki üç beş parça eşyayı alıp üç kat yukarıdaki, Papazın geniş ama eşya yönünden kıt odasına çıktılar. Odaya çıktıklarında haham yatağa, papaz da iskemleye oturup başlarını yere eğerek kısa bir süre sessizce düşüncelere daldılar. Hahamın yüreği, azgın bir denizde bordasına çarpan dev dalgalarla ve yelkenlerini yırtarcasına tokatlayan güçlü bir fırtınayla çalkalanan bir gemi gibi yalpalıyordu. Kahverengi gözleri, günlerce sürüklendiği denizde sonunda karayı gören yorgun bir kazazedenin kurtulduğu için tanrısına dua eden yaş dolu gözlerine benzer bir iman içinde pa-rıldıyordu. Daha sonra papaz usulca, sanki kutsal bir sessizliği andıran odadaki bu dinginliği bozmaktan korkarcasına:

"Neden şu defteri açıp okumuyorsunuz?" dedi hahama doğru oturduğu iskemleden eğilerek. "Belki yazılanlar sadece uydurmadır."

"Ya gerçekse," dedi haham, papazın yüzüne bakmadan derinden gelen kısık

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bir sesle.

Papazın yüzü kuşkuyla karardı. Yüzündeki kırışıklıklar, papazın altmış beş yaşlarında olduğunu, gözlerindeki ışık ise engin insan tecrübesi içinde olaylara sorgulayarak yaklaşmanın gerekliliğini söylüyordu.

"O zaman, tüm dünya dengeleri değişebilir. İçinde neler yazdığına bağlı. Şunu kabul etmeliyim ki, kutsal efendimiz İsa'nın doğumundan bu güne kadar geçen altı yüz yıllık zamanda orijinal İncil pek çok kez çalındı. İçinden bilgiler çıkartılıp yerine yenileri yazıldı. Tanrı'yla eş değer görünüp uzun yıllar kimsenin içini açmasına izin verilmedi ve sonucunda biz günahkâr insanlar günahlarımızla ve yalnızlığımızla baş başa kaldık. Bilemiyorum, önce elinizdeki defterde yazılanların gerçek olup olmadığını öğrenmeliyiz. Bunun için de tek yol sizin defteri açıp yazılanları okumanız."

Biran birbirlerine baktılar. Haham elindeki şekeri yere düşürmüş küs bir çocuk gibi bakıyordu.

"Tanrı aşkına sevgili haham, okuyun artık şunu!" diye sinirli bir sesle ricasını yeniledi papaz.

Haham kısa bir süre daha da öyle sessizce, limandan ayrılacak gemiye binip binmemekte kararsız olan hüzünlü bir yolcu gibi baktıktan sonra başını sallayıp elinde tuttuğu defteri açtı ve içindekileri bu sefer ilk sayfasından okumaya başladı.

Önce içinden okuyor, sonra da her paragrafın özetini Latince'ye çevirip papaza aktarıyordu hızlıca.

"Adam, yani günlüğü yazan Johhan Pedre, Cenova'lı bir mezar hırsızıymış. Bir gün Mısır'da bir mezar soygunu sırasında, üzerinde kimsenin daha önce bilmediği yerlerin de bulunduğu, dünyadaki tüm denizleri ve karaları ayrıntılı bir biçimde gösteren bir harita bulmuşlar. Haritadaki bir yer, Avrupa'nın en uç noktasından çok çok ötelerde, okyanusun ortasındaki küçük bir kara parçasının üzeri işaretliymiş ve altında hiç daha önce görmediği işaretler varmış. O da

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

merak edip bu yazıların anlamını araştırmaya başlamış."

Bir an soluklandı haham hazretleri. Sonra öbür sayfaya geçip tekrar içinden okumaya başladı. Sayfayı okuması bitince başını kaldırıp papaza anlatmaya başladı:

"Yıllarca haritayı yanında saklamış. İşaretli yer çok uzaklarda olduğu için oraya gidecek cesareti asla bulamamışlar. Ama bir yandan da merakını giderebilmek ve yazının anlamını çözebilmek için etrafa sorup soruşturuyormuş. Sonunda haritadaki işaretli yerde ne olduğunu öğrenmiş. Önceleri işi gereği, burada bir hazine gömülü olabileceğini umut ediyormuş, ama sonra oradaki şeyin belki de maddiyatından çok manevi olarak paha biçilemeyecek değere sahip bir şey olduğunu öğrenmiş. Yani Âlemler Kitabı'nın. Bu sırada da peşine birileri takılmış. Hatta bir gece, bir hanın çıkışında birileri ellerindeki kılıçlarla kendisini sıkıştırmış ve ondan haritayı istemişler. Son anda gizemli birinin yardımıyla o canilerin elinden kurtulmuş. Sonra bir gemiye atlayıp Akdeniz'e açılmış. Amacı haritayı güvenli bir yere saklamakmış."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM DOKUZ

Ertesi gün sabah vakti İmam Ayetullah, Murathan'ın kiraladığı ata binip kente batıdan yedi km. uzakta olan Aya Thekla Kilisesi'nin yolunu tutmuştu.

Papaz Mark Du Barri, yaşı oldukça geçkin, köşeli hatları olan yorgun yüzü tıraşlı, çakmak gibi ışıldayan mavi gözleri olan bir adamdı. Yüzünde derin, saldırgan çizgiler vardı, gözleri gök mavisiydi. Işıl ışıl parıldardı. Alnı mermer gibi ak ve düzdü. Otoriter bir kimseydi. Bir general gibi söylediği bir şeyi tekrar ettirtmezdi. Kendini beğenmiş, aşırı güveni olan bir kimseydi. Kendini zamanının en büyük din âlimlerinden biri olarak görür, araştırmalar yapar, âlimlerle konuşur, çok kitap okur ve yeryüzüyle ilgili, dinle ilgili, öbür âlemle ilgili fikirlerini yazardı.

Du Barri'nin neden önünde o kadar seçenek varken din adamlığını seçtiğine dair kafaları karıştıran sayısız dedikodu vardı aslında. Babası, zamanının Macaristan düküymüş; uçsuz bucaksız, dillere destan üzüm bağları, bahçeleri, tarlaları, mücevher düşkünlüğüyle sarayında sakladığı söylenilen yüzün üstünde mücevher sandığı ve hizmetinde çalışan iki yüz adamıyla Macar asilzadelerinden Verboeczy soyadını taşıyan on üçüncü kişiymiş. Dört çocuğundan en büyüğü olan Mark Du Barri (eski adı Mark Verboeczy), tüm asilzade çocukları gibi iyi bir eğitim almıştı. Üniversitede tıp okurken, bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dedikoduya göre, kentin baronlarından birinin verdiği bir baloda Avusturyalı genç ve çok çekici bir kızla tanışmış ve onun peşinden ta Avusturya'ya kadar gitmiş, orada kızın ni-şanlısıyla düello etmiş ve bu düellodan elleri kanlı bir şekilde galip ayrılınca, ölen nişanlının akrabaları tarafından Macaristan'a kadar kovalanmıştı. O zaman Mark'ın babası da kan davasından korkarak oğlunun ismini değiştirtip onu Ro-ma'ya bir ruhban okuluna göndermişti. Bir başka dedikoduya göreyse Mark'ın dedesi gizli ve köklü bir tarikatın üst düzey yöneticilerinden biriydi ve Mark'ı Hıristiyan cemaatinde önemli bir mevkie getirtip Hıristiyan âlemini karıştırmak için onu ruhban okuluna gönderdiği söyleniyordu. Gerçeği bilemiyoruz tabi ama Mark Du Barri'nin ilk gençlik döneminde maceracı bir hayat yaşadığını biliyoruz. Daha sonra babası, Osmanlı Macaristan ve Avusturya savaşları sırasında mallarının çoğunu kaybedip kurtarabildiği üç beş kasa değerli mücevherle birlikte Rusya'ya kaçtığı söyleniyordu. Başka söylentiye göreyse gizli bir görev için gitmişti. Böylece beş parasız kalan Du Barri, hangi sebeple yazılmış olursa olsun ruhban okulunda okumayı sürdürmüştü.

Osmanlılarla Macarlar arasında 1606'da imzalanan ve etkisi 1664'de Ahmet Paşa'ya kadar sürecek olan Zitvatarok Antlaşması'yla sağlanan barış sürecinden faydalanarak gerekli diplomatik koşullar oluşturulmuş ve okuduğu ruhban okulu Mark Du Barri'yi yirmi yıl önce Anadolu'ya göndermişti.

Bu konuda da çeşitli dedikodular ve söylentiler çıktıysa da, genç bir papazın neden ta Roma'dan Anadolu'ya gönderildiği ve buna Osmanlı'da hangi devlet görevlilerinin hangi gerekçelerle izin verdiği asla açıklanamadığı için bir süre sonra bu dedikodular unutulmuş ve Mark Du Barri yirmi yıl gibi uzun bir süre Silifke'nin Aya Thekla Kilisesi'nde görevini sürdürmüştü. Halen de sesiz sedasız görevinin başındaydı.

Başında baratası, üzerinde iyi bir kumaştan dikilmiş cüppesi, ayağında, derisi badem yağıyla parlatılmış kırmızı çizmeleri vardı. Du Barri, Ayetullah Hoca'yı asık yüzüne rağmen oldukça hoş karşıladı. Misafir salonunda yaptıkları kısa bir -havadan sudan- sohbetin ardından İmam Ayetullah ona ziyaretinin sebebini

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

açıkladı. Çok ayrıntıya girmeden, özellikle de iskeletleri rüyasında gördüğünü söylemeden ona hikâyeyi anlattı.

"Hım," dedi papaz düşünceli, hissiz bir sesle, imamın hikâyesini dikkatlice dinledikten sonra.

"Kafatasındaki dişler kesik dediniz değil mi?" İmam Aye-tullah başını salladı evet anlamında, gözleri derin bir kuyu kadar koyu bir merakla kaplıydı. Papaz Mark Du Barri'nin söyleyeceklerini fırlatılan okları toplayan bir nişangâh gibi sabit ve durağan gözlerle bekliyordu.

"Özellikle sivriltilmiş. Sevgili kardeşim bunu dünyada yapan tek bir millet var bildiğim kadarıyla." İmam tüm dikkatini papaza verdi. Mark Du Barri tartışmaktan çok fikirlerinin bir tabu gibi kabul olunmasından hoşlandığını belli eden tok ses tonuyla bir nutuk atarcasına, "O da Güney Amerika'daki eski Maya uygarlığı," dedi.

"Kuarts taşıyla dişlerini keserlermiş. Sinirler ortaya çıkınca acıyı dindirmek için de otlar kullanırlarmış. Bunu toplumdaki statüyü belirlemek, savaşçı olanları işaretlemek, cinselliği ya da zenginliği göstermek için yaparlarmış. Eğer bulduğunuzu söylediğiniz o iskeletler gerçekten Mayalara aitse, o iskeletlerin sahipleri buraya yüzlerce yıl önce gelmiş demektir." Bir an susup iskeletlerin sahiplerinin ölmeden önceki hallerini düşünüyormuş gibi karşısına baktı. Ve sonra da "Tuhaf doğrusu," dedi iç çeker gibi üzerini merak duygusuyla örttüğü bir sesle.

Ayetullah kaşlarını kaldırdı, Mark Du Barri'nin yönünü kaybetmiş bir mızrakmışçasına boşluğa bakan dik bakışları onu da meraklandırmıştı.

"Neden tuhaf olduğunu söylediniz, efendim?"

"Çünkü Amerika Bay Kristofer Kolombus tarafından yaklaşık yüz elli yıl kadar önce keşfedildi. Oysa o iskeletler eyer Mayalara aitse, bu şu demek oluyor ki Güney Amerikalılar dünyayı bizlerden önce keşfetmişler. Ve daha önemlisi o yerliler, okyanusları aşıp buralara kadar nasıl ve neden geldiler acaba merak

ettim doğrusu?"

Gözleri donup kalmışçasına hala boşluktaydı ve sanki Ayetullah'la değil de kendisiyle konuşuyor gibiydi. Ayetullah onun son söylediğini fazla umursamadı çünkü onun aklı iskeletlerin sahiplerindeydi.

"Şu Maya dediğiniz millet hakkında biraz daha bilgi aktarabilir misiniz bana efendim?" dedi papazın vaktini çalmış olduğunu düşünerek sıkılgan bir sesle. Papaz kaşlarını kaldırıp bir an -sanki orada olduğunu yeni fark etmiş gibi- kendinden yaşça oldukça küçük olan imamın gözlerine şaşkın bir bakışla baktı. Sonra da; "Neden olmasın ki kardeşim?" dedi duru bir sesle, ama sesinin rengi olmasa da, soğuk bir kış günü altında donan bir gölü hatırlatan solgun mavi gözleri kafasının başka bir yerlerde olduğunu ele veriyordu. "Mayalar," dedi medresede ders anlatan bir hoca gibi ama basmakalıp ve sıkıcı bir sesle değil, diline tekrar geri gelen o kendinden emin, heyecanlı ve tok sesiyle.

"Orta Amerika'nın kuzeyinde yaşıyorlar. Çok eski bir uygarlık, kökenleri binlerce yıl öncesine dayanıyor. Genelde tarımsal ürünlerle ve avcılıkla gıda ihtiyaçlarını karşılıyorlardı. Bunun yanı sıra matematikte ve astronomide çok ileri bir bilgi dağarcıkları vardı. Kendilerine özgü bir resim ve işaret yazıları da vardı ve bu yazıların anlamını çözen daha çıkmadı."

Papaz konuşmasını sürdürürken bir yandan da İmam Ayetullah'ın gözlerinin içine bakıyor ve adeta nedense onun yüreğinin derinliklerini görmeye çalışıyordu.

"Tapınakları çok ünlüdür. Bu tapınaklar piramit şeklindedir, girişleri çok merdivenlidir ve kimi zaman bu tapınakların içi mezar yapıları olarak kullanılır. Ama bu tapınakların da kesin olarak ne için yapıldığı ve ne amaçla kullanıldığı anlaşılamadı. Çünkü İspanyollar yıllarca onların tüm kültürlerini ve soylarını kırmak için insanüstü bir güç ve çabayla ortalığı yakıp yıktı! Onların tarihlerini ve böylelikle de tüm gerçeklerini yok ettiler!"

Du Barri'nin sesi konuşmasının sonuna doğru tıpkı seren yelkenlerine bağlı bir

gemi halatı gibi git gide gerilmiş ve öfkelenmişti.

Ayetullah yutkundu, ortam garip bir şekilde onu da germişti. Du Barri'den kendisine doğru tuhaf bir akım geliyordu, adeta ters esen bir rüzgâr gibi. Ayetullah konuyu kaçırmamak için hemen sordu:

"Yani bu Mayalar oldukça gizemli bir millet sayılır, öyle mi?"

"Evet sevgili kardeş müezzin efendi, tam anlamıyla öyle."

Sesi bahar ışıkları altında eriyen kar yığınları gibi yumuşamış, dağlardan derelere akan sular gibi berraklaşıp pak-laşmıştı. Ama bu berraklık fazla sürmedi, derin bir nefes aldıktan sonra sesi tekrar katılaştı ve konuştukça da sinirinin atar damarı derin bir kesik almış gibi ağzından kıymık kadar batıcı ve kılıç kadar keskin yıkıcı sözler boşalmaya başladı:"Ama bu sıralar, yani yüz yıllardır süren İspanyolların vahşetleriyle tarihin karanlık yapraklarına sonsuza kadar gömülecek gibiler. Mayaların hikâyelerini anlatacak insanların sayısı günden güne azalıyor. Amerika kıtası gözleri aç gözlülük ve hırsla yıkanmış Avrupalıların kılıçları altında okyanusları besleyen koca nehirler gibi kan kaybediyor!"

Bir an susup, her türlü insani duyguyu gözlerinden sıyırarak, delillere bakmaksızın, karşısındaki sanığa sadece suçlu olduğuna inandığı için idam kararı veren bağnaz, ırkçı ve vicdanı kör bir yargıç gibi bakmıştı İmam Ayetullah'a, sanki tüm bu anlattıklarının suçlusu oymuş gibi. Ayetullah sıcaktan kurumuş etli dudaklarını aralayarak şaşkınca papaza baktı. Yere düşen küçük bir çocuk gibi şaşkın bakıyordu. Sanki bu şaşkın bakış, kayayı parçalayan güçlü bir sel gibi Papaz Mark Du Barri'nin yüzündeki öfkeli, hesap soran ifadeyi birden yumuşatmıştı. Papaz gözlerini küçülterek gülümsedi. İnce dudakları etli yanaklarının içinde iyice kaybolmuştu böylece. İmam da ona gülümsedi, ama bir kukla gibi duygusuz, yapay bir gülümse- meyle.

Tuhaf bir adamdı Mark Du Barri, insanlara yüzeysel bakan birisi için bunak sayılırdı belki ama İmam Ayetullah gibi bir insan sarrafı için bu sözü bahis bile olamazdı. Mark Du Barri, fikirleri dikkatle dinlenilmesi gereken bir kimse olarak gelmişti Ayetullah'a. Engin bir kültüre sahip olduğu her halinden belli oluyordu. Deminki gibi nedensiz duygu patlamalarını bir kenara itersek, kendinden bir şeyler öğrenilecek iyi bir sohbet arkadaşı bile olabilirdi. Sessizlik uzadıkça tehlikeli bir yılan gibi rahatsız edici bir uğuldamayla Ayetul-lah'ın kulakları içinde tıslamaya başladı. Ayetullah Mark Du Barri'yle ilgili düşüncelerini bir kenara itip kulaklarında tıslayan sessizliği dudakları arasından dökülecek minnettar bir lafla boğmak için yüzünü berrak bir ifadeyle ona kaldırdı tekrar.

"Çok teşekkür ederim papaz hazretleri, çok makbule geçtiniz."

Papaz gene gülümsedi, ama bu sefer daha ince, tıpkı bir dikenin kestiği deride iz bırakan ipince bir çizik gibi zayıf dudaklarını yüzünde yok ederek:

"Onur duydum."

İmam Ayetullah tam ayağa kalkmıştı ki aklına iskeletler-deki delikler geldi. Ayaktayken:

"Hay Allah," dedi dalgınca. "Az kalsın unutuyordum son bir şey daha var papaz efendileri!" deyip papaza döndürdü meraklı bakışlarını.

"Bulduğumuz iskeletlerin üzerinde şöyle iki üç parmak genişliğinde delikler vardı. Adeta içleri kızgın ve kalın bir demirle oyulmuş gibi. Ben bu delikleri o genişlikte bir mızrağın yaptığını düşünmüştüm, ama Hataylı dostum Nalbant Kevser, bu kafataslarından birini inceleyip bu çaptaki bir deliği bir kafatasına bir mızrakla açmış olabilmek için insanüstü bir güç kullanılması gerektiğini ve bu güçle kafatasına bir darbe indirince de kafatasında çatlaklar oluşması gerektiğini söylemişti."

"Evet?" diye devam etmesi için sordu papaz hazretleri Ayetullah'ın ne sorduğunu anlamamış gibi koltuğundan kalkarken.

"Ama delikler çok düzgündü ve kenarlarında en ufak bir pürüz bile yoktu.

Sizce bu delikler nasıl olmuş olabilir?" diye sordu Ayetullah da gözlerini kuşku dolu kısarak.

Papazın dudakları kenarında imamın gözünden kaçmayan bir anlık nedensiz ince bir tebessüm parlayıp kayboldu. Bakışları ise bir süzgeç gibiydi, adeta karşısındakinin yalanlarını süzmek için bir huni gibi genişçe açılmıştı.

"Bilemiyorum," dedi düz bir sesle. "Keşke iskeletlerin hangi tarihten kaldıklarını öğrenebilme şansımız olsaydı," dedi iç çeker gibi. Kaşları çatıldı. "En son siz kafatasiarından birini birisine mi incelettiniz dediniz?" diye sordu kibrinin altında sürekli şaha kalkan kuşku dolu sesiyle.

"Evet, siz de tanıyormuşsunuz Hataylı Kevser, eskiden Hıristiyan bir ilim adamıydı."

"Aa, evet," dedi papaz melodik, sanki dışına değil kafasının içine söylediği bir sesle.

"Hatırladım, bir aralar tanışma imkânımız olmuştu."

Başını salladı ve biran gözlerini yere eğip kaldırdı. "Nalbant Kevser," diye melodik bir sesle tekrarladı ismini. Sanki gözleri o günü hatırlamış gibi daldı.

"Çok ilginç bir adamdı. Yolum bir keresinde oralara düşmüştü de atlarımızın nallarını değiştirtmiştik." Gözlerini tekrar imama dikti.

"Şu kafatası imam haşmetleri, yanınızda mı?"

Birden konuyu kafatasına kaydırması imamı şaşırtmıştı. Anlamamış gibi biran cevap veremedi. Sonra, "Yo, hayır maalesef, onu camimde bıraktım. Yanımda taşımak istemedim," dedi.

Papaz gülümseyip başını hafifçe eğerek imamı selamladı.

"Tekrar gelin lütfen, gene sohbet ederiz. Umarım meraklarınızı bir parça da olsa giderebilmişimdir."

"Tabi, tabi efendim, neden olmasın. Sohbetiniz gerçekten de çok güzeldi. Siz de bir ara Alaaddin Cami'sine uğrarsanız size çay ikram etmekten şeref duyarım."

"Elbette, elbette sevgili kardeşim. Hem şu kafatasına da yakından bakarım. Ya da siz, bir daha ziyaret edecek olursanız buraya kafatasını da getirirseniz benim de onu yakın dan inceleme şansım olur, böylece de gözden kaçırdığımız başka ayrıntılar varsa bunları buluruz."

"Çok teşekkürler papaz hazretleri, Allahaısmarladık," dedi Ayetullah, gerçekten de minnet duyan bir sesle.

Sonra papaz kapıya kadar imamı yolcu etti. İmam efendiye kapıyı kahverengi renkli binişli, sakallarına aklar düşmüş, alın kenarları açık orta yaşlı bir rahip açtı ve önünde nezaketten hafif eğilirken koyu gözlerinin yanıyla garip bir şekilde, sanki bir şey söylemek ister gibi imama bakıp aceleyle tekrar önüne döndü. İmam Ayetullah da rahibi başını eğip selamladı ve geriye dönüp arkasındaki papaza tekrar başıyla selam vererek dışarı çıktı. Hemen arkasından çift kanatlı ceviz kapı tok bir sesle kapanıverdi. Dışarıya çıkınca kendisine sorduğu ilk soru şu oldu Ayetullah'ın:

"Kapıdaki o rahip neden bana öyle baktı?"

Sonra atına binip ağır ağır kentin yolunu tuttu. Yolda giderken rahibi unuttu ve aklı Du Barri'nin anlattığı Mayalara
takıldı.

"Eski Mısırlıların matematikte ve astronomide çok şey bildiklerini duymuştum. Mayaları ise yeni öğreniyorum. İki kültürün de tarihleri çok eskiye dayanıyormuş. Neden sadece bu iki kültür zamanın diğer kültürlerine göre daha çok şey biliyorlar ki? Arap kültürünün gelişmesine Kuran'ı Kerim'in ve Mısır'dan kalan bilgilerin etkisi olmuştu. Acaba Kuran'ı Kerim'de bununla ilgili daha önce gözüme çarpmayan bir şeyler yazıyor mu? Eve gidince bir inceleyim," diye geçirdi içinden.

BÖLÜM ON

1000 yıl kadar önce Mataban Manastırı:

Papaz Miltratus kilisenin deposunda para eden eşyaların tümünü iki hafta içinde sattırmıştı. Sonra, fazla vakit kaybetmeden yolculuk için birkaç parça öteberi toparlayıp Haham Monides ile birlikte manastırdan ayrılmak için dışarı çıktılar.

Kısa boylu, tıknaz, başının üstü kel, elma yanaklı, kısık sesli yardımcısı, avludaki arabaya doğru yürürken Papaz Miltratus'a doğru yanaşarak saygıyla eğildi.

"Efendim, yokluğunuz ile ilgili vali hazretlerine ne diyeceğim?"

Papaz alaycı bir sesle:

"Papa'yı ziyarete gittiğimi söyle. Fark etmez, belki bir daha dönemem. Buralar size emanet kardeşlerim, hoşça kalın ve ağzınızı sıkı tutun!"

Sonra kilisenin avlusunda onları yolcu etmeye gelen keşişlere tek tek elini öptürdükten sonra hahamla birlikte kendileri için özel olarak hazırlanan dört beyaz atın çektiği arabaya bindiler.

Üç buçuk ay sonra, Büyük Okyanus, bir Fenike ticaret gemisi:

Hahamla papaz kendilerine ayrılan kamarada yatıyorlardı. Dikkat çekmemek için dini kıyafetlerini çıkartmışlar, altlarına siyah çakşır, üstlerine de açık renk sırma işlemeli bir aba giymişlerdi. Manastırdan çıktıktan sonra önce limandan küçük bir kadırgayla dönemin en iyi denizcilerinin yaşadığı Fenikelilerin başkenti Byblos'a gelmişler, burada da birkaç kişiyle görüştükten sonra güvenilir olduğuna dair referans aldıkları Fidias adındaki bir gemiciyle on bin altına anlaşmışlardı ama bu anlaşma hiç de öyle kolay olmamıştı. Gidecekleri yerin rotasını, ellerindeki gizemli haritaya göre birkaç hafta önce başka bir gemiciye çizdirmişlerdi. Yani ellerindeki haritayı Fenikeli gemiciye göstermemişlerdi. Onun sadece denizden gidilecek rotasının bulunduğu kopyasını vermişlerdi. Fenikelilere kendilerini gezgin olarak tanıtmışlardı. Fazla soru sormayı sevmeyen Fenikeli reis de bu iki ihtiyarın okyanusun ortasındaki kayıp bir adada ne yapacaklarını sormamıştı ama işin içinde bir iş olduğunu da hissetmişti. Mesele, mesafenin tahminen altı aydan daha uzun bir sürede kat edilecek olmasıydı. İki ihtiyar dönmeleri konusunda bir şey söylememişlerdi, yani verdikleri para sadece gidiş içindi, ama Fenikeli geri geleceği için altı ay da dönüş yolu tutacaktı ve bu da ömrünün bir yılını daha denizlerde geçirmesine sebep olacaktı. Bu yüzden sıkı bir pazarlık yaptı ve ihtiyarların ilk başta verdikleri üç bin altını pazarlığın sonunda on bine çıkarttı. Bu para Fenikeli gemicinin ömrünün sonuna kadar refah içinde geçirebileceği bir miktardı. Tayfalarına ise üç ayda bir altın verdiğini düşünürsek gemisinde bulunan yirmi adama bir yılda ödeyeceği para, ihtiyarlardan kazanacağı paranın binde biri bile değildi. Bu yüzden fazla sual sor
madı. El sıkıştılar ve haftaya aynı gün limandan alarga etmek için sözleştiler.

Fidias tecrübeli bir denizci olduğu kadar, geleceği gören, yerinde ve doğru kararlar verebilen yetenekli bir insandı. Çok cesur biriydi. Redon'un heykelleri gibi biçimli, kaslı ve yapılı bir vücudu vardı. Ama vücudunun hemen hemen her yerinde geçmişte oluşmuş morluklar, çürükler ve bıçak kesikleri bu güzelliğini

biraz gölgeliyordu. Her gemici gibi biraz kavgacıydı. Çok küçük bir yaşta denizciliğe başlamıştı. Tüm Fenikeliler gibi denizcilik onun ruhunda vardı. Denizciler için fazla yaşamazlar denirdi ama Fidias, kırk yaşına gelmişti ve hala çok sağlıklı görünüyordu; öyle ki sağ koluyla bir kaplanı bile boğarak öldürebilecek kadar da zindeydi. Tüm kaptanlar gibi sert ve acımasız bir mizacı vardı. Geçmişte isyanları ve sorun çıkartanları cezalandırmak için adamları sabahlara kadar kırbaçlattırdığı, köpek balığı dolu denize attırdığı, Fenike limanlarında uzun zamanlardan beri dile gelen söylentilerdendi.

Bir hafta sonra üç yelkenli Fenike gemisi Byblos Ken-ti'nin ana limanından denize alarga etti. Yolculuk ilk önceleri papazla haham için oldukça heyecanlı başlamıştı ama hayatlarında yalnızca birkaç kez, o da çok kısa mesafelerde, deniz yolculuğu yapan bu iki ihtiyar, daha yolculuğun birinci ayı dolmadan can sıkıntısından ve kara hasretinden yanıp tutuşur olmuşlardı.

Gemideki tayfaların hepsi de çok kaba ve yabaniydi. Her an kavgaya tutuşacak gibi bakıyorlardı ve hahamla papazdan da hiç hoşlanmıyor gibilerdi. Onlara vahşi bir hayvan gibi saldırgan bakışlarla bakıyorlardı. Geçen bu bir ayda papazla haham onlardan bir tanesiyle bile hiç konuşmamış-lardı. Gemiciler, uzun yıllar denizde karasız ve kadınsız yolculuk etmenin verdiği yalnızlık duygusuyla çevrelerine yabancılaşmışlar, vahşileşmişler ve katılaşmışlardı. Her biri de taşı sıksa suyunu çıkaracak türden kaslı ve öfkeliydiler. Aslında gemicilerle bizim Papaz Miltratus arasında bir yönden çok yakın bir benzerlik vardı. Hepsi de doğanın onların vahşi erkekliklerini dengede tutması için verdiği hassas nimetlerden faydalanmasını bilememişlerdi. Bir yağmur kadar serin, bir tüy kadar hafif, bir çiçek kadar güzel olan ve doğanın vahşi çocukları olan erkekleri dizginlemeyi becerecek yegâne şey olan "kadınlar"ı hiç tanımamışlardı. Belki bu yağız gemicilerin çok azı, birkaç kere bu çiçeklerden koklamayı başarabilmiş, ama yaşam kavgası için onlardan ayrılmak zorunda kalarak kendilerini bu sonsuz denizlere atmışlardı. İçlerindeki erkeklik duygularını, güzel sözler söyleyip bir sevgilinin kalbini fethetmek yerine, birbirlerine küfürler ederek,

güzel bir kadının tenini okşamak yerine de birbirlerine yumruk ve tekme atarak sindirmeye çalışmışlardı. Gemilerini saran azgın dalgalarla ve yıkıcı fırtınalarla boğuşarak, zift kaplı ipleri tuta tuta ellerini ve yüreklerini nasırlaştırmışlardı. Sürüden atılmış kurtlar gibi hınç ve kıskançlık duygularıyla yoğrulmuş, her an birilerini öldürme güdüsüyle katil birer köpek balığı gibi dişleriyle, kirli ve kırık tırnaklarıyla, kuru katık dilenen perişan haldeki dilenciler gibi gemilerinin ve kendi hayatlarının selameti için kaptanlarının ayaklarına yapışmışlar, günün ağarmasından gecenin karanlığına kadar canla başla kendilerini işlerine adamışlardı. Bir hataları olduğunda kaptanlarının bir emriyle denize atılabilirler, kırbaçlanabilirler, küfür veya dayak yiyebilirlerdi. Yaşadıkları bu korku onları o kadar yalnızlaştırmıştı ki, sanki dilerinin olmadığını sanırdınız. O kadar hırpani ve yabani bir görünüşleri vardı ki papazla haham öldürülme korkusuyla uzun bir süre kamaralarından hiç çıkmamışlardı. Tanrı'yı anlamak kolay değildi. Dünyayı o kadar zengin yaratmıştı ki, çevrelerine zararlı gibi görünen pek çok şeyi yaratmasının nedenini, insanların kendilerini sınamak için yaratmış olduğunu düşünebilirdiniz. İşte hahamla papaz efendileri de Tanrı'nın onları içine soktuğu bu yolda karşılarına aşılması çok güç engeller çıkartarak kendilerini sınadığını düşünüyorlardı.

Rüzgârlı bir gündü. Pruvadan esen sert bir rüzgâr, şaha kalkan atlar gibi geminin güvertesinde uğultuyla koşturuyordu. Derken havaya kanat açan güçlü bir bağırtı rüzgâra karışarak güvertede yükseldi.

"Orsa Bocaaa!"

Bu bağıran geminin kaptanıydı ve yağız tenli Fenikeli gemiciler karınca sürüsü gibi birden etrafta koşuşturmaya başlamıştı. Şefin bu emriyle laçka durumundaki orsa halatı tekrar sıkılmış ve yelkenler rüzgara doğru fora edilmişti.

"Dümen voltaaa!"

Bu ikinci emir, gemiciler arasında pasaporala yapılarak dümenciye ulaştırıldı.

Bu, gemi rüzgâra karşı gidecek demekti. Rüzgârı doksan derece yandan

alarak belirli bir noktada kalan gemi, yelkenlerin yardımıyla orsa seyri -yani rüzgâra karşı- yol almaya başladı. Birbirlerinden çok uzakta olsa bile, pek çok uygarlık tarafından bilinen, ama daha sonra pek çok kez unutulup sonra tekrar bulunan bu teknik, geminin yelkenini tekne doğrultusunda çapraz yerleştirme yerine, o doğrultuya yakın bir açıda takılarak geminin borda ile orsa seyri arası rüzgâr yönünde dik bir açıyla seyredebilmesini sağlıyordu. Dümen de rüzgâra çevrilince, gemi, küçük açılarla rüzgâra iki yönde yandan yaklaşıp volta vuruyordu.

Yukarıda, güvertede bunlar olurken geminin alt katındaki bir kamarada ise Haham Monides'le Papaz Miltratus brandalarına uzanmışlar sohbet etmekteydiler.

Haham Monides uzandığı brandanın üzerinden karşısındaki brandada yatmakta olan papaza doğru meraklı bir ifadeyle başını kaldırdı.

"Acaba o kasa nereden geldi kilisenizin bodrum katına?" diye sordu yumuşakça esen ılık bir rüzgâr gibi hafif bir sesle.

Papaz dudaklarını kıvırıp kaşlarını büzdü.

"Bilmiyorum, yardımcılarıma sordum, kimse hatırlamıyor. Belki de yıllardır orada gözlerimizin önünde duruyordu ve biz bunun farkına dahi varmadık."

"İyi tarafından bakın konuya. Çok şanslıyız, ya o defter başka birilerinin eline geçseydi?"

"Haklısınız. Ama daha önce de konuştuğumuz gibi ya haritanın bir kopyası daha varsa?"

Haham, yüzünde korku dolu bir ifadeyle uzun bir of çekti.

"Kardeş Miltratus umarım böyle bir şey yoktur. Ama günlüğü elimizde bulunan Johan Pedre, günlüğüne bu haritayı arayan başka birilerinin de olduğunu yazmıştı."

Papaz meraklı bir ifadeyle brandasında doğruldu.

"Rica etsem tekrar okur musunuz o kısımları?"

Haham başını sallayıp brandadan kalktı, bir köşeye istiflediği çantasının içinden Johhan Pedre'nin malum günlüğünü çıkarıp tekrar brandasına geçti ve günlüğü açıp tekrar okumaya başladı.

BÖLÜM ON BİR

Yıllar önce, Johhan Pedre'nin evi:

Mezar soyguncusu Johhan Pedre, masasının üzerinde yaktığı bir mumun loş ışıkları altında, önüne açıp sünger taşıyla düzleştirdiği parşömen kâğıtlarının üzerine divit uçlu tüyüne okkadan batırdığı kara mürekkebiyle bir şeyler yazıyordu.

"İçimde tuhaf bir korku var. Sanki sürekli takip ediliyorum, kendimi dağlara, ormanlara, hatta denizlere bile yapayalnız attığımda bir göz sanki beni sürekli takip ediyor. Bu his beni deli edecek. Mısırdaki o mezar soygununda elime geçirdiğim o haritadan sonra hayatım değişti. Gece yattığımda tuhaf sesler duyuyorum. Biri benim adımı fısıldıyor kulağıma. Bir de diğer seslerden farklı bir ses daha işitiyorum. Hırıltılı bir sesle birisi kulağımın dibinden bana şunu fısıldıyor: 'Paradesha!' Bunun anlamı ne bilmiyorum. Korkuyorum, hem de çok!"

Sonra Johhan Pedre, günlüğüne yazdığı son paragrafa nokta koyup önüne, sürekli üzerinde taşıdığı ve hayatını değiştirdiğine inandığı haritayı çıkartıp baktı.

Haritayı bir kenara koyup tekrar günlüğünü yazmaya döndü.

"Bir gece şehirdeki hanlardan birinde yemek yiyordum. Birden içime tuhaf bir ürperti geldi. Çok garip bir histi. Kalbim küt küt atmaya başlamıştı. Adeta, adeta bulunduğum mekân değişmiş, kendimi mezarlıkta, etrafımın da ölülerle çevrilmiş olduğunu hissetmiştim. Yemeğimi bırakıp arkama yaslandım. Ve o an tam karşımdaki masada siyahlar içinde, başını binişinin başlığıyla örtmüş, yüzünün yalnızca bir bölümü görünen birini fark ettim. O kişi doğruca bana bakıyordu. Gözlerini göremiyordum ama öyle hissediyordum. Ürkmüştüm. Beni öldürmek

istediğini düşündüm. Yerimde çakılıp kalmıştım. Sanki han boşalmış ve o kişiyle ben tek başımıza kalmıştık. Başka zaman olsa bana meydan okuyan birinden korkmazdım. Ama o an çok garipti. Ölüm korkusunu, tıpkı bir insanın üzerine sinen bir is kokusu gibi tüm vücudumda hissettim. Yemeğimi bırakıp dışarı çıktım. Bir süre karanlık sokakta yürüdüm. Sonra bir el aniden omzuma dokundu. Korkudan yüreğim duracak sandım. Arkamı dönüp baktığımda handa bana tuhaf tuhaf bakan adamın iri kara gözleriyle burun buruna geldim. İri yarı bir adamdı, yüzündeki keskin hatlardan mert ve korkusuz bir cengâver olduğu anlaşılıyordu. Ama bu sefer bana öldürecek gibi bakmıyordu, yüzünde tuhaf, kuşku dolu bir bakış vardı ama düşmanca değildi kesinlikle, dostane bile sayılabilirdi. Belki de bu yüzden korkmamıştım. Bana başıyla kendisini takip etmemi istedi. İçgüdülerimi dinleyerek elimi her ihtimale karşı belimdeki kılıçta tutarak onu takip ettim. Karanlık sokaklardan geçip tenha bir yere geldik. Artık sabrım kalmamıştı. Yanına gidip önüne geçtim ve 'Neler oluyor, benden ne istiyorsun?' diye sordum. Başında başlığı bulunan gizemli yapancı bana cevap verdi:

"O elinde tuttuğun şey dünyanın en kıymetli hazinesi. Milyonlarca insanın kaderini değiştirebilecek güce sahip. Dikkatli olman için seni uyarmaya geldim.""Neden bahsediyorsun, hiçbir şey anlamıyorum?"

"Hayır anlıyorsun; dinle senin iyiliğin için buradayım. Eğer o harita başkalarının eline geçerse milyonlarca insanın hayatı tehlikeye girecek. Onu yok etmelisin. Peşindeler!"

"Kimler, onlar kim, sen kimsin, nereden biliyorsun elimde bir harita olduğunu?"

Gizemli adamın gözleri, taşların arasında köpürdü- yen güçlü bir nehir gibi sinirliydi ve her an güçlü bileklerine ta-şabilirdi bu siniri, Pedre böyle hissetmiş ve bir an gerilemişti.

"Dinle, aylardır peşindeler. Seni bulunca elindeki haritayı alıp seni öldürecekler. O haritayı yok et ve haritanın üzerinde yazan yazıları araştırmayı bırak. Buralardan git, çok uzak bir yere ve tüm bu olanları unut!"

Sesi o kadar canlı ve samimiydi ki Pedre yüreğinde bir kuş öttüğünü sandı.

Tam o sıra arkalarından bir ses geldi. Johhan Pedre ve önündeki gizemli adam üzerine silah atılmış bir ceylan gibi irkilerek sesin geldiği yöne baktılar. Yüzleri maskeli, başları kara binişlerinin başlığıyla örtülü dört adam karanlığı yırtarak avına yaklaşan birer aslan gibi kararlı adımlarla üzerlerine doğru geliyordu. Pedre'nin yanındaki gizemli adam otoriter bir sesle "Git buradan!" diye onu omzundan geriye doğru itip birden binişinin altından kılıcını çekti. Johhan Ped-re'nin gözleri, üzerine meşale tutulmuş gibi alev renginde açıldı, korkunun kuru ilmiği tek hamlede geçirmişti yüreğin-deki cesaretin boynuna elini. Karşısından gelen ürkütücü görünümlü, yüzleri maskeli karalar içindeki dört adam da bellerindeki keskin kılıçlarını hışırtıyla çektiler ve biranda bu dört adamla Pedre'ye yardım etmeye geldiğini söyleyen gizemli adam birbirlerine girdiler. Kılıç sesleri kuru havada çan seslerini hatırlatan tınlamalarla birbirlerini dövüyordu. Joh-han Pedre biran ne yapacağını bilemedi. Kim olduğunu dahi bilmediği, daha yeni tanıştığı bu gizemli adamın, gözlerinde bir kılıç kadar keskin ve kararlı bir manayla gözünü bile kırpmadan kendisi için dövüşe atıldığını görmesi onu oldukça afallatmıştı. Birkaç saniye şaşkın ve kararsız bakışlarla önünde olup biten kanlı dövüşü seyretti. Sonra gözlerinde yeni bilenmiş bir hançer gibi parıldayan bir cesaretle ani bir karar vererek kılıcını çekip, sırtlanların arasına atılan bir aslan gibi bu adaletsiz kavganın arasına atıldı. Aslında Pedre'ye yardım eden o gizemli adam, o kadar usta ve becerikli dö-vüşüyordu ki bıraksalar karşısındaki yüzleri maskeli dört adamı, arkasında duran Pedre'nin yanına sabaha kadar bir adım dahi yaklaştırmayabilirdi. Altı keskin kılıç bir süre karanlık, kuru havada tunç dövmeli kilise çanları gibi yankılanarak çınladı. Gizemli adam, yüzleri maskeli adamlardan bir tanesini, böbreğine savurduğu güçlü bir kılıç darbesiyle kanlar içinde yere indirmişti. Biran yere düşen arkadaşlarının şaşkınlığını yaşayan yüzleri maskeli adamların birini de o şaşkınlık anında hızlı ve esnek bir kılıç hamlesiyle Johhan Pedre yere devirdi. Şimdi ikiye iki kalmışlardı. Taraflar karşı karşıya eşleşip biran soluklandıktan

sonra pusuya yatmış birer aslan gibi birbirlerini gözetleyerek kanlı dişlerini tekrar biledikten sonra tekrar öfkeyle birbirlerine girdiler. Tekrar kılıç çınlamaları bir süre daha havayı doldurdu. Johhan Pedre bir ara rakibinin güçlü bir hamlesini karşılarken kılıcını elinden düşürmüştü. Biran ölümün soğuk nefesini tüm ürperticiliğiyle yüzünde hissetti. Gözleri korku dolu bir sisle örtüldü biranda. Olduğu yerde donup kalmıştı, rakibinin küçücük bir hamlesiyle gırtlağı boydan boya kesilebilirdi. Ama yüzü maskeli, bir tek maskesinin arkasındaki kara gözleri görünen ürkütücü adam Johhan Pedre'yi öldürmedi, -istese bunu rahatça yapabilirdi- garip bir şekilde kılıcının kabzasını bir gül dalı gibi yumuşakça yukarı kaldırıp Johhan Pedre'nin üzerine doğru ilerledi. Pedre, hasmının havaya kaldırdığı kılıçtan gözlerini ayırmadan endişe içinde bir iki adım geriledi. Adam bir adım daha atmıştı ki maskesinin altından acı bir feryat kopardı ve ezilen bir solucan gibi kıvranarak Johhan Pedre'nin ayakları dibine yıkılıverdi. O yıkılınca elinde kanlı bir kılıçla arkasında duran -Johhan Pedre'ye yardıma gelen- o gizemli adam göründü. Johhan Pedre hayatını kurtaran gizemli adama minnettar bakışlarla bakarken bu sefer onun gırtlağından acı bir hırıltı koptu. Elindeki kanlı kılıç yere düştü. Acı içinde yüzü titredi ve dizleri üzerine çökerken Johhan Pedre'ye bakıp "Kaç buradan ve söylediğimi yap!" diye boğuk bir sesle son sözünü söyledi. Sonra onun arkasındaki yüzü maskeli kara giysili adamlardan biri, sapladığı kılıcını onun sırtından çekip vakit kaybetmeden acımasızca boğazına vurdu. Johhan Pedre'nin korkulu bakışları altında, hayatını kurtaran gizemli adamın başı vücudundan ayrılıp kızıl bir gülle gibi kanlar içinde yere yuvarlandı. Johhen Pedre gözlerini kapadı ve bu vahşi sahneden sonra kendi başına da benzer bir ölümün gelmemesi için geriye dönüp nefesini tutarak var gücüyle koşmaya başladı.

Dakikalar süren nefes nefese bir koşuşturmadan sonra Johhan Pedre arkasındaki katili atlatmayı başardı. Çünkü peşindeki katil yaralı olduğu için bu takibi daha fazla sürdürememiş ve bir ağacın dibinde yere yıkılmıştı. Pedre de peşinden gelen kimsenin olmadığına iyice kanaat edince evine koştu. Masasının

çekmecesine koyduğu günlüğünü alıp daha teri kurumadan tekrar karanlık sokaklara daldı.

Ertesi sabah bir ticaret gemisine sahte bir isimle yolcu olarak binip şehirden uzaklaştı. Açık denizdeyken kendine ayrılan kamarasında günlüğüne şu son notlarını yazdı

"O gizemli adam kimdi bilmiyorum. Ama benim hayatımı kurtardı ve şu an onun sayesinde nefes alabildiğimin farkındayım. Onun için bir şey yapamadığım için üzgünüm. Anlattıkları bana doğru geliyor. Birileri elimde ki haritanın peşinde. Dün geceki dövüşte kılıcım elimden düşmüştü. Karşımdaki adam beni kolaylıkla öldürebilirdi ama yapmadı. Sanırım beni canlı olarak ele geçirmek istiyorlardı. Bunu da elimdeki haritanın yerini öğrenmek için istiyor olmalılar. Elimdeki haritanın değerini biliyorum. Üzerinde hala çözemediğim bir sürü sembol ve yazı var ama kesin olarak bildiğim bir şey varsa o da işaretli adada Âlemlerin Kitabı'nın var olduğu. Bu kitabın bulunması dünyadaki pek çok şeyin değişmesine neden olabilir. Bunu biliyorum ve böyle bir şeye sebep olabilecek haritanın benim elimde olmasını artık istemiyorum. Şimdi Akdeniz'deyim ve bu haritayla günlüğü güvenli bir yere götüreceğim."

Haham Monides günlüğü kapattı.

"Günlük burada bitiyor," dedi başını kaşıyarak. Sanki günlüğün bitmesine üzülmüş gibiydi.

Yan brandada yatan papaz başını kaldırıp gözünde uykulu kuşlar uçuşurken meraklı bir sesle sordu hemen:

"Acaba Johhan Pedre'ye ne oldu daha sonra? Ve bu günlükle harita nasıl oldu da bir kasayla birlikte benim ma-nastırımdaki kilisenin deposuna girdi?"

BÖLÜM ON İKİ

1000 yıl kadar sonra, Silifke:

İmam Ayetullah Papaz Mark Du Barri'yle konuştuktan sonra dönüş yolunu yarılamıştı ve civardaki bir köye ait kurumuş bir başak tarlasından geçerken birden arkasından, üç tane, güçlü savaşçı atlarına binmiş, belleri kılıçlı, yüzleri kara peçelerle örtülmüş kişilerin atlarını kamçılayarak kendisine doğru geldiğini fark etti. Yüzü bir duvara çarpmış gibi sarsıldı. Önce korkudan ne yapacağını bilemedi. Rüzgârın kanla yıkanmış bir ovayı kumla örtmesi gibi gözlerini sahipsiz ve korunaksız bir korku örtmüştü. Peşinden gelenlerin servet peşindeki azılı birer eşkıya olabileceğini düşünüp, canını kurtarmak için köye kadar atını hızla kamçılamayı düşündü. Ama sonra onların elinden kaçamayıp bir de yakalanırsa, kaçtığı için gırtlağını keserler korkusuyla en iyisi hiç kaçmaya kalkışmadan durup üzerindeki tüm malı vermeyi hesapladı kısa bir an. Tüm bunları bir saniye içinde düşünmüştü. Dönüp aradaki mesafeye baktı. Yüz metre kadar geride, yüzleri peçeli üç atlı, her saniyede onar metre alarak bir şelale gibi hızla üzerine geliyorlardı. O an korkudan Ayetullah atının dizginlerine asılıp can havliyle "Deh!" diye kükreyiverdi. Artık dönüşü yoktu.

Bir yüz metre kadar sonra aradaki mesafe iyice kısalmıştı. Arada bir Ayetullah, bir eli dizginlerde, bir eli de düşmemesi için tuttuğu kavuğunun üstündeyken, kafasını hafifçe çevirip arkasına bakıyor ve o zaman peşindeki bu esrarlı korkunç üç adamın niyetinin hiç de iyi olmadığını daha iyi anlıyordu. "Allah'ım sen beni koru! Allah'ım sen beni koru!" diye nefes nefese, kan ter içinde dualar ediyordu. Umudu güneşte eriyen karlar gibi iyice azalmıştı. O kadar çok terlemişti ki, atının dizginleri elleri arasından kayıp gidecek, Ayetullah da kendini atının üstünden kaderine bırakacaktı neredeyse. Atı iyice yorulmuştu, bir koşu atı değil, uzun yola dayanıklı yük atıydı altındaki. Arkasındakilerde ise hızlı ve çevik savaş atları vardı. Ayetullah'ın atı buraya kadar bile iyi dayanmış sayılırdı, demek hayvancağız da durumun farkında, diye düşündü biran o can pazarının içinde, adeta binicisinin canını korumak için kendi bacaklarını feda etmeye hazır, nefes nefese kalmış olan atına bakarak.

"Bre durdur atını, durdur atını!" diye bağırdı kara peçelilerden birisi arkadan, araya karışan nal sesleri ve yüzlerine bir kamçı gibi çarpan rüzgârın uğultusu arasında yüzündeki peçesinden dolayı sesi boğuk çıkmıştı.

Ayetullah'ın buna hiç niyeti yoktu tabi ki. Sonuna kadar kaçacaktı. Yüreğindeki son umut güvercinleri de bir bir devriliyordu yere. Ve tek bir ot bile bitmeyen yalnızlık dolu kalbi ölümcül bir çöle dönmüştü atlılar yaklaştıkça. Gözleri kupkuru iki koyu kuyuya dönmüştü korkudan. İçinden "Allah'ım sen beni koru, Allah'ım sen beni koru! Sen esirgeyen ve bağışlayansın, bağışla canımı!" diye yüreği ağzında yalvarı-yordu. Ama Ayetullah'ın boyu bir doksandı, kilosu da boyuna inat doksana dayanmıştı. Atı hem koşmaktan hem de Ayetullah gibi bir devi taşıdığından iyice yorulmuş ve yavaşlamıştı. Yolun sonu görünüyordu.

Ayetullah umutsuz bakışlarla arkasındakilere baktı. İçlerindeki bir atlı diğerlerinden öndeydi ve bir elini uzatmış Ayetullah'ın atının kuyruğunu yakalamaya çabalıyordu. Ayetullah çizmelerinin topuklarını can havliyle atının beline vurdu. Ümidi artık hiç kalmamıştı ama refleksleri atının dizginlerini bırakmasına izin vermiyordu. Peşindeki atlıların onu yakalaması an meselesiydi

artık.

Arkasındaki atlı elini uzattı. Ayetullah'ın altındaki atın havada bir kamçı gibi süzülen kuyruğundan tuttu. İşte tam bu sıra uzaklardan bir patlama sesi duyuldu ve gökte bir yıldırım gibi yankılandı. Ayetullah başını etrafında çevirdi. Ne olduğunu anlayamamıştı. Atı on-on beş metre daha hızını her adımda yavaşlatarak yorgun bacaklarını koşturdu. Ayetullah başını arkaya çevirdi. Arkasından koşan at yerde, yerden kaldırdığı toz ve dumanın arasında hareketsizce yatıyordu. Binicisi de az uzağında acılar içinde yerde kıvranıyordu. Peşindeki öbür atlılar da yerdeki arkadaşlarının yanında atlarını durdurmuşlar ve şaşkın şaşkın ne olduğunu anlamak için etraflarına bakınıyordular. Sonra birisi atından indi ve yerdeki yaralı arkadaşının kalkmasına yardım etti. Onu sırtlayıp kendi atının arkasına bindirdi. Hemen ardından da kendisi atına çevik bir hareketle sıçradı. İmam Ayetullah bir yirmi otuz metre ilerde, soluk soluğa kalan atını durdurmuş onları seyrediyordu. Biran atlılarla göz göze geldiğini hissetti ve tekrar bir yarış başlarsa atının buna dayanamayacağını düşünüp korktu. Tam bu sıra atlılardan birisi başını yana çevirdi. Az ilerde sağda, koruluğun kıyısında otlanan bir koyun sürüsü vardı. Koyunların arasından, elindeki çelik tüfeğinin namlusunda güneşin ışıklarının parladığı birisi çıktı. Atlılar dizginleri geri çekip atlarının yönünü çevirdi ve kamçılarını vurup ok gibi geldikleri yöne doğru tozu dumana katarak uzaklaştılar.

İmam Ayetullah ilerideki koruluktan çıkan adama dikmişti gözlerini. Yavaşça atını hayatını kurtaran bu adama doğru sürdü. O kadar çok korkmuştu ki boğazı kurumuş, gözleri kararmış, kalp atışları da halen bir davul gibi göğsünü dövmeye devam ediyordu. Aralarındaki mesafe kısaldıkça karşıdan gelen adamın da boyunun kısaldığını fark etti. Sonra karşı karşıya geldiklerinde Ayetullah bunun on beş yaşlarındaki bir çocuk olduğunu gördü. Çocuğun elindeki tüfeğin namlusundan hala bir ip gibi bembeyaz renkte bir dumanın çıktığını fark etti.

"Sen mi ateş ettin?" diye sordu çocuğa, korkudan kupkuru çıkan sesine rağmen minnettar bir bakışla bakarak, cevabını bildiği soruyu. Çocuk, elindeki

tüfeğin dipçiğini yere dayayıp yaptığı şeyin bilincinde değilmiş gibi donuk gözlerle hafif başını salladı. "Korktun mu?" diye sordu imam, oysa kendi yüreği hala yerinden bir kurbağa gibi fırlayacakmış-çasına atıyordu. Çocuk hayır anlamında başını salladı. Aye-tullah çocuğun yüzünü inceledikçe onun aslında göründüğünden daha küçük bir yaşta olduğunu anladı. Kir ve dumandan kararan, yorgunluktan ve fakirlikten asılıp zayıflayarak olgun bir adammış gibi izlenim bıraktıran kirin ve acının arkasındaki soluk beyaz tenli yüzünün aksine lacivert gözlerinin içinde hala diri kalan çocuksu umutların ışığı onun iki üç yaş daha küçük olduğunu söylüyordu imama.

Ayetullah hafifçe başını kaldırıp ilerideki koruluğun gölgesinde otlanan koyunlara baktı. "Bu koyunlar senin mi?" dedi yoksul bir tarla gibi kurak bir sesle.

"Hayır," dedi çocuk, ilk kez konuşmuştu. Sesindeki çocukluktan daha ergenliğe girmemiş olduğunu anladı Ayetullah.

"O zaman çobansın sen," dedi zor bir soruna çözüm
bulmuş gibi aydınlık bir sesle. Çocuk evet anlamında başını salladı. "Peki o tüfeği nereden buldun?"

"Babamın," dedi çocuk sanki bir suçlu ararmışçasına katı bir sesle.

"Babanın mı, o nerede, niye tüfeği sende?"

"O askerdi," dedi çocuk sonra. Gözleri hala sabit bir şekilde Ayetullah'ın yüzündeydi ama sanki ona bakmıyordu o an, derinlere bir yerlere dalmış gibiydi. Ayetullah başını salladı.

"Peki, yaptığın şey için Allah razı olsun senden. O adamları daha önce görmedin değil mi?"

Çocuk biran yaptığı şeyi unutup da "hangi adamlar" der gibisinden imama baktı. "Görmedin değil mi? Şu peşimdeki adamları?" dedi tekrar imam.

Çocuk başını bu sefer sağa sola salladı. Görmemişti. Ayetullah omzu üstünden başını arkaya çevirdi. Peşindeki atlılardan birsinin, koşarken vurulduğu için düştüğü yerin çevresinde bir çukur açıp, üzeri toz toprakla örtülmüş, yerde

cansız yatan siyah kısrağına baktı. "İyi atış yapmışsın. Tabi umarım adama nişan almamışsındır," dedi sonra tebessüm ederek. Yüzün tekrar çocuğa çevirip:

"Ailenin bir ihtiyacı var mı? Yiyeceğe giyeceğe?"

Çocuk hayır dedi gene başıyla. İmam canını kurtarmış olduğundan garip bir heyecan içinde susuzluktan kuruyan dudaklarını diliyle hafif ıslattı. Çocuğa nasıl teşekkür edeceğini düşünüyordu.

"Peki o zaman, bir ihtiyacınız olursa, ben Alaaddin Ca-misi'nin baş imamıyım, oraya gelip beni bulun. Tamam, mı?" dedi yumuşak bir sesle.

Çocuk "Evet," dedi. Son sözü buydu ve bunu söylerken

adeta gözlerinin içi neşeyle parıldamıştı biran. Ayetullah atıyla çocuğun yanına yaklaştı. Hafif aşağı eğilip uzun kollarından birini uzattı ve çocuğun başının arkasını okşadı şefkatle. Atını geri döndürüp gitmeden önce son kez şunu söyledi:

"Bu yaptığını herkese anlat, inanmazlarsa benim yanıma gönder," dedi gülümseyerek. Sonra atını sürüp yavaşa uzaklaştı. Çocuk hemen onun arkasından elindeki tüfeğe baktı. Adeta yaptığı şeyin yeni yeni farkına varıyordu. Sonra başını, güneşi önüne alıp vücudu gölgede kalmış olan imama çevirdi ve kuru, çatlak dudaklarının kenarlarında hafif bir tebessüm oluştu.

İmam Ayetullah camisine vardığında bacaklarının üzerinden bir sel gibi inen yorgunluğa aldırmadan aceleyle Mu-rathan'ın yanına çıktı ve ona heyecan içinde önce peşinden koşturan atlıları sonra da onu kurtaran çoban çocuğu anlattı. Murathan onu sessiz ama korkulu bir heyecanla dinledi, gözlerinde endişe yüklü bir ışık yeşillenmişti.

"Hemen subaşına gidip haber verelim, şehrimizi eşkıyalar basmış hocam!"

Ayetullah ona tasasız bir sesle, "Boş veeeeeer, sonra anlatırız," dedi melodili bir seslenişle. "Gel önce bir yemek yiyelim, bu kovalamaca beni çok acıktırdı. Hiç ömrümde böyle korkmamıştım," diye de sanki biraz önce ölümden dönen kendisi değilmiş gibi rahat bir sesle ekledi.

Ona Papaz Mark Du Barri'yle yaptığı konuşmayı yemek yerken bahsetti. Murathan dudaklarını kıvırdı. Du Barri'nin anlattığı bilgilerin ne işlerine yarayacağını anlamamıştı. Hocasının yüzünden yorgunluk aktığını görünce müsaade istedi, sohbetlerine daha sonra devam edeceklerdi.

Ayetullah da dinlenmek için yatağına çekildi. Aklı hala bu gün Papaz Du Barri'yle yaptığı görüşmeden sonra kasabaya gelirken peşine takılan o kara peçeli atlılardaydı.

"Ne istiyorlardı benden? Eşkıya olsalar neden bir imamın önünü kesmek istesinler ki? Şu Papaz Du Barri'de de garip bir şey sezinledim. Nedenini bilmiyorum ama fazlasıyla içten pazarlıklı gibi geldi, Allah günah yazmasın. Belki de önyargılı davranıyorumdur, bilemiyorum. Ya o kara peçeliler? Benden ne istiyorlardı acaba? İçimden bir ses tekrar karşıma çıkacaklar diyor. Allah'ım sen bizi koru!" Sırtına birden soğuk bir ürperti geldi. Korktuğunu hissetti. Denizden eserek dağları döven hırçın rüzgârlara benzeyen bir yel sarmıştı vücudunu. Üzerindeki battaniyeyi atıp ayakucundaki -geceleri üşüdüğü zaman örtündüğü- yorganı çekti üzerine. Titremesi bir süre sonra yerini ılık terlere, vücudunda ince bir su tabakası gibi yayılan korku kaygısızlığa, göz kapaklarına oturan yorgunluksa yerini uykuya bırakmıştı. Artık odadaki sessizliğin üzeri Ayetullah'ın derin ve düzenli soluk alışları tarafından örtülmüştü. Bir tek avludaki ıhlamur ağacına konan şarkıcı bir kuşun melodik ötüşü açık pencereden içeri girerek odadaki soluk seslerinin peşine takılıyordu. Ama Ayetullah artık kalkana kadar vücuduna oturan yorgunluk kralının egemenliğine bırakmıştı kendisini.

Ertesi gün olduğunda sabah saatlerinde Ayetullah'ın ilk işi domates ekmek ve bir avuç zeytinden ibaret olan fakir kahvaltısını yaptıktan sonra subaşına gitmek oldu. Ona kısaca dün öğle üzeri olan olayları anlattı. Sonra da Papaz Du Barri'nin nasıl birisi olduğunu sordu. Subaşı papaz hakkında fazla bir şey bilmiyordu. Tarihi bir kilisede uzun yıllardır görev yaptığını, civardaki Hıristiyan vatandaşlarına karşı dini görevlerini yerine getiren, fazla ortalıklarda görünmeyen sıradan bir Hıristiyan âlimi olduğunu söyledi.

"Baya eski bir tarihten beri o kilisede yaşadığını duymuştum. Benden, belki sizden bile eski. Müslüman cemaate fazla görünmüyor ama kentte yaşayan bazı Hıristiyan vatandaşları ziyaret ettiğini duyuyorum. Bu bizi fazla ilgilendirmez zaten." Aklına gelmiş gibi, "Sahi Hoca Efendi, siz nereliydiniz?" dedi konuyla ilgisi olmadan.

"Atalarım doğuludur. Dedemse bir kervancıydı. Babamla annem yıllar önce Teke Sancağı'nın merkezinde evlenince babam oraya yerleşmiş. Ben medrese eğitimimi tamamladıktan sonra buraya geldim."

Kısa bir sessizliğin ardından subaşı konuşacak başka bir şeyin kalmadığını düşünerek daha önce söylediği şeyleri tekrar edip Ayetullah'ı rahatlatmak istedi:

"Dediğim gibi, bir grup deyyusun işidir, buralarda fazla olmuyor ama civar dağ ve orman yollarında bu tip olaylar arada bir kulağımıza nakşediyor. Eğer isterseniz bir dahaki sefer uzak bir yere gideceğiniz vakit yanınıza bir iki adam verebilirim."

"Yo," diye karşı çıktı buna hemen İmam Ayetullah, sonra da kibar bir sesle ekledi, "Allah razı olsun, zaten yakın bir zamanda bir yerlere gideceğimi hiç sanmıyorum. Ben işlerimin başına döneyim. Allahaısmarladık!"

Resmi üniforması içindeki subaşı da bir eli göğsünde ayağa kalkıp Hoca Efendiyi nazik bir reverans yapıp uğurladı.

"Eyvallah hoca efendi, Allahaısmarladık."

İmam Ayetullah tekrar günlük işlerini yerine getirmek için camisine döndü. Bir ara yukarı odasına çıkıp masasının üzerinde bir bezle örttüğü kurukafayı çıkartıp tekrar inceledi. Eline mercan tespihini almış, kurukafanın karşısına oturup tespihinin mercan boncuklarını tek tek çekerek derin düşüncelere dalmıştı. Her şeyi başlatan o garip rüyayı düşündü.

"Allah'ım kim bu adamlar?" dedi içinden önündeki kuru kafanın ve onu buldukları yerdeki diğer iskeletlerin bir zamanlar etiyle kanıyla canlı olan sahiplerini düşünerek.

"Papaz Du Barri bu iskeletlerin Mayalara ait olabileceğini söyledi. Böyle dişlerini köpek dişleri gibi kesen dünyada bir tek Mayalar denilen o millet yapıyormuş bunu. Peki, bunun bizimle ne ilgisi var hele? Neden Murathan'la birlikte aynı gece bu rüyayı gördük? Üstelik kafataslarının alnındaki bu koca deliği de ne açmış olabilir ki? Garip, çok garip. Aklım duruyor bunları düşününce. Korkuyorum, acaba Allah'ım bu kulları yaptıkları kötü bir şeyden dolayı bizzat kendisi mi cezalandırdı? Yüce Allah'ım, keşke hemen bunların cevabını bulabilsem ama sabırlı olmam gerektiğini biliyorum. Sabır zenginliktir. Zamanı gelince bunların cevaplarını bana göstereceğine inanıyorum."

Sonra kurukafanın üzerini tekrar bezle örtüp masasının üzerinde, sırma işlemeli bir heybenin içinde tuttuğu Kuran'ı Kerim'i dışından besmele çekerek çıkardı ve kapağını kaldırıp sesli olarak okumaya başladı.

Bir saat sonra odasından çıktı. Ayaklığa gidip aynanın karşısına geçti ve yüzüne yağ çalıp usturasıyla sakalını kesti. Bir de perdah çektikten sonra güzelce yüzünü durulayıp ko-lonyaladı. Acısından yüzünü buruşturdu. Tekrar aynaya baktı. Yaşlıydı. Aynalar yalan söylemezdi. Yalnızdı. Karısı öldüğünden beri nefsine hakim oluyordu ama bu dayanılır bir şey değildi. Bir delikanlı gibi kadınlar rüyasına girer olmuştu. Olmadık zamanlarda komşu kadınları bile zihnine girer olmuştu. Bundan dolayı utanıyordu kendinden. Böyle anlarda beyninin içinde topal bir at şaha kalkıp acıyla kişnerdi kulaklarında. Tekrar aynaya baktı. "Kimim ben?" diye sordu içinden. "Günah işliyorum, zihnim kalbime ihanet ediyor. Aklım olmayaydı, kalbim yolunu bulabilir miydi?" Sinirleri tahterevalli gibiydi sabahtan beri. Bir inip bir çıkıyordu. Dün peşine takılan kara peçeli atlılar çarptı gene zihnine. Ömründe hiç korkmamıştı dün korktuğu kadar.

Öğleden sonra uykuya daldı. Genç Murathan okumuştu ikindi ezanını. Ona kalktı, nalını giyip abdest alarak odasında namaza durdu. Camiye gitmemişti, kendini bitkin hissediyordu. Sonra avludaki kuyudan çektiği suyu kazana doldurup bahçede ısıttı. Güğüme boşaltıp yukarı çıkardı ve odasındaki yüklüğün yanında bulunan gusülhanede yıkandı.

Akşama doğru, gün boyunca tek bir bulutun bile olmadığı hava kara bir kefen giymişçesine birden kasvetle kapa-nıverdi. Çok geçmeden de kara bulutlardan, kesesi süt dolu bir meme gibi hafifçe yağmur boşanmaya başladı. Yağmurun yavaşlamaya başladığı vakit Murathan geldi içeri. Aye-tullah'ın kaldığı, sokağa bakan odadaki, dışı kafesli, kare panjurlarla parçalanmış uzunluğu bir kol büyüklüğündeki dar pencerenin önünde, yerdeki sedire çöküp, yağmurla birlikte serinleyen havanın tadını çıkartarak toprak kokusunun sarhoşluğunda bir süre ondan bundan sohbet ederek vakit geçirdiler.

Sonra konu tekrar iskeletlerden açıldı.

Murathan üstü örtülü bir sesle:

"Hocam, şu Hıristiyan Papaz Du Barri size Mayalardan bahsetmiş ya, e ben hiçbir şey anlamadım sizin bana nakşetmeye çalıştıklarınızdan." Dedi.

Ayetullah içli bir bakışla öğrencisine döndü. Derin bir iç çekip dudaklarını astı.

"Bilmiyorum oğul, içimde garip, tarifsiz bir his var. Bu his bazen içimi o kadar daraltıyor o kadar sıkıyor ki, meşin bir kemerle boğuluyor sanıyorum kendimi; bazen de tatlı bir heyecan duyuyorum, parmak uçlarım ürperiyor, tüylerim diken diken oluyor, ilahi bir ses duyuyorum içimde."

Murathan meraklanmıştı: "Nasıl hocam ne gibi?"

Ayetullah içindekileri tarif edememenin sıkıntısıyla yüzünü buruşturarak yere eğdi. Düşünceli, heyecandan yoksun bir sesle:

"Bizim seçilmiş olduğumuza eminim oğul, ama ne için, neden bilmiyorum," dedi duru bir bakışla. "Takip edildiğimizi hissediyorum, yüreğim böyle diyor, ilahi bir güç tarafından takip ediliyoruz." Sanki gizli bir karar almışçasına başını hafifçe sallayarak Murathan'a baktı. "Bu bir sınav oğul, biz bir sınavdayız."

"Yüce Allah bizi sınıyor mu, bunu mu demek istiyorsun hocam?"

Ayetullah bilgili bir edayla tecrübesiz öğrencisine baktı.

"Oğul," dedi kucaklayıcı bir sesle, "hayatta ne istediğini bileceksin, biliyorsun bunu değil mi, daha önce de pek çok kişi buna benzer bir şeyler söylemiştir

sana, ama isteyeceğin şeyi nasıl isteyeceğinin yolunu kimse söylememiştir eminim
ki?"

Susup Murathan'a baktı sorgucu bir ifadeyle, Murathan omuzlarını silkti, gözleri ise meraklıydı.

"Gezmeden, insanları dinlemeden, dünyayı tanımadan, başka insanların ne istediklerini bilmeden kendinin ne istediğini bilemezsin!" dedi ve kendinden emin bir ifadeyle dilini üst dudağının üzerinde gezdirip başını salladı. Gözlerinde meydan okuyucu bir ifade vardı Ayetullah'ın, sanki bu lafı otoritelerini ve baskılarını hissettiği ama güçlerine karşı hiçbir şey yapamadığı, bu dünyanın nimetlerinin hep kaymaklı kısımlarını yiyen ve boğazları dışında hiçbir şeyi umursamayan o malum kimseler için söylemişti. Ayetullah eşitliğe inanan bir kimseydi ve yaptığı iyilikleri Allah rızası için yaptığını söylese de esasında yüreğinin emriyle yapıyordu. Gerçekten de komşusu açken uyuyamayaniardandı. Zaten komşuları da Ayetullah açken uyumuyorlar ve mutlaka her gün evlerinde pişen sıcak yemekten bir tas da Ayetullah'a getiriyorlardı.

"Biz neyiz oğul?" dedi bir süre sonra Ayetullah, gözlerini kuşkulu bir şekilde kısmış sesine de dokunaklı bir ton vermişti. "Yüce Yaratan'ın önünde biz faniler neyiz ki efelik taslıyoruz, fırtınalara meydan okuyoruz, ekinleri biçip kafamıza göre insanlara dağıtıyoruz. Bu dünya sadece bir araç, bir basamak; Allah'ın yarattığı meyveleri toplayıp yiyoruz, onun ağaçlarını kesip kendimize ev yapıyoruz. Biz hiçbir şeye sahip değiliz oğul!" İşaret parmağını kaldırıp ışıltılı bir bakışla alnına dokundu, "Allahuteala bu aklı bize tüketmek için değil, üretelim diye verdi!"

Murathan gülümsedi, berrak bir pınardan çıkan şeffaf bir su gibi saf ve temizdi bakışları, babasına hayran olan bir oğul gibi onur duyarak bakıyordu Ayetullah hocasına. Ayetullah ise; "O iskeletler bize bir şey anlatıyor oğul, bu bir tesadüf değildi," dedi kendinden emin güçlü bir sesle.

Adeta doldurduğu vadiyi yara yara akıp önüne çıkan kayaları parçalayan heyecanlı bir nehir gibi coşku ve inanç doluydu bakışları. Bu inancına ters düşecek en ufak aksi bir söz veya kuşku dolu bir bakış, gözlerindeki bu katmerli inançta, tıpkı coşkulu bir nehrin önünde parçalanan kayalar gibi tuzla buz olacaktı. "Ve biz bunu er ya da geç ortaya çıkaracağız. İsterse tüm Silifke kenti, başta da o kendini beğenmiş subaşı Akif ağa buna engel olmaya çalışsın, bu iskeletlerin bize anlatmak istediği mesajı çözeceğiz!" dedi ve kararlı bir şekilde başını salladı. "Buna yürekten inanıyorum, Allah bizim yanımızda oğul, sen hiç merak etme!"

Murathan da başını salladı kendine güvenen bir ifadeyle. Hocasına tüm kalbiyle inanıyor ve güveniyordu. Bu işte sonuna kadar onun yanında olacaktı.

BÖLÜM ON ÜÇ

Ayetullah bin Hassan, ertesi gün sabah saatlerinde evinin avlusunda, kapının altından atılmış sanki Tanrı'nın dün akşamki konuşmalarına bir cevap vermek ister gibi gökten düşürdüğü bir parşömen buldu. Zehirli bir yılanı görmüş gibi tedirgin gözlerle önünde duran, kare şeklinde katlanmış parşömene baktı. Ömründe ilk defa kapının altından atılmış bir mektupla karşılaşıyordu. Hiçbir şey düşünemedi. Ama hisleri onu uyarıyordu, yüreği terk edilen bir kapı gibi gıcırdadı. Merak içinde parşömeni yerden alıp katlanmış yerlerinden dikkatlice açtı ve yüreğinden gelen gıcırtıların dinmesi için oracıkta ayakta okumaya başladı. Mektupta aynen güzel bir el yazısıyla şöyle yazıyordu:

"Başınız dertte. Dikkatli olun. iskeletlerle ilgili kimseye bir şey sormayın. Onlar artık yerinde değil."

Ayetullah'ın ağzı açık kaldı. Rüzgârın sarstığı ince bir dal gibi elleri titredi. Bunun şaka olmadığı açıktı. Birisi açıkça onları tehdit ediyordu, üst üste iki üç defa yazılanları okudu. "Hayır," dedi içinden, "tehdit etmiyor, uyarıyor!" Aklına iki gün önce peşine takılan atlılar geldi. "Onlarla bir ilgisi var mı?" Mektubun son cümlesini tekrar okudu yüzünü kuşkuyla buruşturarak: "Onlar artık yerinde değil." Bir an düşündü. "İskeletlerden mi bahsediyor? Ne demek onlar artık

yerinde değil?"

Düşünceli bir şekilde yukarı kata çıktı. Bir süre endişeli bir yüzle balkondaki çiçeklerin arasında oturup Murathan'ın gelmesini bekledi. O gelince hiçbir şey söylemeden mektubu ona gösterdi. Murathan betiği okurken "demin avluda buldum bu betiği" dedi sessizce. Murathan, Ayetullah'tan daha da çok endişelenmişti. Yüzünde, aysız ve yıldızsız bir gece kadar ürkmüş ve silikleşmiş koyu bir mana belirdi. Ayetul-lah'la gözle göze geldiler. İkisinin de bakışlarında, yumurtalarını yılanlardan korumak isteyen kınalı kekliklere benzer ürkek bir ifade vardı. Kendilerini altı kor odunlarla kızdırılan derin bir kazanda gibi hissediyorlardı. Vakit kaybetmeden birlikte subaşına gitmeye karar verdiler.

Subaşına mektubu gösterdi Ayetullah. Subaşı olayı irdelemekten ve arkasındaki nedenleri sorgulamaktan çok uzak bir hitap şekliyle:

"Aman be hoca efendi, nedir bu olay? Bir haftadır bu iskeletlerle uğraştırıyorsunuz bizi. Birileri yakışıksız bir şaka yapıyordur. Ne olacak ki?" dedi o her zamanki gibi yeni bir dert almaktan üşendiğini belli eden sıkkın sesiyle.

"Hiç sanmıyorum devletlim." Ayetullah'ın sesi yeterince ciddi ve ağırdı, subaşının yüzünün ortasına bir gülle gibi düşmüştü. Bakışları hedefine sabitlenen bir ok gibi dik ve kararlıydı:

"Sizden bir arzum olacak," dedi. "Şu iskeletlere bir daha baksanız." Rica etmesine rağmen sesi emir verir gibiydi. Subaşı uzun bir of çekti. Ayetullah'ın sesi de bu ofla birlikte birazcık yumuşadı. "Yerinde mi değiller mi diye?"

"Bu bize ne kazandıracak?"

"Yüce Mevla'mla aranız nasıldır devletli subaşım?"

Subaşı şaşkın bir ifadeyle yüzünü asarak Ayetullah'a baktı. Hoca efendinin sohbeti başka taraflara çekeceğini anlamıştı.

"İyidir hoca efendim iyidir. Namazımı kılar, orucumu da tutarım," dedi geçiştirerek.

"Öyleyse Allah rızası için şu işle son bir kez daha ilgileni-verin. Ne zaman

öldürüldüklerini anlayamadığımız bu Allah kullarının mezarlarında rahat uyuması için son bir kez."

Ayetullah'ın sesi bir Edirne devaimiski[5] gibi iyice yumuşamıştı. Katlarının arasından şerbeti taşan bir baklava gibi ağdalı bir çaresizlik ve katmerli bir minnet kokusu yayılıyordu bakışlarından.

5 *Güzel kokulu bir tür helva.*

Subaşı içinden söylendi, ama söylenirken kalın dudakları da bir dua okur gibi titredi.

"Elbette hoca efendi, sen nasıl istersen. İlgileneceğiz," dedi, hoca efendiye bakmadan isteksiz, sıkkın bir sesle. Sanki kaçarak savaşan bir okçunun okunu rasgele fırlatması gibi ortalığa söylemişti bu lafı.

"Allah razı olsun, ama eğer adamlarınızın başka bir mesulü yoksa bu gün bir ilgilenirseniz kadı efendimize yazacağım mektupta bu olayla ilgili daha geniş bir bilgi verme şansına erişeceğim."

Subaşı "kadı" lafını duyunca heyecanlanarak başını kaldırdı:

"Kadı Efendi mi, aman hoca efendi, niye karıştırıyorsun ki böyle bir işe devletliyi?"

Ayetullah, uyuşuk subaşının "kadı" lafını duyunca heyecanlanmasına içinden sinsi sinsi gülerek:

"Kadı Efendi'yle aram iyidir, onunla arada sırada Allah izin verirse böyle mektuplaşırız. Genelde havadan sudan konuşuruz; bu seferlik ilçemizde bulunan, dişleri kesik bu tuhaf iskeletlerle ilgili bir mektup yazsam fena olmaz."

Subaşı ezik ve aceleci bir sesle:

"Tamam hoca efendi, bu gün birilerini yollarım, size akşam ezanından önce bilgi getireceğim."

Ayetullah yüzünde silik bir gülümsemeyle, "Teşekkür ederim oğlum, Kadı Efendi'ye saygılarını bildireceğim," dedi.

Subaşı asık bir suratla:

"Sağ olun hoca efendi sağ olun, eyvallah, selametle gidin."

Başlarıyla selamlaştıktan sonra Murathan'la Ayetullah dışarı çıktılar. Konağın avlusundan çıkar çıkmaz Murathan sabırsız bir sesle, "Hocam, kadı'ya yazacağınız bu mektup gerçek mi?" diye sordu hemen.

Hoca efendi gülümsedi. Bakışları sinsice parıldıyordu.

"Oğlum, hayatımda kadıya sadece bir kez mektup yazdım, o da birisinin bir ricası üzerine, devletli ilgili bir mesele içindi. Devletimizin durumunu biliyorsun. Memuriyetler rüşvetle alınıp satılıyor. Halkımız perişan sefil bir halde yaşarken Padişah İbrahim Hazretleri saraya düzinelerce samur getirtip besliyor. Devletin ileri gelenlerine yaranmak için hazineden bolca akçe dağıtılıyor. Bunları bir imam olarak söylemek hiç hoşuma gitmiyor ama kimse halkın gerçek dertleriyle uğraşmıyor. Subaşı aslen iyi bir adam gibi ama başına bir iş istemiyor. Diğer kolları sağlam devlet erkânları gibi huzuruna düşkün. Bu yüzden onu biraz hareketlendirmek için söyledim bunu. Ama aldığımız bu uyarı mektubundan ve iki gün önce peşime takılan o niyetlerini anlayamadığımız peçeli haydutlardan sonra bu işin boyumuzu aştığını düşünmeye başladım. Dur bakalım. Subaşından bir haber geldikten sonra ne yapacağımızı iyi bir düşünüp kadı'yla görüşüp görüşmemek üzerine bir karar veririz."

Heyecanlı ve sabırsız bir bekleyişin ardından subaşının gönderdiği bir adam, akşam ezanından önce camiye gelip haberi verdi. Ayetullah'la Murathan evin yan tarafındaki, tavukların beslendiği tersliğin üzerinde bulunan balkonda oturuyorlardı ve avludaki askerin ünlemesini duyunca onu yukarı çağırdılar. Asker yukarı çıkınca saygıyla eğilip onları selamladı.

"İyi akşamlar hoca efendi, subaşımdan aldığım emirle size şu haberi tez getirmeye geldim. Geçen gün Kız Kale-si'nde bulunan iskeletlerin hiçbirinden eser yokmuş. Suba-şım saygılarıyla birlikte iletmemi istedi."

Murathan'la Ayetullah'ın ağızları açık kaldı. Yüreklerin-deki dallar çatırdadı,

narin kanatlı bir güvercin kalbini ağzına alarak karanlığa havalandı. Bu işin artık şakaya alınacak bir hali yoktu. Şok dalgasını atlatınca askere ayran ikram etmek istediler. Asker acelesi olduğunu söyleyip geri çevirdi. Aye-tullah da "Sağ ol evladım" deyip Murathan'la askeri kapıya kadar yolcu etti. Sonra ellerini dün sakallarını kestiği yüzüne götürdü, kısa bıyığının uçlarıyla oynadı. Yüreğinde endişeli bir kuş sürüsü fırtınada yolunu kaybetmiş gibi sağdan sola uçuşuyordu. Murathan askeri yolcu edip geri gelince sessizce yanına bağdaş kurup oturdu. İkisi de ürkmüştü. Balkonun sol kenarlığına koydukları mumun vurduğu titrek ışıklar ikisinin de yüzündeki endişeli ifadeyi, çekilen bir denizin kıyısında kalan acı içindeki denizatları gibi ortaya çıkarıyordu. "Bu nasıl iş hocam?" dedi Murathan, endişeli bir sesle daha fazla dayanamayarak. "Kim bunlar? Neler oluyor?" Gözleri korku dolu bir ceylan gibi açılmıştı.

Ayetullah da sakinliğini koruyamıyordu. Şakaklarında terler birikmişti, kirpiklerinden karıncalar iniyormuş gibi kırpıştırıyordu gözlerini.

"Doğrusunu söylemek gerekirse korkmaya başladım evladım, sanırım bize bu sabah gönderilen mektubu ciddiye alsak doğru bir iş yapmış olacağız kanaatindeyim," dedi boşluğa bakarak. Gözleri bir kuyu kadar derindi ve dibindeki su çalkalanıyormuş gibi endişeli bir ışık kanatlarını çırpıyordu bakışlarının derinliğinde.

Murathan puflayarak başını eğdi. Dudakları kurumuştu. Gizemli mektubu kimin yazdığını düşünüyordu ve olayla ne ilgisi olduğunu.

Derken Ayetullah'ın bir çöl kadar kuru sesi, ağ attı kulaklarına.

"Ben bir de Kadı'ya mektup yazacağım. Bu sabah üstü, subaşını hareketlendirmek için söylediğim şeyi gerçekleştireceğim. Kadı'nın Süleymaniye Darülhadisi'nden mezun olmuş, eskiden müderrislik yapmış yüksek bilgili bir devlet görevlisi olduğunu biliyorum. Bir de onun fikrini alacağım."

Murathan memnun olmuş gibi başını kaldırdı. Ama konuşmadı. Gözleri, siz bilirsiniz diyordu. Yüreği de gözlerine katılıyordu, kadı hazretlerinin öğrenmesi

belki üzerlerindeki baskıyı bir parça azaltacaktı. Ama aklı, kadı gibi yüksek zümreli bir devletlinin iki ucunun da kayıp olan bir düğüme benzeyen bu tuhaf olaylarla ilgileneceğinden şüphe duyması gerektiğini söylüyordu. Önce nasıl öldürüldüklerini anlayamadıkları ve sahiplerinin Mayalı denen, ta dünyanın öbür ucundan gelmiş bir millete ait olan toplu bir mezar, ardından yüzleri kara peçeli atlılar ve en son bu iskeletlerin çalındığını haber eden imzasız bir mektup. "Başımız umarım belaya girmez," diye geçirdi içinden Murathan, çünkü burnuna battıkları belanın kokusu gelmeye başlamıştı yavaş yavaş.

Ayetullah akşam yatmadan önce, iki saattir kafasında düşünüp durduğu, toplayıp kurduğu, kadıya yazmayı planladığı mektubu yazıya dökmek için gaz lambasıyla aydınlattığı masasına kuruldu:

Devletli efendim, gizli ve amaçlarını anlayamadığım çok tehlikeli bir grubun kirli bir oyunu olduğuna inandığım bu olayda ne yapmamız gerektiği konusunda sizin engin bilgilerinizden ve tecrübelerinizden faydalanmak için bunları yazmak zorunda kaldım. Kendimin ve daha önemlisi can yoldaşım imam Murathan'ın can güvenliğinden şüphe duymaktayım..."

Diye mektubuna başlayıp tek tek olup bitenleri anlattı.

Ertesi sabah mektubu kentin öbür ucundaki Reşad Ca-misi'nde görev yapan imam dostları Reşat Yezidi'nin öğrencisi öksüz Saffetle birlikte yolladılar. İki gün sonra sapa salim geri dönen Saffet kadıdan yazılı bir cevap getirmişti. Saffet'e teşekkür edip onu uğurladıktan sonra Ayetullah heyecan içinde balkonuna çıkıp mektubu okumaya başladı:

"Sevgili hoca efendi, bu tip işleri bırakıp kendi işinize dönün. Her şeyi bilmek Allah'ın işidir; eğer Allah her şeyi öğrenmemizi isteseydi bizleri altı duyu organıyla yaratmazdı. Altıncı duyu organımız
olan yüreğimizi vermezdi ve yüreğim size diyor ki, kendinizi böyle sapkın, hurafe işlerle yormayın. Geçmişte de böyle meselelerle uğraşan yerli ve yabancı pek çok din adamı sonunda ya kafayı üşüttüler, ya da kendilerini sapkın

tarikatlara kaptırıp yoldan çıktılar. Sizin izleyeceğiniz yol Hazreti Peygamberimizin gösterdiği yegâne yoldur. Artık işlerinize dönün. Eğer kendi can güvenliğinizden endişe duyuyorsanız, subaşına benim ağzımdan gerekli tedbirleri alması için ricada bulunabilirsiniz. Değerli mücevherler ve mühimmatlar bulma düşüyle bu tip mezar soyma hikâyeleri memleketimizin pek çok bölgesinde rivayet göstermektedir. Sizin ve benim bu aşamada yapabileceğimiz bir şeyimiz yok. Sağlıcakla kalın ve lütfen önerilerimize kulak kabartın. "

Niğde Kadısı Süleyman.

Ve mektubun en altında da kadı hazretlerinin tuğrasını taşıyan gümüş kabartmalı yüzüğünün, parşömene akıtılan bal mumuna batırılmış mührü vardı.

Ayetullah on beş yaşındaki Saffet'in bu yolculuktan sapasağlam gelmesine sevinmiş ama kadının verdiği haberlerle hayal kırıklığına uğramıştı. Umudunun sokakları, yalın ayak dolaşan bir çocuğun çamurlu ayaklarıyla kirlenmişti adeta. Bu olayla nedense kendisi ve Murathan dışında kimse ilgilenmiyor, merak bile etmiyordu. Ama o ve Murathan, ta o gece gördükleri rüyayla birlikte gelişen bu olayların, peşlerine düşmek zorunda oldukları, Tanrıdan gelen bir emir olduğuna inanıyorlardı. Coşkulu bir nehir gibi önlenemez bir akışla onu yutacak denize doğru gidercesine çekiyordu iskeletlerin sırrı onları. Ve içgüdülerine fazlasıyla güvenen İmam

Ayetullah, iskeletlerin çalındığıyla ilgili aldıkları son gizemli mektupla birlikte bu işin bir grubun işi olduğuna emin olmuştu. Bunun eninde sonunda denizin kıyıya sürüklediği bir şişe gibi ortala çıkacağına inanıyordu. Ama bu grubun iskeletlerle ne işinin olduğunu anlayamamıştı? Şimdi yapacakları, bekleyip bu grubun amaçlarını öğrenmekti. Tahminleri doğru çıkıyordu yavaş yavaş. Tanrı gösterdiği o rüyayla bir şeylerin ortaya çıkmasını istemişti. İskeletlerin birileri tarafından çalınması, gerçekten de ortada gizlenecek bir şeylerin olduğunu gösteriyordu.

"Ne yapacağız hocam?" diye sordu Murathan, kadıdan gelen mektubu

hocasının kalın parmakları arasından alıp okuduktan sonra.

Ayetullah başını salladı düşünceli bir şekilde. Gözlerinde o rüyayı gördüğü ilk günden beri parıldayan o ilahi ışık hala yanmaya devam ediyordu.

"Allah bizi her şeyi bilerek yaratmadı. Ama öğrenmemiz için aklımızı verdi, eğer öğrenme ve araştırma yapmamamızı istemeseydi aklımızı sınırlı tutardı, herhalde. Ama biz şimdi kadının söylediğini yapacağız. O bunun sıradan bir mezar soygunu olduğunu sanıyor. Üzerlerinde ve yanlarında hiçbir eşya olmayan, adeta oraya çıplak gömülmüş olan iskeletleri kim soymak istesin ki? Ama bir konuda haklı kadı. Yapabileceğimiz bir şey yok. Karşımızdakilerin kim olduklarını ve ne istediklerini bilmiyoruz. Eğer Yüce Rabbim, bu olayın peşine takılmamızı istiyorsa bir işaret gönderecektir. O bizi görüyor ve dinliyor. Bunun dışında yapacak bir şeyimiz yok!"

BÖLÜM ON DÖRT

İmamlar günlük işlerine geri döndüler. Kasabanın diğer ucunda bulunan Reşad Camisi imamı olan arkadaşları Reşat Yezidi'ye de son gelişmeleri anlatıp sineye çekildiler. Reşat ilk baştan beri bu olayların bir parça gerisinde durmuştu zaten. O kimseye belli etmese de bu işten korkmuştu. Onun yaşamında Allah ve camisinden başka hiçbir şey yoktu, başka bir şeye de karışmak istemiyordu.

Reşat otuz dört yaşında içine kapanık biriydi. Konuşmayı fazla sevmez ama konuştuğu zaman da taş taş üstünde bırakmazdı. Lafını hiç esirgemez, tam gediğine oturturdu. Çok açık sözlüydü, yüreğinden geçenleri araya bir karbon kâğıdı koymuş gibi aynen diline de yansıtırdı. Onun sinirleri, özgüveni, cesareti sarsılmaz, eğilmez, eritilmez, parçalanamaz demirden bir kasa gibi sağlamdı. Elbette her insan gibi korkuları da vardı ama bunu asla belli etmezdi.

İmamlar yavaş yavaş bu olayları unutmaya başlamışlardı. İmam Ayetullah kurukafayı bir köşeye sakladı ve o da günlük işleriyle meşgul olmaya başladı. Gelen ziyaretçilerin dertlerini, sorularını dinliyor elinden geldiğince yardımda bulunmaya çalışıyor, ezanını okuyor günde beş vakit cemaate namaz kıldırıp cumaları vaaz veriyordu. Nereden bilecekti ki onu neyin beklediğini.

İki hafta sonra camiye çok kötü bir haber geldi. Derin, manalı, dertli ve puslu

bir hava vardı Silifke'de. Ayetullah'ın Teke Sancağı'nda yaşayan delikanlı yeğenlerinden biri, ansızın bir gece vakti, kederden, tıpkı üzerinde yatılmış bir çarşaf gibi buruş buruş olmuş bir yüzle Ayetullah'ın yanına geldi ve onun yüreğini dağlayan kötü haberi verdi. İmam Ayetullah'ın annesi ve babası geçen hafta ölmüştü! Ayetul-lah'ın yüreği önce, sıkı bir yumruk yemiş bir boksör gibi sendeledi. Yüreğine çığlar düştü, ocaklarında bir öğün kazan kaynayan huzur dolu köylerin bir depremle birkaç dakikada yerle bir olması gibi, yüreğinde mutluluk ve huzur adına gezinen kırıntılar da bu haberle yerle bir olup gitti. Karısının ölümünden on yıl sonra gene böyle bir haber alıyordu. Ölüm, geride kalanların faciası, ayakta kalanların içlerinden bir şeyleri koparıp alan vahşi bir yaratık. Huzur yönünden fakir yüreği bir dilenci gibi dilenecekti gene acısız günleri. Kaç gün daha çekecekti bu acıyı kim bilir? Ölene kadar, so-ğusa bile külleri zehirleyecekti bu sefer kalbini. Aldığı her solukta, yediği her lokmada, bu nimetlerden bir daha asla faydalanamayacak olan anası babası aklına gelmeyecek miydi? Nefesi düğümlendi, yeğeni diz çökmüş ağlıyordu önünde. Ayetullah en son ailesini geçen seneki bayramda ziyarete gitmişti. İkisinin de sağlıkları iyiydi. Hiç böyle bir şeyi beklemiyordu. Ayetullah gözyaşlarını tutarak nasıl öldüklerini sordu. "Yataklarında ölü bulundular," dedi yeğeni boğuk, uzak bir sesle, sanki karanlık bir uçurumun dibinden sesleniyordu Ayetullah Efendi'ye. Akşam yedikleri yemek artıklarına bakınca mantardan zehirlenmiş olduğunu anlamış kentin subaşısı. Ayetullah ağlamamak için kendini tutuyordu, elini uzatıp usulca başını okşadı yeğeninin. Ayağa kaldırıp sarıldılar birbirlerine. Fazla bir şey düşünemiyordu Ayetullah. Yüreğine cam kırıkları saçılmıştı, acı, sivri dişlerini ete geçirmiş zehirli bir yılan gibi kıvrılmıştı ağrılı yüreğinde. Sinesini döverek kendini odasına kapattı. Sanki yüreğindeki yılanı ezecekti vura vura göğsüne. Sedirin üzerine attı kendini ağlaya ağlaya. Kökünden koparılan bir çiçek gibi ağlıyordu ciğeri, öyle yabancı hissetti kendini biran, ölüm ve yaşam arasındaki o derin karanlık uçurum yankılanıyordu yüreğinde, kazılıp huzuru kaçırılan bir mezar gibi sızlıyordu

içi.

Ertesi sabah bir araba tutup yeğeniyle birlikte Teke San-cağı'nın yolunu tuttular. Yolda giderken ailesinin uzun uzun nasıl öldüklerini düşündü ve arabanın arkasındaki sedirin üzerine uzanıp, göğün mavi yüzüne bakarak sessiz sessiz ağladı.

Anası da babası da çiftçiydi. Doğada yetişen bitkileri iyi tanırlardı. "Nasıl zehirli mantar yerler nasıl?" diye çaresizce yol boyunca sordu kendisine. Yüreği bir kazan gibi fokurdu-yordu, damarlarındaki kan acı içinde dolanıyordu.

Cenaze işlerini halledince vakit kaybetmeden Silifke'ye geri döndü. Önce Murathan da onunla gelmek istemişti ama imam buradaki işlere kim bakacak diyerek onu orada bırakmıştı. Döndüğünde Murathan bir oğul gibi karşıladı onu. İmam hala perişan görünüyordu. İkisini de bir anda kaybetmişti. Tüm ailesini, bir günde. Ne yapacağını, bu acıyı nasıl dindireceğini bilemiyordu.

"Yüce Rabbim böyle istedi," dedi. "Kaderde ne yazıyorsa o olur." Murathan'ın yüzünde ise bir kuşku vardı.

"Üzülmeyin hocam, herkesin gideceği yer kara toprak."

"Evet, ama ecelleriyle ölmek varken onlar zehirlenerek öldüler. Bizim köyde herkes mantar yer. Böyle bir şey nasıl başlarına geldi anlamış değilim."

Ayetullah'ın ailesinin ölüm haberi geldiği günden beri genç Murathan'ın içini bir kuşku kemiriyordu. Birkaç gün daha geçince dayanamadı ve Ayetullah'la konuştu.

"Hocam, ailenizin yaşadığı yerde daha önce hiç zehirlenen olmuş mu?"

"Bilmiyorum oğlum, arada bir duyulur böyle haberler. Kader işte, şanssızlık."

"Hocam tüm bunların üst üste gelmesi biraz şey..."

Ayetullah birden kaşlarını çatarak bakışlarını Murathan'a çevirdi.

"Ne demek şey, ne demek istedin?"

"Hocam, bilmiyorum, korkuyorum. Şu mektup, hani avluda, kapının altından atılmış bir mektup bulmuştuk ya?"

"Evet ne olmuş?"

"O mektup da dikkatli olun başınız dertte yazıyordu. Sen gittiğinden beri bunu düşünüyorum. Bir ilgisi olabilir mi?"

"Hayır," dedi Ayetullah kesin bir sesle. Oturduğu sedirin arkasındaki kırlent yastığa yaslandı sonra da. Elindeki mercan tespihi sinirli sinirli işaret parmağında sallamaya başladı. Bakışlarını yere eğmişti, Murathan'ın söyledikleri ucu kızgın bir bıçak gibi zihnini dağlamıştı.

"Saçmalama oğlum. Ne ilgisi olacak ki, o olanların ailemle?" Dilini damağında sürterek "Çık çık çık..." yaptı. "Hayır, bu alın yazısı. Yüce Mevla'm böyle buyurmuş, elden bir şey gelmez."

Murathan, tıpkı bir padişahın önünde diz çöken bir vezir gibi, siz böyle buyuruyorsanız der gibisinden başını sallayıp müsaade isteyerek odadan çıktı. Ayetullah da öğlene kadar sıkıntılı bir şekilde uyudu.

İkinci mektubu ertesi sabah, gene avluda kapının altından atılmış olarak bu sefer Murathan buldu. İçini açmadan korku ve heyecan içinde koşup Ayetullah'ı uyandırdı.

"Hocam bakın, gene!"

Ayetullah gözlerini açıp şaşkın şaşkın Murathan'ın elindeki parşömene baktı. Birkaç saniye sonra kendine gelince hızlı bir şekilde yataktan doğrulup telaşlı bir hareketle Mu-rathan'ın elindeki parşömeni alıp açtı:

"Aileniz öldürüldü. Çok dikkatli olun! Size yakında her şeyi anlatacağım. Benden korkmayın. Kimseye benden bahsetmeyin."

Ayetullah donup kaldı. Murathan endişeli bir sesle:

"Hocam iyi misiniz ne oldu?" diye sordu ve hocasının buruşturduğu mektubu elinden alıp telaşla okudu.

"Yüce Rabbim, yüce Rabbim. Hocam nedir bu? Kim bunlar?" dedi adeta korkulu bir çığlık atarcasına.

Ayetullah'ın gözleri yaşarmıştı ve hala yüzünün buzları çözülmemişti.

Gözlerinde yakınma vardı, kınıyordu, isyan ediyordu ve nefret ediyordu. Bu yapılanları hak edecek ne yapmıştı?

"Hocam iyi misiniz? Uzanın şöyle, uzanın," dedi Murat-han telaşla ve onu tekrar yatağına yatırıp üzerini örttü. "Size bir kahve yapayım," deyip tedirgin adımlarla gözü arkada dışarı çıktı. O çıkınca yüzü tavana dönük olan Ayetullah'ın gözlerinden öfke dolu birer yaş döküldü yastığına. İçinden bağırmak, çağırmak, haykırmak geliyordu, yüreği sanki bir mengeneyle sıkıştırılıyor gibiydi.

BÖLÜM ON BEŞ

1000 yıl kadar önce, Atlas Okyanusu:

Burunları sivri olan orta büyüklükte, bir tanesi Latin Amerika'nın orta bölgelerinin kıyılarında bulunan çam ve yaprak döken yağmur ağaçlarının kalın gövdeleriyle yapılmış, bir tanesi de Akdeniz'in sedir ve çam ağaçlarının sert gövdeleriyle kakılmış iki tane Fenike kadırgası, birbirlerini kovalıyormuşçasına arkasına imbat rüzgarlarını katmış hızla doğuya doğru yol almaktaydı. Aralarında çeyrek fersahlık mesafe olan gemilerin arkada gidenin içinde kahverengi derili, çoğunun dişleri köpek dişi gibi kesilmiş, yarı çıplak otuza yakın insan vardı. Öndeki gemide ise gene kahverengi derili, yaşları arkadaki geminin mürettebatından daha genç, on beşe yakın ama dişleri kesik olmayan insan grubu vardı. Bu insanların arasında onların önderi olduğu anlaşılan genç bir çocuk dikkat çekiyordu. Boynunda savat süslemeli gümüş bir haç, elinde ise geceleri yıldızlardan yollarını bulmaları için kullandıkları bir yıldız ölçeği -usturlap- vardı. Bu delikanlının gözleri ay gibi parlak, burnu bir savaş kadırgası kadar sivri, çenesi bir gülle kadar yuvarlak, boyu ise bir ceylan kadar kısa, ince ve narindi. Ama yaşından hiç beklenmeyecek kadar yetenekli, bilgili,

gözü pek, bıçkın ve inançlarının arkasında kanının son damlasına kadar duracak yapıdaydı. Zaten bir savaşçı olmamasına rağmen, onu, adını dahi bilmediği bu koca denize, -Atlas Okyanus'una- geri yurduna dönemeyeceğini bile bile, vahşi bir tay gibi gözlerini karartarak atlamasının nedeni de inandığı bir şeyin peşinden ölümüne bir inatla gidiyor olmasıydı. Kara badem gözlerinde bunu görebilirdiniz, hem de zift gibi kara bir gecede bir ateş güllesi gibi parlayan parlak bir ay kadar netti bu kararlılık. Bu çocuğun adı Juroc'tu.

Bu insanlar yolculuklarına aylar önce başlamışlar ve hala ilk günkü kadar kararlı, inançlı ve cesur bir kalple Juroc'un elinde tuttuğu haritadan gitmeleri gerektiğine inandıkları yeri bulmak için sonsuz denizlerde fersahlarca yol almışlardı. Arkadaki gemide ise bir şef tarafından görevlendirilmiş ve gene Mayalı bir köylü olan Juroc'ta bulunan gizli bir emaneti geri getirmeleri için yollanmış Mayalı savaşçılar vardı. Juroc, güvertenin burnunda durmuş, elindeki ceylan derisine kazınmış haritaya bakmaktaydı:

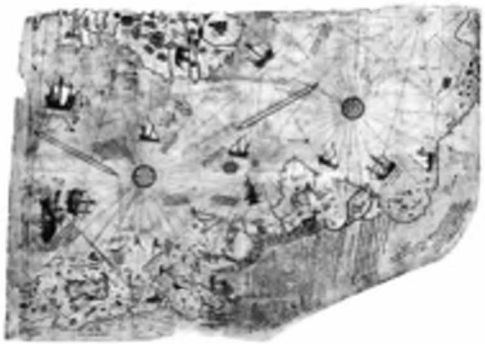

Önce şu an bulunduklarını zannettiği yere, ardından gitmeleri gerektiği yere parmağını koyup düşündü. İki mesafe arasındaki yolu gemilerindeki su ve yiyecek stoku bitmeden ve arkasındaki savaşçıları taşıyan gemi kendilerine

yetişmeden almaları gerekiyordu. Sonra adamlarına dönüp daha hızlı kürek çekmeleri için garip bir lisanda bağırdı. Küçük gemileri Atlas Okyanusu'nun derin mavi sularında etrafındaki binlerce küçük adanın arasında kaybolmuş küçücük bir yaprak gibi şuursuzca ilerlemeye devam ediyordu.

O gece Juroc, geminin ön kasarasında yere bağdaş kurmuş, gene elindeki yıldız ölçeğinden gökteki yıldızlara bakıp yönlerini tayin etmeye çalışıyordu. Hava oldukça nemli, karanlık ve geminin bordasına çarpıp bağıran dalgalar dışında sessizdi. Karayelden esen hafif bir rüzgâr Juroc'un kara, kalın, uzun sırma saçlarını omuzlarından alıp yüzüne doğru atıyordu. Derken Juroc, gökyüzünde kayan, parlak küçük bir ışık fark etti. Önce bunun kayan bir yıldız olduğunu sandı. Elindeki ölçeği yere indirdi ve gözlerini kısıp gökte kayan küçük ışığa daha dikkatli baktı. Yıldız uzun bir süre daha kaymaya ve ışığı denize doğru git gide daha da yaklaşmaya başladı. Juroc arkasına döndü. Seyir güvertesinde nöbet tutan birkaç adamı yanına gelmiş, onlar da korkulu ve hayret içindeki gözlerle gökteki o cisme bakmaya başlamışlardı. Kısa sürede cisim iyice büyüdü ve yumruk kadar bir büyüklüğe ulaştı. Cisim tam tepelerinde, bulutların bulunduğu mesafeden onlarla birlikte ilerliyordu artık. Biranda hem Juroc ve arkadaşlarının bulunduğu gemide, hem de arkalarından onu takip etmekte olan diğer geminin içinde büyük bir panik yaşandı. Bu ay kadar büyük ve parlak ışıklar saçan cisimden herkes korkmuştu. Bağrışmalar ve kaçışmalar oldu. Diz çöküp Tanrı'larına korkudan dualar edenler oldu. Birkaç adamı gelip Juroc'a yalvardı:

"Geri dönelim. Geri dönelim, Tanrılar bizi cezalandırdı!"

Juroc tedirgin gözlerini yere indirdi ve bir an öyle kararsızca kaldı. Sonra gözlerine geri gelen o güven ve cesaret dolu parıldamayla başını, önünde dizleri üstüne çökmüş adamlarına kaldırıp "Hayır!" diye bağırdı. Sesi avına atılan bir puma kadar vahşiydi. "Dönmeyeceğiz, ***bir söz verdik*** ve bu sözü tutacağız. Hayatımız pahasına!" Elini boynundaki savat süslemeli gümüş haç kolyeye götürdü, "Tanrı bizimle," dedi. Gemide kısa bir an şaşkınlık yaşandı.

Birkaç adam korkudan ağlıyordu. Ama sonuçta önderleri Juroc'un sözünü tutmak zorunda kaldılar.

O parlak cisim saatlerce onları takip etti, sonra tanyeri atmak üzereyken aniden gözden kayboldu. Bu olay arka arkaya ilerleyen her iki gemide de büyük sevinç yarattı. Tanrılar onlara mani olmamıştı. Öyleyse yanlarındaydı. Geri gelen azimleri ve inançlarıyla birlikte tekrar küreklere asıldılar. Juroc soğukkanlılığını koruyordu. Dün geceki başlarının üstünde beliren o parlak cismin, hocalarının da uyarmış olduğu gibi kötülüğün kaynağından geldiğinden şüpheleniyordu. Ne yapıp edip beyazların yaşadığı topraklara o cisimden önce varmaları gerekiyordu. Gözlerini tan kızılı ufka doğru dikip zamanından önce gidememenin tedirginliğini hissetti.

Aylar sonra bu iki küçük gemi arkalarında nice fırtınaları, dev dalgaları, hastalıkları ve ölümleri bırakıp Cebelitarık'ın serin sularından geçerek Akdeniz'e çıktılar. Bir müddet daha doğuya doğru ilerlemeyi sürdürdüler. Juroc elindeki haritaya bakıp eski efendilerinin geldiği topraklara çok yakın bir yerlerde olduklarını düşündü. Birkaç gün doğumundan sonra oraya varacaklar ve yanlarındaki kutsal emaneti efendilerinin halkına vererek onları büyük tehlikeden kurtaracaklardı. İki gemi, aralarındaki çeyrek fersahlık mesafe zaman zaman artarak zaman zaman da daralarak, geceli gündüzlü, bir hafta daha denizde yol aldı. Yola çıktıklarından beri belki de bir yıldan fazla bir süre geçmişti ve bu sürede sonsuz mavi denizlerde bir tane bile gemi karşılarına çıkmamıştı. Juroc ve yanındaki bir kaç adamı denizlerde yolculuk tecrübeleri olmasa da işlerini iyi bilen deneyimli denizcilerden ve uygarlığı iyi tanıyan bilgili bilim adamlarından uzun yıllar sıkı bir eğitim almış becerikli insanlar gibi hareket ediyorlardı.

Gemileri, Bizanslıların yönetimindeki İskenderiye adındaki Mısır'ın bir kıyı kentinin açıklarında yol alırken çevreleri birden iki düzine kadar Mısır'lıların küçük ama hızlı savaş kadırgaları tarafından çevrildi. Juroc gemisinin dümeninde ne kadar uğraştıysa da bir türlü gemilerini arkalarından ok ve mızrak atan Mısırlıların gemilerinden kurtaramadı ve sonunda Mısır kadırgalarının

arasına düşüverdiler. Mısırlı gözü pek savaşçılar Juroc'un gemisinin küpeştelerine halatlarla kancalar atıp gemiyi kendilerine doğru çektiler ve birkaç dakika içinde Mısırlı cesur savaşçıları Juroc'un gemisine çıkıverdi. Juroc'un genç ve tecrübesiz tayfaları, ellerinde ok ve mızraklar olan Mısırlıların tecrübeli savaşçıları önünde bir şey yapamadılar ve hiç direnmeden diz çöküp af dilemeye başladılar. Sadece bir kişiyi ele geçirememişti mısırlı savaşçılar. O da geminin kıç tarafına kaçmış olan Juroc'tu. Elleri arasında kutsal bir emanet gibi sıkıca tuttuğu, parlak gümüş renkte küçük bir kutu vardı ve etrafını sarmış, ona mızrak tutan Mısırlılara karşı geri geri giderek sırtını güvertenin küpeştesine dayamıştı. Mısırlılar kendilerinden emin, bir o kadar da temkinli adımlarla mızraklarının ucunu, sivri ve öldürmeye hazır birer diş gibi Juroc'a doğru sallayarak ilerlediler ve ona kendi dillerinde bir şey söylediler. Juroc'un sırtı küpeşteye dayanmış korkulu ve çaresiz gözlerle tuzağa düşmüş bir geyik gibi avcılarını süzüyordu. Mısırlılar ona iyice yaklaştılar. Artık Juroc'un yapacağı bir şey yoktu. Ya elindeki gümüş renkli kutuyla arkasındaki denize atlayacaktı ya da elleri silahlı bu tuhaf görünümlü savaşçılara teslim olacaktı. Bunun kararını vermek üzereyken içinden İncil'deki dualardan birini okudu, sonra gözlerini kararlı bir şekilde yavaşça açtı. Ve tam o sıra arkadan, gecenin kara göğsünde patlayan gizemli bir silah sesine benzeyen yırtık bir çığlık yükseldi. "Ju-roooooooooooc! Onu bize veeeeeeeer!"

Juroc başını çevirip baktı, arkalarından rüzgâr gibi bir hızla Fenike tipinde bir gemi geliyordu. İçindekiler ise onları Orta Amerika'dan beri takip eden, tıpkı kendisi gibi Mayalı olan o savaşçılardı. Juroc'un gemisi Mısır kadırgalarından sıyrılmak için manevralar yaparken aradaki mesafeyi kapatmışlardı. Tam gemileri Juroc'un gemisinin yanından, adeta onun tahtalarını sıyırarak geçerken Juroc biran etrafını saran mızraklı Mısırlı savaşçıların şaşkınlığından yararlanarak elindeki kutuyu havaya doğru fırlatıp, yanlarından geçen geminin küpeştelerinden, ellerindeki oklar ve mızraklarla peşlerinden gelen Mısır kadırgalarına karşılık veren Mayalı savaşçı yurttaşlarına doğru attı. Parlak

gümüş renkli kutu havada bir kuş gibi süzülüp demin güvertenin en ucundan Juroc'a bağıran, dişleri köpek dişleri gibi keskin Mayalı savaşçıların komutanın elleri arasına düştü. Ve gemi Mısır kadırgalarına ok ve mızrak yağmuru yağdırarak onların kuşatmasını, bir bıçak gibi yarıp uzaklaştı.

BÖLÜM ON ALTI

1000 yıl kadar sonra, Silifke:

Aldıkları bu son mektuptan sonra genç Murathan'ın sinirleri iyice bozulmuştu. Olur olmaz şeylerden korkar olmuştu. Pazara meyve sebze almaya çıktığında bile kendisini takip eden birileri var mı diye bir tavşan gibi etrafına bakmaktan başı dönüyordu. Camideyken ya da evindeyken yalnız kalmaktan korkuyordu. Bu yüzden tüm vaktini artık Ayetullah'ın yanında ya da yakınlarında geçiriyordu. "Kuşkulanmakta haklıymışım," diyordu içinden, "Hocamın ailesini birileri öldürmüş, bunu hissetmiştim, ama kim bunlar, neden?"

Ayetullah ise bir fırtına kuşu gibi hışımla mektubu götürüp subaşına göstermiş ve katillerin yakalanması için acımasızca ona köpürdemişti. Subaşı:

"Siz kasabamız için çok değerli bir şahsiyetsiniz efendim, kapınızın önüne bir asker koydurtacağım," dedi.

Bu sefer işi her zamanki gibi kuşkuyla karşılayıp ağırdan almamıştı. Dengeli bir bakışla bakıyordu Ayetullah Hoca'ya. Ne sorgulayıcı, ne de aşırı meraklıydı. Anlaşılan Ayetullah'ın geçen sefer kadı hazretlerinden bahsetmesi onu bir parça hassaslaştırmıştı.

Ayetullah'ınsa gözlerinde öfke vardı. Yüreğinin dar bir boğazında deli bir nehir taşmaya devam ediyordu. Gözleri şelaleler gibi köpürüyordu.

"Ben sizden koruma değil bu işin arkasındakileri bulmanızı istiyorum," dedi emir verir gibi sert bir sesle.

Ama ölçülüydü gene de, her şeye rağmen gözlerindeki öfkeli şelalelerin diline taşmasına izin vermemeye gayret gösteriyordu.

"Eğer ailem gerçekten öldürülmüşse bunu yapan insanları ele geçirmenizi isterim."

"Tamam hoca efendi, tamam. Bu olay sandığımdan da ciddi görünüyor. Bu mektubu yazan kişi eğer doğru söylüyorsa bir şeyler biliyordur. Bu yüzden önce onu bulmalıyız, bunun için de kapınızı gözlemlememiz gerekir."

Ellerini arkasına atıp ciddi bir bakışla birkaç adım hoca efendiye yaklaşıp durdu subaşı.

"Kendimi böyle bir tutuklu gibi hissedeceğim. Başka bir çözümünüz yok mu?" diye sordu Ayetullah Hoca da kuru bir sesle.

"Yo meraklanmayın hocam," diyerek arkasındaki elini havaya kaldırdı subaşı, "adamlarım uzaktan izleyecek. Kendinizi sürekli gözetleniyormuş gibi hissetmeyeceksiniz. Bana güvenin," dedi. Sonra, bir kılıç gibi yanağına uzanan sivri uçlu bıyığını burarak başını önüne eğdi. İçinden:

"Yahu önce tedirginlik duyuyorum, ailemin katillerini bulun diyor, sonra da adamlarınız ayağımın altında dolaşmasın diyor, her işe burnunu sokmasa olmaz sanki!"

Ayetullah Efendi ise suratını asarak, "Peki sağ olun, Allahaısmarladık," deyip hoşnutsuz bir halde dışarı çıktı.

Son mektuptan sonra iyice değişmişti. Kontrolünü yitirmiş azgın bir at gibiydi. İçten içe, kızgın bir kora benzer yakıcı bir pişmanlık, suçluluk ve çaresizlik, bağırsak kurtları gibi yüreğini yiyordu. Kadere boyun eğip ailesinin yasını imanla tutacakken, şimdi işin içine gizemli bir mektup girip ona yoğun bir hınç içinde

kafa karışıklığı bırakmıştı. Bu konu, sisli ve bulanık bir deniz gibi iyice kirlenmiş ve yatağından taşıp yön değiştiren bir nehir gibi hedefini değiştirmişti. Birkaç gün etrafta deli gibi dolandı Ayetullah Hoca. Murathan onu sık sık evinin sofasından ayakyoluna giden dar ve karanlık koridorda volta atarken buluyordu. Nasıl olduğunu sorup cevabını aldıktan sonra da sessizce oradan ayrılıyordu. Onu yalnız bırakmanın doğru olacağını düşünmüştü bu günlerde. Ayetullah'ın çektiği ıstırap ve keskin kuşku, içine kan karışan berrak bir nehir gibi kirletmişti yüreğini. Ailesini gerçekten de kadere mi kurban vermişti, yoksa bir cinayete mi? Yüreğine kalın, kerpiç bir harç gibi koyu bir tortu bırakmıştı bu düşünce. İri bir köstebek gibi kemiriyordu bu fikir, acılarla nasır tutmuş ince kalbini. Göğsü, kurşun yarası almış bir ceylan gibi sızlıyordu. Dayanılır gibi değildi bu karanlık kuşkularla cebelleşmek. Zifiri karanlıkta gözleri bağlı çıplak bir savaşçının, ellerinde petrol lambaları olan zırhlı savaşçılarla cenk etmesine benziyordu bu amansız durum. Neden? Eğer bu suçlama doğruysa, o zaman kim ve neden zehirlemişti yaşlı ana ve babasını? Başında bir arı kovanı gibi uğuldayan bu düşüncelere karşı, volta attığı karanlık koridorda sessizliğe doğru bir çakaralmaz gibi patlıyordu bazen.

"Bre deyyuslar! Bre çirkef kancıklar! Zındıklar! Kâfir domuzlar!"

Elleri arasında boncuklarını kırarcasına tuttuğu mercan tespihini yumruğunun arasında sıkıp göğsüne vuruyordu bu küfürlerden sonra, tokmağı elinde orduyu savaşa çağıran bir kös davulcusu gibiydi.

Ömründe hiç kızmadığı kadar kızgındı, tam yüz gün ocakta tavlanan bir kılıç gibiydi yüreği. Gözleri de kalbinden sökülen bir parça gibi közdendi, dili ise biberden. Ama en kötüsü bu sessizlikti, eli kolu bağlıymışçasına beklemekti en çilelisi. Ne gelen vardı, ne de avluya atılan başka bir mektup. Subaşının kapısını gözetlemesi için görevlendirdiği nöbetçilerden de ses çıkmamıştı, sokaklarda dikkat çeken bir yabancı dolaşmamıştı hiç.

Ayetullah her şeye karşı saygısını yitirmeye başladığını hissediyordu. Dünyanın en yalnız insanı olduğunu düşündü bir ara. Kimse yoktu kendisine

yardım eden, acısını dindiren. Dünya bir ıstırap çölüydü sanki. Şanslı olan azınlık az sayıdaki vahaları zaptetmiş çevresinde günlerini gün ediyor, çoğunluk ise kızgın ve kurak kumlarda hangi zehirli yılanın ya da akrebin ne zaman kendilerini zehirlemek için harekete geçeceğini düşünerek bu ıstırap yolunu biran önce bitirmek için çileli yollarına devam ediyorlardı. "Yüce Mevlam, ey yüce Mevlam!" diye ünlüyordu kollarını açarak, "Senin koyduğun kuralları çiğneyen bu canilere yaşamı zindan eyle ya Rabbim!" diye beddualar ediyordu aklına her geldiğinde.

Ayetullah son birkaç gündür akşamları yatağına yatınca kötü kâbuslar görmeye başlamıştı. Kendini bıçaklayarak öldüren yüzleri peçeli ürkütücü adamlardan, sahibi belirsiz bir elin yemeğine zehir döküp onu çok acı bir şekilde zehirleyerek öldüren kimliği belirsiz katillere kadar birbirinden vahşi, pek çok kâbus görüyordu sabah namazına kadar. Sabah ezanını okuyup gelen birkaç kişiye namazı kıldırdıktan sonra tekrar uyumak için o kâbus dolu yatağına dönmek istemiyordu. Öylece odasında, şöminenin karşısında, yerdeki sedirin üstüne oturup uyumamak için direnen gözlerle çatırdayan alevlerin yanışını seyrediyor, bir eliyle de gergince tespihinin mercan boncuklarını çekiyordu.

Birkaç gün sonra Ayetullah iyice bunaldığını hissetmeye başladı. Ne zaman ölen ailesini düşünse, ne zaman şu kendilerine gelen isimsiz mektupları düşünse göğsünün üzerine bir ağrı saplanıyor, kendini yapayalnız, terk edilmiş, suçlu ve yabancı hissediyordu. Bir sabah ayazlıktan usturasını alıp ailesini defnettiği günden beri uzattığı sakallarını ve yıllardır her hafta makasla kısalttığı bıyıklarını kökünden kesti. Murathan onu koridorda ilk kez bıyıksız görünce kısa bir an şaşırmıştı. Gözlerini dört açarak "Hocam, neden bıyıklarınızı kestiniz?" diye sordu, sanki Ayetullah kötü bir şey yapmış gibi.

"Ne oldu yakışmamış mı?" diye neşeli görünmeye çalışan bir sesle yanıtladı Ayetullah.

"Yo ondan değil. Şaşırdım sadece. İlk kez görüyorum da sizi bıyıksız," deyip başını önüne eğdi.

Ayetullah odasına çekildi. Ailesinin ölüm haberini aldıktan sonra tamamen içine kapanmıştı. Bu sıkıntı buzlu bir dağ gibi tutmuştu içini. Murathan ne yaptıysa onun eski haline dönmesini sağlayamamıştı. "Elbet bir gün acıları dinecek, elbet kurtulacak," diyordu içinden çaresizce. Murathan'ın ailesi küçükken bir salgın hastalık yüzünden ölmüş, onu dedesi ve ninesi büyütmüştü. Murathan ailesinin ölümünü hatırlamayacak kadar küçüktü. Bu yüzden aile acısını çok iyi anla-yamıyordu. Onu büyüten dedesi ise birkaç yıl önce ölmüş, böylelikle hayatta yalnız kalan ninesiyle baş başa kalmışlardı. Burada onunla birlikte yaşıyordu.

Aradan tam bir hafta geçti. Subaşı bir şey çıkmayınca Ayetullah'ın camisini gözetleyen adamlarını geri çekti. Caminin önündeki sokak tekrar bekçisiz kalmıştı.

İki gün sonra Murathan sabahtan pazara gittiği için ancak öğlen vakti camiye gelebilmişti. Sokağa girdiğinde ahalinden orta yaşlarda, göbekli, bıyıklı, çipil gözlü bir adam meraklı bir yüzle Ayetullah Hoca'nın nerede olduğunu sordu Murat-han'a.

"E camidedir, orada değil mi?" diye cevapladı kaygısız bir sesle Murathan. Adam kuşkulu bir yüzle:

"Hayır, öğle ezanını okumadı. Kapıyı gelen kimseye de açmadı. Hoca Efendi'ye sakın bir şey olmasın?"

Bunu duyar duymaz Murathan'ın yüreği ağzına geldi. Eşeğin yularını adamın eline verip uçarcasına evin avlusunun tahta kapısına geldi. Cebinden anahtarı çıkartıp kapıyı açtı ve avluya girdi.

"Ayetullah Hocam, hocam içerde misin?" diye bağırdı. Ses gelmeyince içine bir sıkıntı oturdu. Aldığı soluk gırtlağında düğümlendi. Vakit kaybetmeden aceleci adımlarla evin yan tarafındaki tahta kapısına yönelip elindeki anahtarla onun kilidini de açtı. Bedeninde kalabalık bir karınca ordusu dolanıyordu endişeden. Vücudunu tırtıklayan aç karıncalara aldırmadan ahşap basamakları koşarak yukarı çıktı. İçerden çıt çıkmıyordu. Hocasının kaldığı odanın kapısına

yaklaştıkça burnuna keskin bir koku gelmeye başladı. Mu-rathan korku içinde hocasının kaldığı odanın kapısını hışımla açıp içeri daldı. Perdeler hiç açılmamıştı. Camlar kapalıydı. İçerinin havasızlığının ve karanlığının yanında bir de dışarıdayken belli olan o keskin küf kokusu odada kalın bir battaniye gibi daha da yoğunlaşmıştı. Ayetullah yatağının içinde, yorganı kafasına kadar çekmiş, üzeri kumla örtülü bir tabut gibi hiç kıpırdamadan yatıyordu. Murathan'ın soluk alışları yavaşladı. Hatta bir ara nefesini tuttu. Önüne bir battaniye gibi yığılan keskin kokuyu eliyle yararak yatağa doğru bir iki adım attı. Titreyen elleriyle yorganı başucundan tutup yavaşça kaldırdı. Ayetullah'ın takkeli başı öbür tarafa dönüktü. Ağlamaklı bir sesle:

"Hocam lütfen, ses verin, uyuyor musunuz?" diye inledi. Yorganı tamamen açtı. Beyninde bir şeyler uğulduyordu. O an sadece hocasının küçük bir hareketine odaklanmıştı. İçerdeki o keskin kokuyu bile duymuyordu. Bir an kendini kaybedip "Hocam, hocam!" diye haykırarak Ayetullah'ı omuzlarından sarstı. "Eşhedüenla!" diye Ayetullah bir çığlık atıp gözlerini açtı. İçleri kan çanağına dönmüş gözlerini başının ucunda üzerine eğilmiş olan Murathan'a çevirdi. Bir an nerede olduğunu anlamak için etrafını süzdü. Murathan'ınsa sevinçten yüzünde şaşkın bir mutluluk oluşmuştu. "Hocam yaşıyorsunuz," diye bir şeyler geveleyip bir adım geri çekildi. Ayetullah susuzluktan çatlamış dudaklarını hafifçe yalayarak doğrulmaya çalıştı. Ama vücudu kaskatı kesildiği için önce hareket edemedi. "Hocam hasta mısınız, neyiniz var?" diye sorup tekrar yanına yaklaştı genç Murathan.

Ayetullah üzerindeki şaşkınlığı atınca:

"Oğlum ne oldu, saat kaç? Kendimi tabuttan çıkmış gibi hissediyorum, bismillah..." diye titrek, kuru bir sesle söylenerek doğrulmaya çalıştı. Gözleri acıyla titriyordu. Murathan hocasının yüzüne bakınca denizi çekilen bir sahil görmüş gibi çıplak ve hüzünlü hissetti kendini. Bir an güçlü bir ağaçtan kopan ince ve kuru bir dalı kaldırıyormuş sandı hocasının doğrulmasına yardım ederken kendini. İçi burkuldu, yüreği acıma duygusuyla doldu. Hocasının

ölümcül bir hastalığa yakalandığını hissetti. Endişe içinde onun avurtları çökmüş, rengi susuz bir çiçek gibi solmuş, falaka yemiş bir ayak tabanı gibi morarmış yüzüne bakıyordu.

"Her yanım ağrıyor, damağım yapışmış. Çok açım Mu-rathan'ım, bir şeyler yemem lazım," dedi acı bir sesle. Sanki denizden boğulmak üzereyken kurtarılmış bir kazazede gibi şaşkın ve soluk soluğaydı.

Murathan odadaki keskin kokuyu duydu tekrar.

"Hocam bu koku ne? Yanık ot kokusu gibi bir koku var?"

Ayetullah burnunu kaldırıp havayı kokladı.

"Ben bir şey duymuyorum, havasızlıktandır, camları aç-sana."

Murathan perdeleri ve camları açtı. Ayetullah o zaman bir şey anımsar gibi oldu.

"Ben bu camları yatarken akşam açmamış mıydım?

Allah Allah, bu sıcakta." deyip şaşkın şaşkın avuçlarıyla gözlerini ovuşturdu.

"Hocam öğlen oldu."

Ayetullah başını çevirip tuhaf bir şey duymuş gibi ona baktı. "Öğlen mi? Hay Allah, ne oldu bana böyle? Offf ba-şııım," diye yüzünü buruşturarak elini şakaklarına götürdü. "Hiç böyle olmamıştım."

Murathan'ın yüzü hala düşünceliydi. Hocasını bu hale getiren şeyin çektiği ıstırap olduğunu sanıyordu ve içinden dua ediyordu onun için. Pencerenin önünde durup önünü ona döndü ve özür diler gibi içine dönük bir sesle:

"Hocam yorgunluktandır, bilseydim öğle ezanını da ben okurdum. Keşke sabah ezanını okuduktan sonra yanınıza gelseydim. Ama ninem rahatsızdı, gene ayaklarına o ağrıdan girdi. Eve döndüm hemen. Sabaha kadar ellerimle ovdum dizlerini. Sonra ben de..." Suçlanarak başını önüne eğdi. "Özür dilerim hocam, uyuya kalmışım. Keşke pazara gitmeden önce yanınıza gelseydim."

Bu sırada dışarıdan, avludan gür bir ses duydular.

"Hoca efendiii, hoca efendiii!"

Murathan camdan başını çıkartıp baktı. Demin sokağın başında karşılaştığı adamdı. Murathan'ın o panikle eline yularını tutuşturduğu eşeği getirmişti."Hay Allah," deyip koşarak aşağı indi Murathan ve adama hocasının biraz rahatsız olduğunu, endişelenecek bir şeyin olmadığını söyleyip uğurladı. Hocasının iyi olduğunu görene kadar yüreği ağzına gelmişti oysa. Hala eli ayağı titriyordu. Eşeği yandaki balkonu tutan diş budak sütuna bağlayıp tekrar hocasının odasına çıktı.

Ayetullah'ın üzerinde hala büyük bir yorgunluk vardı. Murathan koluna girip hava alması için onu balkona çıkarttı. Ayetullah balkona çıkınca korkuluklara tutundu, başını aşağı, tersliğe eğdi. Tersliğin üzerinde birkaç tane tavuk eşeleniyordu.

"Sabaha kadar gene bir sürü korkunç kabuslar gördüm," dedi hala gördüğü kabusların etkisindeymiş gibi korkulu bir sesle tavuklara bakarak. "Bir de," dedi ve birden gözleri, göğüslerinde bahar yağmurlarını tutan bulutlar gibi dolu dolu oldu, şüphe içinde bir gözünü kıstı, hatırlamaya çalıştığı bir şey vardı kafasının içinde. "Kulaklarımın dibinde sabaha kadar bir laf işittim." dedi kendi kendine konuşur gibi mırıldanarak. Bir süre daha ne duyduğunu anımsamaya çalıştı ve sonra sabaha kadar kulaklarının dibinde işittiği o lafı, dili dönmediği için, bozuk bir yiyeceği kusar gibi hırıltıyla fısıldadı:

"Paradesha!"

Ve yüzü o ekşimiş haliyle öylece donup kaldı. Gözlerin-deyse hiçlik vardı, yıldızsız ve aysız bir gece gibi karanlık ve bomboştu bakışları. Daha sonra düşünceli, şüphe yüklü, karanlık bir sesle:

"Sabaha kadar birisi kulağıma bunu fısıldadı sanki. Hâlbuki Yüce Rabbime bir daha kâbus gösterme diye dualar etmiştim yatmadan önce. Ama." deyip lafını bitiremeden ağzı şaşkınca açık kaldı. Gene o tuhaf kelimeyi hatırlamıştı anlaşılan.

"Hocam odadaki o koku neydi? Akşamleyin tütsü falan mı yaktın uyumadan

önce?"

Ayetullah, Murathan'ın sesini ilk kez duymuş gibi hafifçe irkilerek döndü ona. Dikkatini toplayamıyordu. "Tütsü mü?" diye tekrarladı ve kısa bir an cevap vermedi, boş boş Mu-rathan'a baktı.

"Yo hayır, tütsü falan yakmadım," dedi aceleci bir sesle. Gözleri hala dün gece gördüğü ve zihninin karanlık bir kesesine kattığı o kâbusları deşiyordu bir bıçak gibi. Sonra gene şakaklarını ovuşturarak balkondaki sedirin üzerine oturdu. "Off," diye iç çekti acıyla. "Başım çatlayacakmış gibi ağrıyor, omuzlarımın üzerinde büyük bir yük var sanki. Mu-rathan oğlum bana aşağıdan bir tas su getirsene!"

Murathan koşar adımlarla aşağı inip suyu getirdi. Aye-tullah damlalarını ağzının kenarlarından akıtarak tastaki suyu lıkır lıkır bir güzel içti. Sonra dudağının üstüne ve bıyıklarına yapışan su zerreciklerini koluna silerken;

"Kendimi çok tuhaf hissediyorum oğul, sanki dünya başımın üstünde dönüyor. Hiç içki içmememe rağmen kendimi bir sarhoş gibi hissediyorum. Aklım başımda değil," dedi yorgun bir sesle dertlenerek.

"Yorgunluktandır hocam. Son zamanlarda çok yoruldunuz. Bana da oluyor bazen, gözüm kararıyor," deyip o da sedirin bir köşesine çöktü.

Ayetullah dudaklarını bilmem gibisinden kıvırıp omuzlarını silkti.

Sonra haşlanmış yumurta ve domates ekmekten ibaret olan bir kahvaltı yaptılar balkonda Murathan'la birlikte. Yaz güneşi başını göğün en tepesine uzatıp parlak sarı bakışlarını Ayetullah'la öğrencisi Murathan'ın gözlerine dikince, ateşten kaçan arılar gibi içeri girmek zorunda kaldılar. Ayetullah arka bahçeye inip bir süre bitkileriyle ilgilendi. Sonra tavuklarını yemledi. Murathan'sa Ayetullah'ın odasında dinlenmeye çekildi. Başını yastığa koydu ve koyar koymaz güzel Elif'i düşünmeye başladı. İlerleyen saatlerde Ayetullah'ın baş ağrısı ve yorgunluğu geçti. Temiz hava ciğerlerine iyi gelmişti. Yukarı kata çıkıp öğle namazının kazasını kıldı. Kendini iyi hissetmeye başladığı için ikindi ezanını

okuyup Silifke cemaatini camiye çağırdı ve öğle ezanını neden okumadığını onlara açıkladı.

Birkaç gün sessiz sedasız geçti. Kayda değer bir şey olmadı. Ayetullah geceleri kötü kâbuslar görmenin endişesi içinde başını dualar okuyarak yastığına koyuyordu. Korkuyordu ister istemez; nedense insan geceleri kendini daha savunmasız, daha çaresiz hissediyordu, tabi yalnız başına yatıyorsa. Ayetullah bir an önce sabah olması için gözlerini kapayıp uyumaya çalışıyordu.

İki gün sonra sabahleyin avluda bir mektup daha buldu. Gene dörde katanmış bir parşömen vardı yerde. Parşömeni katlandığı kenarlarından açıp hemen oracıkta merak ve bir parça da tedirginlik içinde okumaya başladı. Bu seferki çok uzun bir mektuptu ve gene selamsız sabahsız başlayıp imzasız bir şekilde bitiyordu:

"Kafanızın içinde birçok soru olduğunu biliyorum. Ama lütfen bu sefer kafanızın içindeki soruları kentin subaşısıyla değil benimle paylaşın. Bu işi yapanlar çok gizli ve tehlikeli bir tarikatın üyeleridir. Beni bu tarikatın planlarını ortaya çıkartmam için gizlice, şimdi ismini açıklayamayacağım bazı kişiler soktu. Ama sizin bu iskeletleri kurcalamanız ortalığı karıştırdı. Şimdi ben size bu işi bırakın desem bile artık bırakmayacağınızı biliyorum. Ailenizi onların öldürttüğünü söylemem belki hataydı ama bu olanları bilinçsizce kurcalayan başkalarının ölmesini engellemem için söylemek zorundaydım. Gözü kara bir insan olduğunuzu anladım. Öyleyse birbirimize yardımcı olalım. Ayakaltında dolaşmamanız ve benim görevimi su üstüne çıkartmamanız için sizinle bilgilerimi paylaşacağım. Böylelikle bu olayı siz de daha fazla kurcalayıp hayatınızı tehlikeye atmazsınız. Merak etmeyin, göstereceğim yol emindir. Ben sizinle gene avlunuza attığım bu mesajlarla konuşacağım, sizse kafanızdaki soruları bir parşömene yazıp karşıdaki Roma köprüsünün altındaki asırlık sedir ağacının kırık kovuğuna bırakırsınız. En kısa zamanda cevap yazacağım. Eğer bu işi takip etmekten vazgeçtiyseniz lütfen bu kararınıza sadık olun ve tekrar subaşına gitmeye kalkmayın. Bu benim olduğu

kadar sizin de hayatınızı tehlikeye atıyor. Ve lütfen size gönderdiğim mektupları zihninize yazın, bir yerlerde bırakmayın, okuduktan sonra ocakta yakın."

Ayetullah soğukkanlı bir şekilde yukarı kata, odasına çıktı. Mektubu birkaç kere daha okuyup iyice zihnine geçirdi. Ondan sonra kısa bir an düşünüp avluda, mektubu ilk okuduğu zaman aklına gelen şeyi yaptı. Yani mektubu yazan kişinin isteğine uyup onu ocakta yaktı.

"Allah'ım umarım doğruyu yapıyordum. Eğer bu olanların peşinden gitmemi istiyorsan bir işaret göndereceğini umuyordum. Ve sanırım o işaret geldi. Bundan sonra da senin gösterdiğin ve istediğin olacak. Sen esirgeyen ve bağışlayansın. Sen inananları koru Ya Rabbim."

Merakı dinmiyordu, bu mektup ateşe dökülen bir don-yağı gibi daha da alevlendirmişti onu. Yüreği tekrar bir kazan gibi fokurdamaya başlamıştı. Çünkü mektubu gönderen kişi, onun ailesinin katillerini de tanıyordu. Ve Allah tarafından kendisine bağışlanan bu şansı -bu mektupları böyle değerlendiriyordu- iyi kullanacaktı.

Murathan gelince olanları ona da anlattı. Biraz dalgındı genç öğrencisi. Ayetullah "İyi bir anlaşma. Söylediği şekilde bu işi götüreceğiz," dedi ona meraklı bir bakışla. Dalgınlığının nedenini sormadı, onun anlatmasını bekliyordu.

Ama Ayetullah mektubu anlatınca ona dalgınlığını üzerinden attı.

"Hocam nasıl güveneceğiz. Ya bize tuzak kuruyorlarsa?" dedi Murathan her zamanki kuşkuculuğunda, gözlerini gergin bir yayın genzinden nişan alır gibi kısarak. Sesi ise fısıltı-lıydı, ölümden endişe duyan herkes gibi.

Ayetullah olgun bir ifadeyle hafifçe gülümsedi. Bir yağmur damlası gibi hafifti bakışları, sevgi dolu, sıcak ve koruyucu gözlerle bakıyordu.

"Hayır oğlum, eğer kastettiğin tehlike, ailemin başına ge-lenlerse, bunu bize yapmak isteselerdi zaten şimdiye dek yaparlardı. Biz halkla aralarında arşlarca kalın duvarlar olan saray adamları değiliz ki! İsteseler kapımızı çalar ve içeri güle

güle girip bizi öldürebilirler. Hayır, bu mektupları yazan kimse bana samimi gibi geldi. Bu işi daha kurcalayacağımızı anlamış ve işleri berbat etmemizden korkmuş. Bu yüzden onunla yazışıp rahatlamamızı ve oturduğumuz yerde kalmamızı istiyor."

Murathan inatçıydı.

"Bilmiyorum hocam, neden bize doğruları yazsın ki? Üstelik kim o, onlar kim, bu tarikat kimmiş? İskeletlerle alıp veremedikleri ne?" Murathan nefes almadan konuşmuştu, bu yaşanan olayların kendi üzerinde çok büyük bir baskı yaptığı belli oluyordu.

Ayetullah bir an onun gibi genç bir yüreğin böyle bir yükü kaldıramayacağından korktu. Gerçi bu yükün ve içinde bulundukları tehlikenin tam olarak çerçevesini ve ağırlığını kendisi de bilmiyordu. Belki çoktan bir kapanın içine girmişlerdi ama bunu bilmiyorlardı. Ya da adım adım önlerindeki çelik faka doğru ilerliyorlardı. Kim bilebilirdi ki?

"Sakin ol evlat, biz de ona bunları soracağız işte," dedi heyecanlı bir sesle. Murathan'sa başını salladı şüpheci bir ifadeyle. Tatmin olmamıştı ve başıyla "tamam" dese de sığ bir denizi hatırlatan zeytin karası gözleri bu sefer kara bir kuyu gibi derinleşmişti. "Oğul," dedi Ayetullah gür bir sesle, sanki bir uyarıcı bir çağrı yaparmış gibi, "hep böyle şüphecisin. Aslında güzel bir şey bu, gerçekleri sorgulamana ve önüne koyan şeylerin ardındaki gerçekleri görmene vesile oluyor. Ama bazı durumlarda fazlaca şüpheci davranmak, sorgulamak gözünün önünde saf bir halde duran gerçekleri görmeni engeller. Elindeki, sahip olduğun şeyin değerini zayıflatır," dedi.

Murathan kaşlarını çattı. "Nasıl yani hocam?"

"Sahip olduğunu sandığın şeyler seni fakirliğe götürür. Biz bedenlerimize bile sahip değiliz. O da bize verilmiş bir emanet. Bir gün toprağa kavuşacak bir giysi bu. Tek hazinemiz aklımızdır, bunu da bizden sonra gelecekler için iyi yolda kullanmalıyız."

Murathan başını salladı. Derin bir sessizlik oldu bir süre. Daha sonra tekrar Ayetullah, sanki içinden düşündüklerini sesli söyler gibi derin bir sesle:

"Değerli bir hayata nasıl sahip olunur ki?" diye başladı.

"Elbette ki bilgelikle. Peki bilgelik nedir? Bilgelik kendini tanımaktır. Kendini tanımayan dünyayı anlayamaz ve yitirdiklerinin arkasında o da kaybolur. Hâlbuki sahip olmak Allah'a mahsustur. Hiçbir şeye sahip değiliz ki bir şeyi kaybedelim. Sahip olduğumuz tek şey vicdanımız ve aklımızdır. Bunları da kaybedersek, gerçekten de ölürüz Murat-han'ım."

Bir süre sessizlik olduktan sonra Ayetullah tekrar devam
etti.

"Asla sahip olamayacağın şeyler için mücadele etmemelisin. Yaşamını başka şeylere yönlendirmelisin. Yoksa hayatını mahvedersin. İnsana en büyük acıyı kabullenememesi verir. Yitirdiklerini kabullenmen, elde edemediklerini olgunlukla karşılaman gerekir. Hırsla, bencillikle, gururla hareket etmemelisin. Kendine karşı acımasız olmamalısın. Kendi iç sesini dinlemelisin her zaman. O yalan söylemez çünkü. Ne istediğini, neden istediğini bilmelisin." Biraz sessizlikten sonra:

"Ve ben kendi iç sesimi dinliyorum Murathan'ım, o bana bu olayın ilahi bir olay olduğunu ve Allah'ın emriyle peşini bırakmayın diyor."

"Ben de buna inanıyorum hocam ama içimde bir şey var, bir kuşku hocam. Sanki etrafımızda görünmeyen bir ağ
var."

Ayetullah kaşlarını çatıp Murathan'a baktı. "Nasıl yani? Ne demek istiyorsun Murathan'ım, söyle, çıkar ağzındaki
baklayı."

Murathan dudaklarını büzüp düşünceli bir ifadeyle başını yere eğdi.

"Bilmiyorum hocam, sanki bir şeyler eksik gibi. Bu evin temeli var, duvarları var ama çatısı yok gibi sanki. Yağmur üzerimize yağıyor ve biz çatıyı nasıl

kuracağımızı bilemiyoruz."

Ayetullah ince bir şekilde gülümsedi. "Doğru söylersin Murathan. Ama şunu unutma, bilmediğin bir şeyi düşünemezsin, hayal edemezsin. Ölümü bilmediğin için hayal bile edemiyorsun mesela. Aslında bilmediğin bir şey gerçekte yoktur. Sen var sanabilirsin." Murathan anlamamıştı, kaşlarını kaldırıp meraklı bir ifadeyle hocasına baktı. Ayetullah bir an sustuktan sonra devam etti:

"Bir de şu yönden düşün. Eğer bir şeye inanırsan onu gerçekleştirebilirsin. Eğer bir şeyi gerçekleştiremiyorsan buna gerçekten de inanmadığın için yapamamışsındır. Yaptıkların gerçeklerindir."

Murathan meraklı bir sesle; "Yani?"

"Yanisi şu Murathan'ım, ben bunu biliyorum, çünkü inanıyorum, bu iskeletlerde bir şey var. Gördüğümüz rüya gerçekten de geçmiş bir zamanda yaşandı. Allah bizim arkamızda. Bu işin peşini bırakırsak öbür tarafta Allah'ın yüzüne bakamayız. Şunu aklından çıkartma. İnancın için ölmekle nefretin için ölmek arasında fark vardır. Eğer bir şeyi değiştirmek istiyorsan Murathan, önce kendini öldürmelisin. Kendi nefsini, kibrini. Hırsını öldürmeyenler hiçbir şeyi değiştiremezler. Yargılarını söküp atmalısın içinden. İnandığın şey için yürümelisin. Biz de öyle yapacağız. İnançla yürüyenler eninde sonunda zirveye ulaşırlar." Bunu öyle bir inançla söylemişti ki Murathan'ın tüm kuşkuculuğu gitmiş, çekilip de geriye sadece çakıl taşları ve denizyıldızlarını bırakan bir deniz gibi yüreğindeki şüpheler yerini aydınlık ve parlak bir inanca bırakmıştı.

Akşam olup da Murathan kendi evine gittikten sonra Ayetullah odasına çekildi. Odası merdivenlerden çıktıktan sonra hemen sol taraftaydı ve bir penceresi avluya, diğer penceresi de sağ taraftaki yola bakıyordu. Masasına oturup yağ lambasını yaktı. Alevi gözünü alınca yanındaki iğnesini çevirip alevi kıstı. Önüne bir parşömen aldı, mermer taşıyla üzerine sürüp düzleştirdi. Sonra okkasını ve tüyünü çıkardı. Mürekkebe batırıp kafasının içindekileri parşömene akıtmaya başladı.

"Selamlar efendi! Kim olduğunu açıklamak istememene saygı gösteriyorum. Ama sana bir çift sorum olacak, merakımı bağışla. Öncelikle Kız Ka-lesi'nde bulduğumuz o iskeletler hangi millete ait? Bir papazdan duyduğum gibi Maya denilen Amerikalı bir millete mi ait? Bu iskeletlerin sahipleri orada ne yapıyorlardı? Onlar nasıl ve ne zaman öldü? Alınlarındaki o geniş delikler nasıl açıldı? Ve en önemlisi, senin de söylemiş olduğun gibi o iskeletleri daha sonra kimler toprak altından çıkartıp bir yerlere götürdü? Ve neden?

Benim için hepsinden çok daha önemli olanı ise, ailemi kimlerin zehirlediğidir. Neden? O yaşlı insanlardan ne istediler? Bu gözü dönmüş tarikatın amacı ne? Umarım doğru kişisindir ve bu sorularıma en kısa sürede yanıt verirsin."

Mektubu öfkeyle bitirmişti. Yüreğinde kaynayan, içi acı baharatlarla dolu olan çorbayı dilinin altından dökmüştü sonunda. Ne yapsın, ana baba, iki ciğer demekti. İki ciğerini de söküp almışlardı göğsünden. Doğru düzgün nefes bile alamıyordu artık, ne zaman içine derin bir nefes alsa, beyaz bir kefen giydirip toprak altına attıkları ana babasının masum yüzleri geliyordu aklına ve onların bir daha nefes alamayacaklarını bilmek, yakıyordu işte ciğerlerini zehirli bir gazı çekmiş gibi burun deliklerinden.

Şimdilik bu kadar yeter, dedi içinden. Cebindeki köstekii saati çıkarıp baktı. Vakit epey geçmişti. Bir müddet mürekkebin kurumasını bekledi. Parşömeni dikkatlice dörde katlayıp masanın üzerine bıraktı ve geriye yaslandı.

"Hım, ne demişti: Roma köprüsünün karşısındaki sedir ağacının kovuğuna koy."

Birden odasının yola bakan tarafındaki camın altı parçalı gözlerinden bir tanesi büyük bir şangırtıyla parçalandı. Aye-tullah oturduğu iskemlenin üzerinden korkuyla fırladı. Bir an ne olduğunu anlayamadı. Kalbi neredeyse duracakmış gibi çarpıyordu. Biraz sakinleşince odanın ortasında, ayaklarının dibinde koca bir taş gördü. Birisi camını bu taşla indirmişti. Lambasının tül bir perde gibi karanlığın sırtına attığı sarı loş ışığın altında, ağır adımlarla pervazın kenarlarında, parçalanan camdan geriye kalmış üç beş küçük kırık cam

parçacıklarının olduğu pencereye doğru ilerledi. Pencereyi açıp ilk etapta başını dikkatlice, hafifçe çıkartıp gözlerinin ucuyla aşağı gözetledi. Bir hareket görmeyince başını tamamen çıkardı. Yol çok karanlıktı. Bir süre sonra gözü karanlığa alışınca yolun üstündeki taşları, rasgele yolun kenarlarına yerleştirilmiş birkaç iğde ağacının sabit kalın gövdelerini seçti. Ama hiçbir hareket yoktu. Yolda Allah'ın bir tek kulu bile yoktu. Ayetullah kimseyi göremeyince tekrar içeri girdi. "Allah'ım neydi bu? Sen bana akıl ve sabır eyle!" diye söylendi.

Bu olay onu iyice germişti. Tıpkı bir at arabasının arkasında gidiyormuş gibi dişleri ve dizleri zangırdıyordu. Hava çok sıcaktı ama bir kış soluğu üflüyordu yanaklarına, hayret ve korkudan büzüşmüştü kalbi, eşiğe atılan suçlu bir çocuk gibi hissediyordu kendini. "Birileri beni korkutmayı istiyorsa bunda muvaffak oldular," dedi dışından. Bu odada uyumak istemedi. İçerde iki tane daha oda vardı. Ama bir tanesini buğday ambarı olarak kullanıyordu. Diğeri boştu. Yatağını oraya taşıdıktan sonra yazdığı mektubu kapının arkasına astığı cüppesinin iç cebine soktu. Dışarı çıkmakla çıkmamak arası bir tereddüt yaşadı. "Ya dışarıda birileri varsa ve beni bekliyorlarsa?" dedi. Yüreğinin bir tarafı aydınlık bir tarafı karanlık dar yokuşunu bir süre gidip gitmemek arasında kararsızca bocalayarak arşınladı. Sonra kavuğunu ve cüppesini giyip karanlığın astarını, kalın bir keçe battaniye gibi yiğit gözlerine sararak mektubu söylenen yere atmak için nefesini tutarak dışarıya çıktı. Köprü hemen caminin karşısında, yaklaşık elli adım ilerdeydi. Sedir ağacı ise köprünün bitiminde sağ tarafında, köprüden üç adam boyu aşağıda yamacın so-nundaydı. Ayetullah oraya giderken etrafı da iyice bir kolaçan etmişti ama nafile, kimsecikleri görememişti. Üstelik ay henüz çıkmadığından ortalık da çok karanlıktı, insan önünü görmekte zorlanıyordu. Leylak ve sümbüller kol kola girmiş, havada tatlı bir koku sisi oluşturmuşlardı. Cırcır ve ağustos böcekleri yazın ortasında olmanın verdiği keyifle neşeli güftelerini okuyorlardı. Eğer cırlamayı bir saniyeliğine kesecek olsalar, karanlık sokağın ortasında bir davul sesi duyabilirlerdi. Bu ses, karanlıkta yürürken yüreği bir kös davulu gibi çarpan Ayetullah'ın kalbinin

sesinden başka bir şey değildi.

Adımlarını hızlandırarak geçti köprüyü. Bir ara, köprünün tam ortasındayken serin ve güçlü bir rüzgâr, bir tehlikeyi haber vermek istercesine yüzüne vurup adeta Ayetullah Ho-ca'yı geriye itti. Ayetullah cüppesinin önünü birleştirip başını eğerek, rüzgâra karşı ilerleyen bir kadırga gibi ağır ağır köprüyü geçti. Köprünün çıkışında bir an durup sağına soluna baktı ve vakit kaybetmeden yamaçtan aşağı indi. On adım sonra ağacın kalın gövdesine, yamaçtan düşen bir dağcının emniyet ipine tutunması gibi sarıldı ağaca. Önüne gidip eliyle kovuğu buldu ve hiç tereddüt etmeden, biran önce evine dönmek için mektubu içine atıp koşar adım yamaçtan çıktı. Rüzgâra arkasına alarak koşar adımlarla evine döndü Dönüşü daha çabuk olmuştu. Adımlarını yavaşlatmadan avlusunun kapısını açıp içeri daldı ve doğruca evine girip kapıların sürgülerini sık sıkı indirdi. Sabah ezanına kadar yatağını taşıdığı diğer odada, korkudan camları açmadan uyumaya çalıştı.

Ertesi sabah Ayetullah Murathan'a akşamleyin birilerinin camını indirdiğini anlattı. "Üstelik de ne yaman ilginçliktir ki tam da o gizemli arkadaşımıza mektup yazarken oldu bu olay." Sonra biran gözlerini kısıp: "Sanki birileri benim her hareketimi gözetliyor yahu," dedi, endişeli bir sesle.

"Mektup mu yazdınız?" diyen Murathan'ın meraklı sesi kendisine getirdi Ayetullah'ı.

"Ha evet, gidip sedirin kovuğuna attım. Bakalım hele ne olacak."

Sonra Murathan kentteki cam ustasına yeni bir cam taktırmak için endişeli bir ifadeyle evden ayrıldı. Yolda giderken, "Vay deyyuslar, hocamın camını indirmişler. Ne istiyorlar, korkutmak mı, niye be?" diye söyleniyordu. Sonra bir ara, belki de bir çocuk falan atmıştır diye düşündü. Cam işini de hallettikten sonra Ayetullah ve Murathan o gizemli kişiden yazdıkları mektuba bir cevap gelip gelmeyeceğini merak içinde eleri kolları bağlı beklemeye başladılar.

BÖLÜM ON YEDİ

Ertesi gün Murathan her zamanki geldiği saatte camiye gelmedi. Ayetullah öğlene kadar sabrettikten sonra kavuğunu giyip hışımla Murathan'ın beş dakikalık uzaktaki evine gitti. Önce tahta kapıyı uzun uzun çaldı. Kimse açmayınca konu komşuya sordu. Kimse sabahtan beri ne Murat-han'ı ne de onun yaşlı ninesini görmemişti. Ayetullah'ın içine bir kuşku aktı. Yavaş yavaş sinirleri gerildi ve yüzü endişeli bir hal aldı. Yan komşusuna eve nasıl girebileceğini sordu. Adam kısa bir düşündükten sonra, arka bahçeden dolanıp ahıra girerse, ahırdaki ineklerin olduğu kısmın arkasındaki kapıdan evin alt katına açılan ayrı bir kapı olduğunu söyledi. Ayetullah şüphelerini adama belli etmekten kaçınmayarak sen de benimle gel, başlarına bir iş gelmiş olabilir deyip adamı da yanına aldı ve arka sokaktaki bahçeye çeviren alçak duvarın üstünden atlayıp bahçeye daldılar.

Yukarı kata çıkarken daha merdivenlerin başındayken burunlarına keskin bir ot kokusu geldi. Sanki birisi yaş otları ateşin üzerine atmış kavuruyordu. Ayetullah yanındaki adamla birlikte, Murathan'a endişeli bir sesle bağırarak içerdeki odaları gezmeye başladı. Ünlemelerine bir cevap gelmedikçe endişeleri daha da artıyordu. İçerdeki sessizlik, limanları yerle bir eden bir dalga gibi

Ayetullah'ın tedirgin yüreğine vuruyordu. Koku ise içerlerde kızarmış yağ gibi daha da ağırlaşmış, yün bir yorgan gibi çökmüştü tabana.
İkisi de yüzlerini bu keskin küf kokusundan buruşturarak elleriyle yüzlerinin önüne bir tül gibi yığılan kokuyu dağıtıp adımlarını endişe içinde hızlandırdılar.

Evde dört oda vardı ve sonuncu odanın kapısını açarken Ayetullah'ın yüreği neredeyse yerinden fırlayacakmış gibi çarpmaya başlamıştı. Kapıyı açar açmaz odanın içindeki -yani sofadaki o ağır kokunun geldiği anlaşılan- koku, tıpkı bir sel gibi odanın içerisinden dışarıya boşaldı. Ayetullah yanındaki kıvırcık saçlı, orta boylu ince adama aceleyle pencereleri açmasını söyleyerek kendisi de odanın sol köşesinde, ince bir sedirin üzerinde bir battaniyenin altına kıvrılıp uzanmış Murathan'ın yanına koştu. Eğilip onu birkaç kez güçlüce sarstıktan sonra rahat bir soluk aldı. Çünkü Murathan, sanki iki günüdür deliksiz bir uyku uyuyormuş gibi ağırlaşmış göz kapaklarını yavaşça aralayıp şaşkın şaşkın hocasına bakmıştı. Hala rüya gördüğünü sanıyordu. Hocasının "Nasılsın oğul nen var, iyi misin?" sorularına bir yanıt vermemiş, iri zeytin siyahı gözleriyle saf saf bakmıştı. Murathan da tıpkı dört gün önce Ayetullah'ın başına gelen o ölü gibi uyuma hastalığına yakalanmıştı. Ninesini de uyandırınca Ayetul-lah'la yanındaki adam onları hava almak için dama çıkardılar.

Kendilerine iyice gelince nineleri onlara bir kahvaltı hazırladı. Yanlarındaki adam müsaade isteyip evden ayrıldı. Kahvaltı yaparlarken Murathan'ın ağzını bıçak açmıyordu. Sudan çıkmış bir balık gibi sersemlemiş görünüyordu. "İyi misin oğul, istersen dinlen bu gün sen, gelme camiye falan," dedi Ayetullah içten bir sesle.

Murathan başını kaldırdı. Yüzü solgun ve bitkindi. Başını yukarı salladı.

"Yok hocam yooook, iyiyim ben, karnım çok açtı, kahvaltımı bitirince hiçbir şeyim kalmaz şimdi," dedi.

Ayetullah da omuzlarını silkti, "Peki sen bilirsin," dedi ve yemeğine döndü.

İkindiye doğru Murathan'la birlikte camiye döndüler. Avluda onları Reşat bekliyordu. Onları ziyarete gelmişti. Yukarı balkona çıktılar. Ve kahvelerini

yudumlarken Ayetullah son olan olayları anlattı ona. Hele Murathan'ın ve kendisinin tüm gün boyunca ölü gibi uyuduklarını ve evlerinde yoğun bir ot kokusu olduklarını söyleyince Reşat birden yerinden fırladı.

"Hocam, bu anlattığınız şey iki gün önce bana da oldu. Eşim, ben ve Saffet öğlene kadar ölü gibi uyuduk. Öğleden sonra güçlükle ayağa kalktım, kendimde değildim sanki. Ve içerde tuhaf bir koku vardı, tütsü gibi. Daha sonra yediğimiz bir şeyin dokunduğunu düşündük ve olayı unuttuk."

Bir an soluklandı ve yüzü tuhaf bir ifade aldı. Nasıl ayak-kabısız yalın ayaksa evsizler, çıplak ayakları bir kömür gibi isli, bir askerin tabanı gibi nasırlıysa, gözlerindeki ifadede de öyle kirli, puslu ve acılı bir mana almıştı.

"Ve geceleyin," dedi korkulu bir sesle. "Çok tuhaf şeyler gördüm. Sanki odamda birileri vardı, siyahlar içinde, yüzleri maskeli. Bir sürü kişi... Ve adeta bir ayin yapıyorlardı. Gerçek gibiydi, çok korkmuştum ama ertesi gün uyanınca bunun kötü bir kâbus olduğunu anladım. Ama şimdi siz de anlatınca... Kafam allak bullak oldu," dedi korku içinde. "Neler oluyor hocam?"

Ayetullah'la Murathan'ın üzerine kaynar sular boşaldı. Eğer bu delilikse üçü de deli olamazdı. Demek Ayetullah ve Murathan'dan sonra şimdi Reşat da ö deliksiz uyuma hastalığına yakalanmıştı. Ayetullah, gövdesinden kopmuş bir dal kadar kuru bir sesle:"Bilmiyorum Reşat, inan bana bilmiyorum," dedi ve ba şını eğdi umutsuzca. İçine girdiği denizin boyunu aştığını hissediyordu. Ayaklarına bulaşan çamurun yavaş yavaş çevresindekilerin üzerine de sıçradığını düşündü. Ama sonra birden harıldayan bir alev gibi, gözlerinde çakan bir umut ışığıyla başını kaldırdı. "Şu mektup olayını anlatmıştım," dedi heyecanla. "Umarım bir sonuç çıkar ve artık rahat uyuruz," dedi. Derin bir nefes aldı, dua eder gibi; "Ya da uyuduğumuz zaman artık ölü gibi uyumayız ve zamanında kalkarız," diye bitirdi lafını.

Önlerinde geçen birkaç gün boyunca bir gelişme olmadı. Mektuptan da bir haber gelmedi. Öyle ki Ayetullah meraklanıp bir ara Murathan'ı sedir ağacının yanına gönderip baktırdı. Ama mektup orada yoktu, birileri veya birisi almıştı.

Beklemekten başka çareleri yoktu.

Bir gün akşam vakti Murathan ve Ayetullah otururlarken aşağıdaki tahta kapıya sertçe vuruldu. Murathan hemen koşup kapıyı açtı. Gelen Hatay'dan bir ziyaretçiydi. Bu ince uzun yapılı, ak yüzlü, avurtları çukur, gözleri ışıltılı ama yaptığı yolculuk nedeniyle bakışları yorgun olan bu geniş omuzlu misafir kendisini Kevser'in yeğeni Hamit olarak tanıttı, Ayetullah'ın elini öpüp başına koydu. "Gel otur soluklan hele. Nen var, solgun görünüyorsun, hangi rüzgâr attı seni buralara?" diye sordu Ayetullah Hoca meraklı bir ifadeyle.

Murathan'ın yaşlarında olan deli kanlı terli ve heyecanlı sözcüklerle acısını dile getirdi:

"Dayım Kevser, iki haftadır kayıp. Hiçbir izine rastlamadık."

Buz gibi bir hava esti birden. Ayetullah'ın boğazı düğümlendi, nutku tutuldu. Murathan'ınsa tüyleri ürpermişti. Aya-kuçlarından saçlarının uçlarına kadar bir korku sardı vücudunu.

"Nasıl kayıp? Nereye gitti, nasıl oldu? Anlat hele!" diye uzun bir çığlık attı sanki Ayetullah endişeden tam anlamıyla ne söyleyeceğini bilemeden.

Hamit, yerden bir bel boy yukarıdaki balkon çıkıntısına çıkıp sedirin bir köşesine oturdu. Başını eğdi ve bir an konuya nasıl gireceğini düşündü. Gözleri endişeli ve çaresizdi. Yüzünde çeliktin bir kın gibi kalın bir hüzün tabakası vardı. "Hocam, Kevser dayım kaybolmadan birkaç gün önce babama korktuğunu, tuhaf kâbuslar gördüğünü söylemiş. Rüyalarında yüzleri kara peçelerle örtülü, gözleri görünmeyen, vücutları kara abalı, kara pelerinli, çok uzun boylu adamların onun etrafını çevirip değişik, tuhaf bir dilde lanetler yağdırdığını, ona işkence çektirdiklerini anlatmış. Babamsa karabasandır, akşam yatmadan önce bir şeyler yeme, aç yat demiş. Sonra Kevser dayım, ona kolunu ve sırtındaki yaraları göstermiş. Hepsi de akşam yatarken yokmuş, ama sabah kalktığında her yanı acı içindeymiş ve o da soyunup aynada bakınca o yaraları ve morlukları görmüş. Babam da korkmuş ama amcamı endişelendirmemek için bir şey dememiş. Cinlerden korkmuş. Eğer geçmezse bir hocaya gösterir üfle-tiriz demiş. Kevser

dayım ben hocaya falan inanmam, hastalığı hekim iyi eder, hoca değil diye karşı çıkmış. Babam da ne halin varsa gör o zaman diye kızmış ona. Başına ne geldiyse hep bu aksiliğin yüzünden geldi zaten demiş. Sonra Kevser dayım gitmiş. Birkaç gün sonra ise gene endişeli bir yüzle gelip bu sefer olanları anneme anlatmış. Annemin dediğine göre Kevser dayım deli gibiymiş. Ona da babama anlattığı şeyleri anlatmış. Her gün oluyor bu, bana rüyamdaki o kişiler bir şeyler soruyor, bir şeyler bilmek istiyor, ama ben bunları tam hatırlayamıyorum, çünkü kendimi o an ellerim kollarım bağlı, sarhoş gibi hissediyorum demiş. Gördüğü o kişilerin rüya olamayacak kadar gerçek olduğunu söylemiş,vücudundaki yaraların da bunun bir kanıtı olduğunu anlatmış."

Murathan'la Ayetullah Hoca'nın başından kaynar sular iniyordu. Tam anlamıyla oturdukları minderin üzerine gömülmüşler korkudan kıllarını bile kıpırdatamıyorlardı. Delikanlının anlattığı hikâye, birkaç gün önce Reşat'ın anlattığı rüyanın aynısıydı. Delikanlı bir an susunca Murathan aceleci ve ürkmüş bir sesle titreyerek araya girdi:

"Ee, devam et!"

"Sonra anneme eğer kendisine bir şey olursa Silifke'den Ayetullah bin Hassan Hoca'yı bulmalarını söylemiş. Bu olanların tam anlamıyla onlarla ne ilgisi olduğunu bilmediğini ama ona getirdikleri o kurukafayla bir ilgisi olabileceğini söylemiş."

Kurukafa deyince Murathan'la Ayetullah birden irkildiler. Ürkek gözleri, aceleci birer güvercin gibi birbirine çarptı. Sonra başlarını ikisi de önlerine eğdi. Tüyleri diken diken olmuştu ikisinin de. Ne olup bittiğini anlayamıyorlardı. Aye-tullah içinden "Allah kahretsin, Allah belalarını versin, Allah bin türlü belalarını versin, şimdi de Kevser mi? Şimdi de Kevser'e mi bulaştılar? Kim bunlar Allah'ım, kim bunlar, ne isterler bizden?" diye lanetler okudu. Her şey bir şaka gibiydi, inanmak istemiyordu Ayetullah. Büyük, karanlık ve sessiz bir denizde hiç hissettirmeden kendilerine doğru gelen ölümcül dalgalarla çarpışıyorlardı adeta. Düşmanlarının kim olduklarını, amaçlarını dahi bilmiyorlardı. Murathan'ın diz

kapakları titremeye başladı korkudan. Delikanlı, yokuş çıkan ve her adımda aldığı soluğu daha da ağırlaşan bir koşucu gibi bitkin bir sesle son olarak sözlerini şöyle bitirdi:

"Kevser dayım kaybolunca anam ve babam bana bu olanları anlatıp size gönderdi. Belki sizin bir bildiğiniz vardır diye." Sonra buğulu gözlerini, denize düşüp de yardım isteyen biri gibi Ayetullah Hoca'ya kaldırdı.

Ayetullah'ınsa gözlerinde iki kanlı nehir çarpışıyordu, dudaklarını nehirlerin önlerini kesen kara kayalar gibi öfkeyle dışarıya çıkartmış, güçlü bir mengene gibi dişlerini sıkmıştı. Sonra gözlerinde bir şelale gibi harıldıyormuşçasına öfke içinde bakarak:

"Evladım, bu çok üzücü bir şey ama Kevser dayına ne olduğu ya da nereye gittiği hakkında bir şey söyleyemeyeceğim," dedi, sesi katı ve merhametsizdi. Duyguları çok karışıktı. Bir yandan kendini suçluyor, öte yandan da karşısında duran genç oğlana umutsuzluk aşılamak istemiyordu. Karanlık iki kıyının tam ortasında kalmış bir gezgin gibiydi. Ne tarafa geçeceğini kestiremiyordu bir türlü, ya tüm gerçekleri anlatacaktı, ya da doğayla uyum sağlamayı becerebilmiş bir avcı gibi, dünya denilen bu korkunç yabani ortamda gerektiğinde av gerektiğinde de avcı olunabileceğini ona uygun bir dilde anlatacaktı. "Tek bildiğim," dedi hüzün-lenmiş, içleri bir kömür gibi kararmış gözlerini kaldırarak, "kaderin önüne geçilemediği. Eğer alın yazımızda yazıyorsa bu olacaktır. Üzgünüm evladım ama yapacak bir şey yok," dedi, sesindeki umutsuzluğu gizlemeyi başaramadan.

Delikanlı şaşkınca ağzını açıp bakışlarını düşünceli bir şekilde yere eğdi. Sonra birden heyecanlı çaresiz bir sesle:

"Emin misiniz hocam, yapacak hiçbir şeyimiz yok mu?" diye inledi, adeta acılar içinde kıvranan yaralı bir hayvan gibiydi. "Dayımın gördüğünü söylediği o kara giysili kimseler kim peki?" diye sordu.

Ayetullah dişlerini sıkarak başını salladı: "Bilmiyorum oğul."

"Ya kurukafa? Dayımın bahsettiği o kurukafa da neyin nesi?"

Ayetullah sustu. Buna ne cevap vereceğini bilemiyordu. Sınavda sıra arkadaşından yardım isteyen tembel bir öğrenci gibi gözlerini Murathan'a çevirdi bir an. "O," dedi uzun, melodik, düşünceli bir sesle, "ee, o bir tarihi kalıntıydı." Doğru cevabı bulmuş gibi kendine güven gelen gözlerini tekrar Ha-mit'e çevirdi. "Hangi millete ait olduğunu öğrenmek için Kevser dayına göstermiştik. Bu konuyla bir ilgisi yok." Sonra hemen aceleci bir sesle konuyu değiştirdi. "Subaşına gittiniz
mi?"

Hamit anlamamış gibi başını salladı. Kurukafayla olan bağlantıyı düşünüyordu hala belli ki. "Yani dayının kaybolduğunu ona bildirdiniz değil mi?" diye sesini yükselterek yineledi Ayetullah Hoca.

"E evet," diye kekeledi Hamit. Ayetullah'ın sesini yükseltmesi onu irkiltmişti.

"Ve bir şey bulamadılar değil mi?"

"Hayır hocam, bulamadılar," dedi ümitsiz bir sesle.

"Ah şu subaşıları," diye sinirli bir sesle sitem etti Ayetullah ve cebinden mercan taneli tespihini çıkartıp gergin parmakları arasında çekmeye başladı. "İş maaş almaya geldi mi parlak akçeleri meşin para keselerine koymayı iyi bilir teresler," diye söylendi. Aslında asıl amacı böyle kıt bir önyargıyla su-başılarına sövmek değil, genç Hamit'in zihninin kurukafadan uzaklaşmasını sağlamaktı.

Daha sonra da gözlerinden yorgunluk akan Hamit'i yatırmak için boştaki odaya bir döşek atıp onu oraya yatırdılar. Ayetullah Hamit'i yatırdıktan sonra sofaya çıktı ve içinden kendisine kızmaya başladı hemen:

"Onu da ben bulaştırdım. Benim yüzümden oldu! Allah'ım, yeter artık, başka ölüm olmasın, başka kötü olay olmasın. Sana sığınıyoruz, sen bizi esirge, sen bizi bağışla!"

Balkona gelince Murathan endişeli bir yüzle, sesini Hamit duymasın diye alçaltarak hemen sordu:

"Hocam Kevser dayıya ne oldu? Gerçekten de iskeletlerle bir ilgisi var mı? Hocam belki de hala yaşıyordur. Belki bir yerlere gizlenmiştir. Kaçıp saklanmıştır belki," diye bir solukta, zıvanası bozuk bir çeşme gibi coşkuyla konuştu. Son cümleleri bile bir tahminden çok, onay bekleyen, teselli isteyen bir manadaydı.

Ayetullah sedirin köşesine tek bacağını kalçasının altına kıvırıp çökerken yaşlı gözlerle cevapladı genç öğrencisini:

"Oğul bilmiyorum, üzgünüm. İnşallah öyledir, inşallah sağdır," dedi içine dönük, duaya benzer tutuk bir sesle. Gözleri kanayan, acılı bir kesik gibiydi. Bir süre sessizlik oldu. Ayetullah yavrusunu yitirmiş vahşi bir yırtıcı gibi acılı gözlerini yere indirmişti. İçi ürperiyordu. Her şey o kadar basit ve o kadar saçmaydı ki. Görmedikleri, duymadıkları, ama kanlı ayak izlerini daha sonradan fark ettikleri katillerle çevrilmişti etrafları. Başının döndüğünü hissetti Ayetullah. Önce ailesi şimdi de Kevser. Onu da öldürmüş olduklarını düşünmek bile istemiyordu.

Derken Murathan'ın sesini duydu, etrafı keskin avcılarla çevrilmiş bir ceylan gibi ürkekti sesi:

"Hocam, korkuyorum, kim bunlar hocam, ne istiyorlar
bizden?"

"Bilmiyorum oğlum, bilmiyorum. Yeni bir ölümün veya kaybın olmaması için elimden gelen her şeyi yapacağım, her şeyi." Ayetullah'ın gözleri öyle bir yanıyordu ki, sanırdınız ki badem gözlerine kırk yıllık bir terzi, ustalıkla örmüştü bir saniyede korkusuz ve kararlı bir öfkeyi.

Delikanlıyı o gecelik misafir ettikten sonra sabahın ilk ışıklarıyla yolcu ettiler. Eğer bir gelişme olursa kendilerine yazıp haber etmelerini söylediler ve korkuyla kalaylanmış, tedirgin ve endişe içindeki kabuklarına çekildiler. Ellerinden hiçbir şeyin gelmemesi, kimseye başvuramamaları, ellerinde bir kanıtın olmaması onları deli ediyordu.

Sonraki günler bir kâbus gibi geçti. Ayetullah'ın da Murathan'ın da uykuları kaçmıştı. Artık akşamları uyumuyorlar, kısa aralıklarla gündüzleri uyuyorlardı.

Kevser'in başına gelenleri, endişelenmemesi ve kendilerininki gibi uykusu kaçmaması için Reşat'a anlatmamışlardı.

Bir hafta sonra bekledikleri mektubu avluda, gene kapının altından atılmış bir şekilde buldular. Ayetullah bu sefer mektubu içeri götürüp Murathan'a sesli olarak okudu. Mektup gene girişi ve bir selamı olmadan direk konuyla ilgili olarak başlıyordu:

"O iskeletlerin kimlere ait olduğunu ve o kalede ne işleri oldığunu bilmiyorum. Sadece size şu kadarını söyleyebilirim: Sanırım orada toplu halde öldürülüp gömülen o insanlar korkunç bir gerçeği biliyordu ve bu gerçeği başkalarına anlatmaları engellenmek için öldürüldü. Siz o iskeletleri ortaya çıkarınca da bu tarikat üyeleri iskeletleri oradan çıkartıp yok ettiler. Bunu yapmalarının nedeni ise sanırım sizlerin bu olayı daha fazla kurcalamayıp, elinizde başkalarına gösterebileceğiniz bir kanıtın kalmaması içindi. Bu tarikata üye binlerce insan var. Önümüzde ki dolunay da büyük bir toplantı için bir araya gelecekler. Bu toplantıya kimlerin geleceğini ve liderlerinin kim olduğunu öğrenebileceğimi umut ediyorum. Tarikat, üyelerine bir adet gül dalıyla birlikte gizli mesajlar göndererek haberleşiyorlar. Bakın, şu an elimde toplamış olduğum bilgilerle bu sapkın tarikatın kimlere kadar uzandığını bulmam zor. Ama şunu söyleyebilirim ki bu insanlar sandığınızdan daha güçlü ve kalabalıklar. Her yıl dünya üzerinde yüzlerce cinayet işliyorlar ve maalesef bugüne kadar bu tarikatın üst yöneticilerine henüz ulaşamadık. Soruşturmaya bir zarar gelmemesi için size daha fazla bilgi veremem. Öldürdükleri kurbanları neye göre seçtiklerini bilmiyorum. Kanlı emirler, çok yukarılardan geliyor. Bu yüzden ailenizin neden öldürüldüğünü de söyleyemeyeceğim.

Önümüzde ki dolunayda taş kalıntılarının içinde büyük bir toplantı olacak. Bu toplantı bitene kadar bir şeylerin ters gitmesini istemiyorum. Artık mücadelemizin sonuna geldik. Toplantıdan önce size daha önce de sözünü ettiğim birtakım belgeler ulaştıracağım. Bunları gereken yerlere teslim edersiniz. inşallah bu sapkın tarikatın liderlerini yakalayacağız. Allah' a emanet

olun ve bu işten artık uzak durun."

Mektup burada bitiyordu. Ayetullah mektubu Murat-han'a uzatıp derin bir of çekerek arkasına yaslandı. Yüzü sıkkın görünüyordu. Bakışları derin bir yalnızlığın yakıcı sancısını çekiyormuş gibi soluklaşmıştı.

"Beni tatmin edecek cevapları yazmamış. Eğer anlattıklarının yarısı bile doğruysa bu korkunç bir şey demektir." Yüzünü ürkmüş bir ifadeyle Murathan'a çevirdi ve dramatik bir sesle:

"Her yıl yüzlerce cinayet işleniyor diye yazmış. Bu korkunç bir şey. Ve henüz bu cinayetleri esas kimlerin planladığını bile bulamamışlar."

Murathan mektubu eline alıp hızla göz gezdirdikten sonra meraklı bir sesle hocasına:

"Hocam peki bu olayları araştıran, bu tarikatı çökertmeye çalışan bu gizli devletliler kim? Kadı'nın görevlendirdiği kişiler mi?" diye sordu.

Ayetullah dudaklarını kıvırdı. Yüzünde bir cenazeci gibi sıkkın bir ifade vardı.

"Bilmem, belki de Şeyhülislamın ya da doğrudan padişahın veyahut sadrazamındır ne bileyim. Ülkemizde bu işlerle nasıl uğraşıldığını bilmiyorum ki, ben imamım. Bu araştırmaların da neden bu kadar gizli yapıldığını anlamış değilim. Tarikatın birkaç üyesini yakalayıp konuştursunlar. Cellâtlar onları şakır şakır konuşturmasını bilirler," dedi öfkeli bir sesle.

"Ya biz ne yapacağız hocam?"

Ayetullah Murathan'a baktı ama gözleri düşünceliydi, sanki mabedine çekilmiş bir ermiş gibi derin bakışlarla boşluğa bakıyordu.

"Yo oğul, bu cevaplar beni hiç de tatmin etmedi," dedi sonra baktığı boşluğa bıçak sallar gibi bir sesle. "Hala eskisi kadar tedirginim. Bu tarikatın kayıp iskeletlerle ne ilgisi olduğunu henüz öğrenemedik. Üstelik tarikatın amaçlarını, o cinayetleri neden işlediklerini de bilmiyoruz. Dostumuz bu tarikatın dini bir örgüt olduğunu yazmış. Hangi dinden öyleyse? Başka hiçbir açıklama yapmamış. Ona tekrar mektup yazacağım," dedi.

Murathan şaşırmıştı: "Mektup mu? Ama mektubun sonuna tekrar bana yazabilirsiniz diye not düşmemiş. Belki bu konunun burada kapanmasını istiyordur."

Ayetullah daldığı yerden başını Murathan'a kaldırdı. Gözlerinde sarp kayalara benzer keskin bir kararlılık vardı.

"Sanmam oğul, bizi bir parça olsun tanımayı başarmıştır herhalde. Benim burada oturup bu konudan uzaklaşmaya-cağımı tahmin ediyor olması gerekir. Bana tarikat hakkında daha fazla bilgi vermesi için yeni bir mektup yazacağım bu gece." Yüzünü sanki azarlarmış gibi bir bakışla Murathan'a çevirdi. "Üstelik Kevser'in de ellerinde olduğunu unutma. Belki hala onun için bir şeyler yapabiliriz. Şimdilik yapacak başka bir şey yok."

BÖLÜM ON SEKİZ

1000 yıl kadar önce

Atlas Okyanus'undan gelen o iki kadırgadan bir tanesi İskenderiye açıklarında Mısır gemilerine yakalanınca içindeki yanık tenli insanlar, yani Mayalı genç Juroc ve adamları tıpkı birer hayvan gibi acımasızca zincirlenerek kente getirildi. Kente getirilişleri sırasında yanık tenli adamların lideri Juroc adamlarına bir zarar görmemeleri için direnmemelerini söyledi. Adamları perişan haldelerdi. Hepsi de o kadar saf, o kadar temiz ve o kadar iyi niyetliydi ki, vicdan sahibi bir kimse onların bu halini görünce kendini tutamayıp gözyaşlarını koyuverirdi. Ama etraflarını çevirip zincirlerini çekiştiren ve arkalarından sırtlarına -böylelikle ilk defa tanıştıkları-kırbaçları vuran Mısırlıların gözlerinde bırakın nemlenmeyi en ufak bir insani his bile yoktu, ham öfke, kin ve acımasızlık dışında tabi ki. Juroc'un pek çok adamı ki bunlar çocuk denecek yaşta, en yaşlısı on dokuzundaydı, sırtlarına bir kaplan pençesi gibi inen kuru kırbaçların acısıyla gözyaşlarını tutamamışlardı. Onları kentin zindanlarına getiren Mısırlı askerlerin komutanı, Juroc'un boynundaki savat süslemeli gümüş haç kolyesini söküp aldı. Bu garip görünümlü, konuştukları dilleri çok farklı olan

adamları bir hafta kadar kentin zindanlarında tuttuktan sonra köle pazarında satışa çıkardılar.

Nereden geldikleri bilinmeyen bu yabancı adamalar daha ne olup bittiğini anlamadan sorgusuz sualsiz elleri ve ayakları zincirlenmiş bir halde tıpkı birer köpek gibi sürüklenerek kalabalık bir meydana çıkarıldılar. Bazıları öldürüleceklerini zannedip köle tacirlerinin ayaklarına kapandı ve yalvardılar. Juroc ise ayakları ve elleri zincirli, çaresiz gözlerle, Mısırlı askerlerin ayaklarına diğerleri gibi kapanmayan bazı yoldaşlarıyla birlikte kaderlerinin ne olacağını beklemeye başladı.

Adamlar teker teker alıcıların önlerine çıkarıldı. Güçlü kaslı olanlar hemen satın alındı. Daha zayıf olanlar ve hastalıklı görünenler yapılı olanların yanında ucuz bir fiyatla verildi. Sıra Juroc'a geldi. Alıcılar açık arttırmaya katıldı. Orta boylu bu esmer tenli insana fazla talip çıkmayınca en yüksek fiyatı veren Mekke'li bir tüccar onu satın aldı. Juroc'un ilk ve yeni sahibi artık bu orta yaşlı gözü pek, zeki ve pazarlıktan iyi anladığı anlaşılan Arap tüccardı. Sonra onu kervanına katıp Arabistan Yarımadası'na doğru yola çıktılar.

BÖLÜM ON DOKUZ

1000 yıl kadar sonra, Silifke:

Aldıkları son mektubun üzerinden birkaç gün geçmişti ama Ayetullah'ın aklı hala mektupta yazılanlardaydı. "Demek önümüzdeki dolunayda büyük bir toplantı yapacaklar. Ne yazmıştı dostumuz:

"Gül dalıyla birlikte gizli bir mesaj yollayarak çağırıyorlar üyelerini."

Bu mesajın ne olduğunu bilemeyiz. Başka neydi, hah evet, "taş kalıntıların arasında olacak toplantı." Taş kalıntılar, neresi ki bu?"

Aynı gün, gece yarısından sonra, başlıklı bir biniş giymiş, yüzü karanlıkta seçilmeyen bir peder Silifke'nin karanlık sessiz sokaklarında aceleyle yürüyordu. Arkasında ise karanlıktan faydalanarak kendini belli etmeden onu izleyen, başlıklı birer kara cüppe giymiş iki kişi, keskin ıslak dişleriyle avını izleyen iki yırtıcı gibi hain gözlerle onu takip etmekteydi. Peder varmak istediği yerin yakınlarındayken arkasından gelen ayak seslerinden takip edildiğini anladı ve endişeli, solgun, sarı bir yüzle adımlarını hızlandırıp aceleyle başka bir yola saptı. Ama peşindekiler hala arkasındaydı ve kendilerini
güneşte parıldayan bir ayna gibi iyice belli etmişlerdi artık. Peder endişelenmeye

başladı, alnından ve boynundan soğuk terler akmaya başladı. Gelenler eğer tahmin ettiği ki-şilerse başının çok büyük bir dertte olduğunu anladı. Peder başka şansı kalmadığını düşünerek izini kaybettirmek için ara sokaklara doğru koşmaya başladı. Elli metre bile gidememişti ki tüm gücü tükendi ve soluk soluğa bir ağaca sırtını verip korkulu gözlerle peşindekilerin hala arkasından gelip gelmediklerini anlamak için bakındı. Karanlıktan bir şey seçilmiyordu. Belki de izimi kaybetmişlerdir diye düşündü ama riske girmek istemiyordu. Saklanacak bir yer bulmak için sağına soluna bakındı ve yolun karşı tarafında, tahta çitli, geniş bahçeli, önü sık ağaçlıklı bir ev gördü. Hemen yolun karşısına doğru eğilerek koştu ve tahta çitlerin üzerinden atlayıp bahçedeki ağaçların arasına daldı. Bu sırada peşlerindeki kara cüppeli, başlıklı o iki adam, pederin bahçesine saklandığı evin önüne geldiler ve şaşkın şaşkın etraflarına bakınıp birbirleriyle fısıldaştılar. Peder başlığını açıp bir ağacın gövdesine iyice saklanarak nefesini tuttu. Yüreğinin tiktakları korkudan, bir çekiç gibi göğsüne vuruyordu. İdam saati gelen bir mahkûm gibi ter içinde kalmıştı. Titreyen dişlerini, takırdayıp da yerini belli etmemesi için, dökme demirden bir kafesin içine hapsedilen bir aslanın parmaklıklara dişlerini geçirmesi gibi sıkıyordu ağzının içinde. Önce yere eğildi, sonra başını hafifçe ağacın yanından uzatıp, çürük çarık çitlerin önündeki o iki adamın hala orada olup olmadığına baktı. Karanlıktan bir şey seçemiyordu. Tam o sıra arkasında bir çatırtı işitti. Yüreği biranda, dev bir dalganın üzerinde yükselen bir kadırga gibi hopladı ve can havliyle ayağa fırlayıp korkudan fal taşı gibi açılmış gözlerle arkasına döndü. Tam önünde boyu iki metreye yakın, başındaki başlığın kenarını kaşlarına kadar indirmiş, kara cüppeli biri duruyordu. Pederin korkudan yüz kasları gerildi, adeta yüreği içine aktı, nutku boğazında düğümlendi; birden karşısındaki o uzun boylu adam tek bir söz bile söylemeden elinde tuttuğu bir nacağı aniden havaya kaldırıp karşısında, korkudan olduğu yere bir çivi gibi çakılı kalan rahibin boynuna tüm gücüyle indiriverdi. Rahip, boynundan yarılan şah damarından bir oluk gibi fışkıran kanlarla birlikte genzinden çok acı, boğuk bir inilti çıkartıp sağ yana doğru çimlerin üzerine bir

kütük gibi yıkıldı ve kısa bir an bir saralı hasta gibi titredikten sonra adeta vücudundaki tüm kanı boşaltmışçasına etrafı kan gölüne çevirerek can verdi.

Katil, vakit kaybetmeden yere eğilip aceleyle, öldürdüğü kurbanın binişindeki cepleri karıştırmaya başladı. İç cebinde katlanmış bir parşömen buldu. Aradığı şeyi bulmuş gibi parşömeni cebine katıp doğruldu. Bu sırada yoldaki iki adam pederin ağaçların arasından ölmeden önce çıkarttığı iniltiyi duyup çitlerin üzerinden atlayarak bahçeye girmişlerdi. Katil onlara doğru çok tuhaf bir lisanda seslendi. İki adam sesle-nildiğini duyunca o tarafa doğru ağaçların arasından geçip geldiler. Katil ve o iki adam kısa süre bir şey konuştu. Sonra o iki adam yerdeki pederin ölüsünü sırtlayıp önlerindeki katilin arkasından bahçenin kapısından çıkıp ellerini kollarını sallayarak sokakta yürümeye başladılar. İki sokak aşağıda, boş bir evin bahçesine girdiler. Katil gene o garip lisanda konuşup ölüyü kuyuya atmalarını söyledi adamlarına. Adamlar söyleneni yaptı. Sonra etraftan büyük taşlar toplayıp kuyunun içine attılar. Ölünün üzerini örtecek kadar attıktan sonra oradan ayrıldılar.

Katil önde, arkasında ise onun yardımcıları Silifke'nin içindeki, önceden belirledikleri bir eve doğru giderlerken karşılarına, bir sokağın başında nöbet tutan bir bekçi çıktı. Bu sokak subaşının kaldığı evin sokağına çıkan yan sokaklardan biriydi. Bekçi omzundaki tüfeği eline alıp kendisine doğru gelen kara cüppeli bu üç adama endişeli bir sesle dur ihtarında bulundu.

"Durun, kimsiniz, nereye gidiyorsunuz bu saatte?"

Arkasındaki iki adamının önünde yürüyen o iki metrelik katil, bekçiye doğru sakin adımlarla yaklaştı. Aralarında altı adımlık mesafe kalınca sol elini kaldırıp ona doğru uzattı ve bekçinin anlayacağı dilde bir şeyler fısıldayarak yürümeye devam etti. Bekçi kendisine yaklaşan eldeki savat işli parlak gümüş yüzüğü görünce birden gözleri korkudan ve heyecandan kocaman açıldı. Kısa bir şaşkınlık ve kekelemeden sonra:

"Efendim, özür dilerim. Bağışlayın karanlıkta fark edemedim," diyerek uzun

boylu katilin önünde eğildi ve onun yüzüklü elini öpüp başına koydu.

Sonra gözlerini hiç yerden kaldırmadan iyice eğildi. Katil yumuşak bir hareketle bekçinin omzuna dokundu ve merhametli bir sesle:

"Beni gördüğünü kimseye bahsetme, buraya gizli bir iş için geldim tamam mı?" dedi.

Heyecandan ne söyleyeceğini bilemeyen nöbetçi kekeleyerek, "Ta...Tabi... Tabi ki haşmetlim, yüce efendim. Kusurumu bağışlayın," diye yaltaklandı.

"Senin adın ne?"

Bekçi başını yerden kaldırmadan: "Şaban efendim."

"Tamam Şaban, görevinin başına dön, ismin aklımda. Sözünü de unutma."

Şaban hafifçe başını kaldırıp katilin gözlerine baktı bir an sonra korkuyla tekrar eğildi:

"Evet devletlim, elbette. Hayırlı geceler devletli efendim."

Sonra katil ve arkasındaki iki adam hala yere eğilmiş duran bekçinin önünden sakin adımlarla geçip yollarına devam ettiler.

BÖLÜM YİRMİ

Silifke halkı ertesi güne, akşam kentlerinde olan kanlı olaydan habersiz, sıradan bir yaz günüymüş gibi başladı. Pırıl pırıl gökte inci gibi sırıtan bir ağustos güneşi, semanın mavi üniformasını bir nehir gibi yırtarak kente akıyordu. Çevresindeki meşe, kızılçam ve sedir ağaçlarıyla kıvırcık saçlı çocuklara benzeyen bodur maki topluluklarını karatavuklar, üveyikler, sarı kuşlar sesleriyle, deneyimli bir orkestra tarafından huzur dolu bir parça çalınıyormuş gibi coşkuyla doldurmuş, yataklarında yeni uyanmayla başlayan insanların içlerini yaşama sevinciyle örtmüştü. Köylüler günlük işlerine koşmak için uykulu ama dinç gözlerle yataklarından fırlamışlar, subaşının askerleri ise üniformalarını giyip görev yerlerine doğru yollanmışlardı.

Yaz mevsimi iyice kendini göstermeye başlamış sıcaklar bunaltıcı derecede artmıştı. Reşat Yezidi bir yandan camisine gelen Müslüman cemaate vaazlar veriyor, onların dertlerini dinliyor, önerilerini sunuyor, bir yandan da on beş yaşındaki çömezi Saffet'i eğitiyordu.

Reşat'ın da epey zamandır canı, geceleri gördüğü kötü kabuslar ve Ayetullah Hoca'nın ailesinin başına gelen olaylar yüzünden sıkıntılıydı. Ayetullah Hoca'nın ona ailesini bir tarikatın öldürdüğünü söylediği günden beri kendisi ve ailesi için

endişelenmeye başlamıştı. Tüm bu kötü kabusları görmesinin gerekçesini ise kimseye söylemese bile, saygıda hiç bir zaman bir kusurda bulunmadığı Ayetullah Hoca'nın bu işlerle fazla uğraşmasına bağlıyordu.

"İskeletler, mektuplar, cinayetler, bunların bizlerle ne ilgisi var? Bizler din âlimiyiz, böyle tarikat işlerine burnumuzu sokmamamız gerekir, sadece cemaati bu sapkınlara karşı uyarırız, vaazımızı veririz o kadar; ama Ayetullah hoca niyeyse bu olayın üstüne üstüne gitti. Ah şu iş bir an önce bitse! Uzun zamandır onları görmedim ama yapacak bir şeyim yok. Onlara yardım edemem. Kendimi Murathan ve Ayetullah'tan uzak olduğum sürece güvende hissediyorum. Bu tarikat mıdır nedir bir an önce ortaya çıkarılsa da artık rahat bir uyku uyusam. Kendimi çok tuhaf hissediyorum. Korkuyorum. Ne eşimi, ne Saffet'i dışarı çıkarmıyorum. Korkudan kendimizi eve hapsettik. Kimseye de bir şey anlatamıyorum. Allah sonumuzu hayır eylesin," diye geçiriyordu içinden.

O gece Ayetullah yatığında sakin sakin uyurken, bir ara gene zihnine yılan gibi akan kötü kâbuslarla boğuşmaya başladı. Bunlar Ayetullah'ın hayatı boyunca hiç görmediği, tarifi zor, insanı korkudan tir tir titreten ve sonunda haykırtarak yatağından fırlatan kâbuslardı. Gördüğü kâbusun biri bitiyor diğeri başlıyordu. Ağzı hiç yağmur yüzü görmeyen bir çöl gibi kurumuş, dudakları kızgın bir kumsal gibi yanıyordu; tüm bu çoraklığa rağmen yüzü ise yaz güneşi altında koşan bir atlet gibi sırılsıklam olmuştu terden, sabah çiğiyle İncille-şen bir yaprak gibi ter damlaları koşturuyordu yanaklarında. Korkudan, telaştan, hummalı bir hasta gibi tir tir titriyor, yün yastığına bir kaya gibi gömülen başını sağa sola çeviriyor, ardı ardına irkilerek sayıklıyordu. Korkunç anlardı. Kara kâbuslarında Ayetullah'ı kara cüppeli, yüzleri maskeli, gözleri kan renkli onlarca adam kovalıyor, sonra da onu ellerindeki kör baltalarla acımasızca lime lime ederek öldürüyorlardı. Her kâbusunda, çeşitli işkencelerden geçirilip korkunç şekillerde öldürülüyordu. Sonunda parmağı kopan biri gibi acıyla haykırarak uyandı. Gözlerini açıp başını hafifçe terli yastığından kaldırdığında birden gözleri korkudan fal taşı gibi açıldı. Yüreğine, üzerine aniden inen bir balta görmüş gibi birden keskin bir ölüm

korkusu sindi. Bir patlama duydu göğsünün orta yerinde. Yüreği bir kuş sürüsü gibi dağıldı ve korku, güçlü akan bir sel gibi damarlarından tüm vücuduna yayıldı. Kâbusunda gördüğü o yüzleri maskeli, kara cüppeli adamlardan beş tanesi odasında, hem de yatağının etrafını çevirmiş, yere serdikleri avını dişleriyle parçalamaya hazır aç yırtıcılar gibi kara gözlerini üzerine indirmişlerdi. Ellerinde ise içinden dumanlar çıkaran buhurdanlıklar vardı ve onları saplarından tutmuşlar, bir sarkaç gibi sağdan sola sallarlarken hep birlikte, dudakları arasından ürkütücü bir dilde, alçak bir sesle garip bir ayin söylüyorlardı. Ayetullah korkudan iyice yorganının içine gömüldü. Etrafındaki görüntülerin gerçek mi yoksa hayal mi olduğunu anlamakta zorluk çekiyor ve dudaklarını titrete titrete tüm bunların bir rüya olması için içinden dua ediyordu. Gördüklerinin rüya olmadığını anlayacak kadar gözleri uzun bir zaman açık kaldı. Sonunda da daha fazla dayanamadı ve var gücüyle bağırmak istedi, sesinin tüm komşularını, hatta kentin ortasında, en güzel mahallesinde oturan subaşına kadar gitmesini istedi. Ama olmadı. Ayetullah ağzını açamıyordu, adeta görünmeyen bir güç ağzını bağlamıştı. Gözlerini kapatıp içinden "Eüzübilla-himinaşşeytaniraccim. Bismilla- hirrahmanirrahim..." diye defalarca dua etti. Ama gözlerini her defasında açtığında o kara cüppeli adamlar oldukları yerde duruyorlar, o ürkütücü melodiyle garip ayinlerini mırıldanmaya devam ediyorlardı.

Ayetullah bu durumda ne kadar kaldı algılayamamıştı ama daha sonra, -belki bir süre uyuduktan sonra- daha gün ağarmadan yatağından bir ok gibi fırladı. Daha kendine gelemeden sırtını odasının bir köşesine dayayıp şaşkın ve korkulu gözlerle etrafına bakındı. Kimsecikler yoktu. "Allah'ım neler oluyor bana? Deliriyor muyum yoksa?' diye dışından söylendi. "Neydi bu olanlar, gerçek gibiydi. Allah'ım ayırt edemiyorum, gerçek miydi yoksa karabasan mı? Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım, Allah'ım bana yardım et, sen bana doğru yolu göster. Eşheduenla ilahe illallah ve Eşhe-duenne Muhammeden abduhu ve resulu.' O an sabah ezanını okumadığını hatırladı. "Olamaz, gene

uyanamadım.'

O an içerden bir takırtı geldi. Yüreği, bir fare tarafından ısırılmış gibi cız etti, Ayetullah içleri korkulu, bademlikten çıkıp iki namluyu hatırlatan gözlerini kapıya dikti. Susuzluktan damağı kurumuştu. Kil gibi çatlamış kalın dudaklarını ısırdı heyecandan. Eli istem dışı olarak etrafında kendini koruyacak bir şey aradı ama bulamadı. Korkudan adeta bir mızrak gibi yerine çakılı kalmıştı. Sırtını iyice duvara dayadı ve pustu. Bir çift ayak sesi geldi odasının kapısı önünden ve kapı damağı kalkıp gıcırtıyla açıldı. O gıcırtı adeta yüreğine ateşlenen bir silah gibiydi, korku köpüklü bir deniz dalgası gibi çarpmıştı göğsüne. İçeriye uzanan bir kafayla göz göze geldi Ayetullah. O an kalbinin durduğunu hissetti. Korkudan ölmek üzereydi. Sonra içeriye başını uzatan davetsiz misafirin endişeli gözleriyle karşılaştı. Murathan'dı. Kapının arkasında, tıpkı bir kedi gibi duvara büzüşen hocasını görünce şaşkın bir sesle:

"Hocam iyi misiniz?' diye sordu.

Murathan'ı görünce Ayetullah'ın yüzünü sabah esintilerine benzer serin bir yel yaladı. Derin bir soluk alıp verdi. Kuruyan damağında biriken tükürüğünü yuttu. "Ah evlat sen misin?' dedi, onca edilen dualardan sonra kurak tarlalara yağan yağmurla birlikte bir teşekkür duası eder gibi içten bir sesle. "Korkuttun beni ya. İyiyim evlat iyiyim,' deyip pustuğu duvarın dibinden doğruldu, yatağına doğru ilerledi. Üzerinde her zamanki gibi entarisi, başında da takkesi vardı. Düşünceli, ürkekliğini yansıtan bir sesle, "Bir karabasandı, gerçek gibiydi. Yatağıma çivilenip kaldım, saatlerce kalkamadım,' dedi limon gibi ekşi bir sesle, sonra da sabaha kadar ter içinde yapışıp kaldığı, çarşafı kırış kırış olmuş, ince yorganı bir tarafta yığılı kalmış yatağına, bir tabuta bakar gibi dehşet içinde baktı.

Murathan bir iki adım atıp içeri girdi. Hocasının baktığı yatağa o da baktı, tuhaf bir şey görmüş gibi. "Siiiiz,' dedi sesli harfi uzatarak melodik bir sesle, gözleri ise şüpheciydi.

"Ezanı okumakta gecikince bir koşuda geldim."

Ayetullah başını salladı ve soluk yüzünü ona döndü.

"Sağ ol oğul. Saat kaç oldu?"

"Yarım saat geçti ezanı. Millet caminin önünde homurdanıyor."

"O zaman hemen okuyup cemaati çağıralım. Allah günah yazmasın, rahatsız olduğumu söyle millete. Ezanı gidip sen oku Murathan, kendimi iyi hissetmiyorum."

"Olur tabi hocam, sen yatıp dinlen. Ben camiye çıkıyım hemen."

Murathan aceleyle tam çıkarken Ayetullah Hoca:

"Murathan, bundan böyle de bir süre ezanları sen oku. Ben artık iyice yaşlandım sanırım. Kendime bakamıyorum." diye ekledi üzgün bir sesle.

Murathan kapının önünde durup biran şaşkın bir ifadeyle yüzünü hocasına çevirdi. Gözleri acıma yüklüydü, bu üzerine mercek tutulmuş bir yazı gibi net okunuyordu. Gözlerini yere eğip biran düşündü. Sonra mecbur kalmış gibi başını salladı ve odadan çıkıp koşar adımlarla camiye geçti.

Ayetullah ise ekmek evindeki testiden koca bir kupaya ağzına kadar su doldurup lıkır lıkır içtikten sonra geri yatağına dönüp uzandı ve penceresindeki kalın perdeye renkli mürekkep lekeleri gibi vuran günün ilk ışıklarına bakarak, az önce yatağında uyurken gördüğü o kanlı kâbusları düşünmeye başladı. Dışardan Murathan'ın ezanı okuyan gür sesi duyulmaya başlandı bu sıra. Ayetullah ezan sesini duyunca yatağında doğruldu ve ezan bitene kadar başını yastığa geri koymadı. Gözlerini kısmış, derin derin düşünüyordu. Gördüğü o kâbusları biriktiren belleğinin o kısmı çürümüş bir ceset gibiydi, Ayetullah elini uzatıp cesedi inceledikçe kötü kokular yükseliyor, gözlerinin önü sisle kaplanıyor ve eline iğrenç bir şeyler bulaşıyordu. Bu öyle bir durumdu ki, bu kâbusları zihninde tuttuğu sürece benliği kanlanan bir deniz gibi bulanacak, kokacak ve içine korku ve endişe salacak, atmaya çalışsa bu sefer de sanki ceza olarak ertesi gün aynı kâbusları tekrar görecekti.

Etrafına bakındı, odanın köşelerindeki uzun sedir minderlere, kırlent yastıklara, köşedeki tahta masasına baktı, başı döndü, sanki her şey buraya

sonradan konulmuş gibiydi. Bir tiyatro sahnesinin dekoru gibi. Bir an hala rüyada olduğunu sandı.

Yüzünü öbür tarafa döndü yastığında, gözlerini üzerinde güneşin ilk ışıklarının dolandığı ak perdeye dikti. Soldaki pencereyi örten perdeye, dışarıdaki limon ağacının yapraklarının titrek gölgeleri vuruyordu. Perdenin kıvrımlarında oynaşan yaprakların gölgeleri ona rüyasındaki kara cüppelileri hatırlattı. Birden bir bıçak gibi gene o kâbuslar geldi gözünün önüne ve bir girdap gibi yuttu Ayetullah'ın zihnini içine. Kör baltalar, keskin kurban bıçakları, deri yüzen kısa bıçaklar, nacak... Nacak?Gözlerinin önüne masatla yeni bilenmiş, bir de keseceği damarı derinden yırtması için perdah çekilip ucu iyice tırtıklanmış kısa saplı bir nacak geldi. Gözleri korkuyla seğirdi. Bunu düşünürken göz bebekleri titriyordu ve korkuyla ayırdığı dudaklarının arasından salyası bir kırağı gibi yastığa damlamıştı. Bir gece önce yaşanan o "tüm olanları" baştan sona yeniden yaşadı sanki. Gördüğü hayaller, yüzülen bir post gibi zihninden tamamen sıyrıldığında bedeni korkunç bir gerçekle sarsılıyordu. Bu rüya ona gönderilen yeni bir haberdi. Allah'tan gelen bir haber. Yataktan fırladı. "Aman Allah'ım, aman Allah'ım. Bu korkunç bir şey. Bu olamaz. Buna inanamıyorum buna inanamıyorum," diye çığlık atar-casına odada dolandı. "Allah'ım neden beni seçiyorsun? Neden?" Hayretten, korkudan, heyecandan titreyerek bir çırpıda üstünü değiştirdi. Sırtına cüppesini, başına da kavuğunu geçirdi. Tam o sıra içeri Murathan girdi, hocasının uyuduğunu düşünerek ilk yaptığı gibi kapıyı vurmadan sessizce aralamıştı. Karşısında üzerini giyinmiş ve tuhaf bakışlarla ona bakan hocasını görünce şaşırdı. "Haydi, gidiyoruz oğul," dedi Ayetullah kararlı ve endişeli bir sesle ve kapıya doğru acelesi varmış gibi yürüdü.

Hocasına yol verirken şaşkın bir ifadeyle Murathan: "Nereye hocam sabah sabah?" diye endişelenerek sordu. Bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı.

"Subaşına, ona bir haber vereceğim," dedi Ayetullah'sa kısık bir sesle. Sesinden kötü bir haber vereceğini de anlamıştı Murathan. Bu merakını daha da arttırdı.

Ama yol boyunca Ayetullah Murathan'a hiç bir şey söylemedi. Soru sorma bana, az sonra göreceğiz, dedi sadece kesin bir sesle. Subaşını evinde ziyaret ettiler. Subaşı gelen davetsiz misafirlerini, üzerinde entarisi, gözleri hala uykulu, asık bir yüz ve bet bir sesle misafir odasında karşıladı.

"Hayırdır sabah sabah imam efendi, beni rüyanızda mı gördünüz?" dedi alaycı ve uykusundan uyandırıldığı için tonu iç gıcıklatacak kadar kart olan bir sesle.

"Sizi görmedim subaşı hazretleri, başka bir şey gördüm," diye yanıtladı Ayetullah da ters bir sesle, bakışları ve duruşu çok ciddiydi. Subaşıya, yüzüne düşmanının öldürdüğü yoldaşının kanı sıçramış acılı bir savaşçı gibi bakıyordu. "Yakınlarda bir zamanda burada bir cinayet işlendi. Bir rahip öldürülüp geçen sene vefat eden Kuşçu Hayrullah dayının evinin kuyusuna atılıp üzeri taşla örtüldü!"

Subaşı kuşkuyla kıstı gözlerini. Önce şaşkınlıktan ağzı açılmıştı ama sonra her zamanki alaycılığıyla dudağının kenarında mor bir gülümseme belirdi.

"Hoca efendi sen iyi misin neler söylüyorsun? Kim bu öldürülen peder? Hem sen nerden biliyorsun?"

Ayetullah kendinde en ufak kuşku bırakmayacak kadar güven veren bir sesle:

"Rüyamda gördüm dedim ya!" dedi, sanki hasmına tehdit savuran bir külhanbeyi gibi kaba bir hareketle elini havada savurarak.

Subaşı ağzını açıp bir an aptal aptal baktı. Yanlış duyduğunu düşünüyordu. Bir of çekip sivri bıyığını burdu. Sonra uykusundan uyandırıldığı için kızaran gözlerini ovuşturdu.

"Aman hoca efendiiii," dedi melodik, sitemli bir sesle. "Gene mi şu rüyalar?"

Ayetullah'ın cevabı bir domuz sıkısı kadar sert ve netti:

"İskeletlerin yerini de benim rüyam sayesinde bulmadık mı?"

Subaşı o an bir durakladı. Kaşlarını çattı. "Ah evet şu iskeletler, bir de o mesele vardı," dedi alaycı bir sesle. Sonra aklına başka şeyler geldi. Alt

dudağını ısırıp başını yere eğdi sıkıntıyla. Gözleri yerde bir şeyler arıyormuş gibi sağda solda gidiyordu. Sonra başını kaldırdı, bakışları oldukça iyimserdi. Dudaklarını büzüp, "Bilmem ki hocam, gidip bir bakalım mı diyorsunuz, ne demiştiniz bir kuyu muydu?" diye sordu.

Ayetullah'ın cevabı zaten hazırdı. Subaşına "sonunda yola geldin" der gibisinden bir bakış atıp ağır ağır başını salladı.

Güneş, güvercin kanatları gibi ardı ardına dizilen dağların arasından kurtulmuş, gökteki uzun yolculuğuna başlamıştı artık. Ama sabah serinliği kara kısraklar gibi Silifke'nin dar sokaklarında koşturuyor, bağırları açık insanların serin serin göğüslerini yalıyordu.

Subaşı, yanına bir grup adamını alıp Ayetullah ve Mu-rathan'ın önünde, Kuşçu lakaplı, geçen sene vefat eden Hayrullah dayının evinin önüne gelip kuyunun başında durdular. Üç metrelik derinliği olan su kuyusunun dibi, tıpkı Ayetullah Hoca'nın dediği gibi taşla doluydu. Subaşı kuşkucu bir bakışla yüzünü Ayetullah Hoca'ya döndü. İçinden belki de, inşallah taşların altından bir ceset çıkmaz da hoca efendi de artık evine döner ve bir daha da böyle saçma sapan işlerle gelmez, diye geçiriyordu. Ayetullah hoca sabırsız bir sesle; "Başlayalım devletlim, kuyunun içine birini indirip taşları temizleyelim," dedi.

Subaşı sinirli bir ifadeyle alt dudağını ısırıp başını salladı. Bu sinir bozucu işin bir an önce bitmesi için bir adamını yanına çağırıp kuyuya inmesini söyledi. Derinliğinden dolayı bir sakatlık olmaması için subaşı bir adamına bir yerlerden bir ip bulmasını söyledi. Sabahın erken saatleri olmasına rağmen etraftaki evlerin kafesli pencerelerinden meraklı başlar uzanmış, boş evin bahçesindeki kuyunun başında gergin yüz ifadeleriyle toplanan askerlerin ne yaptıklarını anlamaya çalışıyorlardı. Hatta yakınlardaki evlerden tarlalarına gitmek için eşeklerini arkalarına almış sokaktan geçmekte olan birkaç kişi de askerleri görünce durmuşlar ve eşeklerinin yularını da çekerek bahçe kapısının önünde subaşının nöbetçi olarak bıraktığı erle ne olup bittiğini anlamak için konuşmaya başlamışlardı.

Bu sırada bir urgan bulunmuş ve subaşının görevlendirdiği bir eri üç metrelik kuyuya indirmeye başlamışlardı askerler. Er, biraz da tedirgin bakışlarla belinden bağlanıp yukarıdan üç kişinin tuttuğu urganla birlikte, ipin taşa sürtmesinden dolayı çıkardığı gıcırtılar eşliğinde aşağıya indirildi. Etraftaki ağaçların üzerinden sabahı müjdeleyen kuşlar tüm cıvıltılarıyla şarkılar söylüyor, temiz yaz havası ve denizden yayılan nem ağır ağır kentin üzerine çöküyordu. Kuyunun içindeki karanlıkta ise subaşının gönderdiği asker, ayaklarını irili ufaklı taşların üzerine basmış altındaki hafif taşları çekmeye başlamıştı. Bir müddet sonra onu yukarda merakla bekleyen gruba haberi verdi. Taşların altında bir el vardı.

Taşlar temizlendikten sonra içindeki ceset urgana bağlanıp yukarı çekildi ve Ayetullah cesedin yüzüyle karşılaşınca biran kendinden geçip bayıldı. Çünkü Ayetullah bayılmadan önce, yüzü kansızlıktan mosmor kalmış kir pas içindeki cesedin kime ait olduğunu hatırlamıştı. Öldürülen rahip, Aye-tullah'ın Aya Thekla Kilisesi'ndeki Mark Du Barri'yi ziyareti sırasında oradan çıkmadan önce kapının önünde bir an göz göze geldiği ve ona çok tuhaf bir şekilde bakan o sakallı rahipten başkası değildi.

Ayetullah kendine gelince subaşı tarafından karakola çağırıldı. Murathan'ı camiye gönderip iki askerle birlikte tedirgin bir halde karakolun yolunu tuttu. Subaşı onu odasında bekliyordu. Ayetullah subaşının masasının karşısındaki iskemleye oturup ellerini önünde kavuşturdu. Oldukça gergin görünüyordu. Rüyası bir kez daha gerçek çıkmıştı. Ama şimdi bunu düşünmüyordu. Çünkü karşısındaki altın yaldızlı kadife koltukta, ellerini ceplerine atmış olan subaşı Akif Bey, tıpkı yanaklarına uzanan sivri bıyıkları gibi sivri bakışlarla onu sorguya çekiyordu. Şüpheli bir sesle:

"Önce Kız Kalesinde ki iskeletleri buldunuz şimdi de bu cesedi. Nedir Hoca Efendi bu işin sırrı? Cinlerle mi ahbap oldunuz?"

Ayetullah subaşının alaycılığı karşısında sakin olmaya çalışarak:

"Oğlum, Yüce Rabbin yarattığı varlıklar hakkında lütfen dalga geçmeyin," dedi mesafeli bir sesle ve hemen akabinde başını sanki pişmanlık duyarmışçasına

hafifçe yere eğerek ekledi.

"Ama doğrusu bu, saklayacak değilim, rüyamda gördüm, bunu sana daha önce de söylemiştim."

Subaşı yaslandığı koltuktan hafifçe doğruldu. Alttan alta tehdit dolu bir sesle:

"Bu sefer ortada yeni işlenmiş bir cinayet var hoca efendi," dedi. Gözlerinde kan kızılı bir güneş parlıyordu. Hoca Efendi'ye bir suçlu gibi bakıyordu. "Naip* benden suçluları önüne getirmemi isteyecek. Bana söyleyecek başka bir şeyiniz yok mu?"

Ayetullah subaşının sesinden ve bakışlarından rahatsız olmuş bir şekilde başını mahzunca önüne eğdi. Sesi dalından düşmüş bir güz yaprağı gibi kurumuştu.

"Yok oğlum, maalesef yok," dedi ümitsiz, suçlanmış bir ifadeyle. "Cinayeti işleyenleri rüyamda maskeli ve cüppeli olarak gördüm. Üzgünüm."

Subaşı manalı, sinir bozucu bir şekilde uzun uzun hoca efendiye baktı. Hoca efendiyi niyeyse sevmiyordu, bu çok netti. Belki de rahat rahat koltuğunda oturup kendine bir iş getirdiklerinde mağdurlardan rüşvet beklemekle harcadığı zamanını Ayetullah Hoca'nın cinayetler, kaybolan iskeletler, uyarı mektuplarıyla gelerek doldurmasından dolayı rahatsızdı. Ayetullah içinse subaşının fikirlerinin ve hislerinin şu an pek bir önemi yoktu. Yaptığı şeyin yeni yeni farkına varıyordu. Önce iskeletleri ortaya çıkarmıştı, şimdi de dün gece öldürülen bir pederin cesedini. Bu, onu halkın önünde bir ermiş yapabilirdi, ama subaşının önünde bir şüpheli yaptığı belliydi. Kafası çok karışmıştı. Her an bir kalp krizi geçire-cekmiş gibi hissediyordu kendini, göğüs kafesine sanki önünde göremediği bir at sürekli çifte atıyordu.

"Peki hocam, gidebilirsiniz. Sizinle şu an bir işim kalmadı," dedi subaşı Akif ters bir sesle.

İki metreden on santim az uzunluğunda, doksan kiloluk Ayetullah, bir sarhoş gibi bitkin bir halde sendeleye sende-leye caminin yolunu tuttu. Subaşı ise,

Ayetullah'ın verdiği bilgi doğrultusunda Mark Du Barri'ye cinayeti haber verip sorgusunu alması için adamlarından birini gönderdi. Papaz Du Barri olayı şaşkınlık ve büyük bir tedirginlikle karşılayarak, öldürülen rahibi dokuz aydır tanıdığını, onu buraya İstanbul'daki patrikhaneden gönderdiklerini ve hakkında bildiği diğer sıradan, önemsiz şeyleri anlatacaktı.

Bu olaydan sonrayı takip eden günlerde Ayetullah'ın ruh sağlığı epey bir bozulmuştu. Akşamları uyuyamaz oldu. Ne zaman gözleri kısa bir süre dalsa hemen irkilerek uyanıyor korkulu gözlerle etrafında gene o kara cüppeli adamlar var mı diye bakınıyordu. Sanki padişah tarafından ölüm fermanı verilmişti. Her an içeriye birileri girip kendisini öldürecekleri korkusuyla yüreği korkuyla çırpıyor, yanakları titriyordu. Ne zaman dışardan gürültülü bir ses işitse, camına bir yağmur damlası çarpsa "geldiler" diyerek yatağından fırlıyordu. Kendini evine kapatmıştı, tıpkı diğer imam dostu Reşat gibi. Camiye namaza gelen herkesten şüphe duyuyordu. Gözlerinin içine kim uzun uzun baksa "onlardan" birisi olduğunu düşünerek içinde gene o ölüm korkusunu hissediyordu.

Camideki işlerin çoğunu Murathan'a vermişti, kendisi ise gündüzleri evinin arka bahçesiyle ilgileniyor, diğer zamanlarda odasına kapanıyordu. Geceleri evin içinde bile dola-şamıyordu. Sanki evinin her köşesine, doğaüstü bir kötülük bir is gibi sinmiş, Ayetullah yanından geçerken de zehirli bir yılan gibi ayaklarına dolanıp onu zehirleyecekmiş gibi geliyordu. Geceleri uyuyamadığı için ancak gündüzleri uyuyordu. Bütün gece ya masasında yaktığı mum alevinin altında oturup Kuran okuyor, ya da yatağına uzanıp derin derin düşünüyordu. Ta ki caminin salat köşkünden yükselen Murathan'ın kavruk sesiyle okuduğu yatsı ezanına kadar; ondan sonra odasının bir köşesine getirdiği içi su dolu bakır bir leğende abdestini alıp namaza duruyor, sonra da ekmek evinden getirdiği bir ekmek bıçağını yastığının altına koyup birkaç saat sonra uykuya dalıyordu. Böyle iki gece geçirdikten sonra sıkıntıdan patlama noktasına gelmişti. Yatağına yatıp yatsı ezanından önce uyumak için kendini zorladığı anların birinde tuhaf bir şekilde birden aklına bir şey geldi ve yatağından kalkıp masasına geçti. Mumu

yaktıktan sonra çekmeceden yazı tüyünü, mürekkep okkasını ve parşömen kâğıtlarını çıkartıp yazmaya başladı.

Günlüğüne, iskeletleri bulmalarını sağlayan Murathan'la birlikte aynı gece gördükleri o korkunç rüyayı yazarak başladı. Sonra şu ana kadar yaşadıkları tüm olayları anlattı. Günlük tutma işe yaramıştı. Her gece birkaç sayfayı anca dolduruyordu ki göz kapaklarına uyku binmeye başlıyordu. Üç dört gün sonra günlüğüne o günün tarihini atıp şöyle devam etti:

"Çok korkuyorum, ya delirmekten ya da öldürülmekten. O gece gördüğüm kâbuslar ve zavallı rahibin öldürülüp nereye gömüldüğünü rüyamda görmem beni delirtiyor. Bu çok garip. Nedense rahibin öldürülüş anını şu an hatırlayınca sanki bunu rüyamda mı gördüğümü yoksa birilerinin mi bana anlattığını ayırt edemiyorum."

Tüyü elinden bırakıp düşünmeye başladı, o kötü kâbusları gördüğü on gün önceki geceye geri döndü. "Sabah kalkınca kulaklarımda bir ses vardı, birileri bana hala fısıldıyordu, rahibin nasıl öldürüldüğünü ve nereye gömüldüğünü. Allah'ım anlamıyorum, kafam karma karışık. Allah'ım bana yardım et, o rahibin naaşının atıldığı kuyuyu nasıl buldum? Gözümün önünde onun öldürülüş anı ve kuyuya atılışı kopuk kopuk geliyor. Sonra o iskeletleri görmem. Allah'ım ben kimim? O kişiler senin gönderdiğin varlıklar mı yoksa? Birer melek mi yoksa şeytan mıydılar? Allah'ım neden bu rüyaları gösteriyorsun bana? O iskeletlerin gömüldükleri yeri Murathan da görmüştü ama rahibin öldüğü yeri göremedi. Bunu bir tek ben gördüm. Allah'ım beni mi seçtin artık sadece? Ben kimim Allah'ım ne olur söyle?" diye gözyaşları içinde titreyen elindeki tüyü bıraktı ve başında takkesi olan dertli yüzünü masasının üzerine koydu.

Ruhu fokur fokur kaynayan bir çaydanlık, düşünceleri de çaydanlıktan tüten buharlar gibi hafifti ve tıpkı geldiği yüzey gibi katılaşmadan, hiçbir yere tutunamadan akıp gidiyordu. Bakışları cansız, kanı çekilmiş ama hala ruhunu Azrail'e kaptırmamak için debelenmekte olan bir ceset gibi kuruyup solmuştu. İçinde içi kof bir kütük gibi dikilen boşluk duygusu beynini uyuşturuyordu;

geceleri gördüğü ve hala gerçek mi hayal mi olduğunu anlayamadığı kâbusları ve öl

dürülen rahibi görmesiyle zihninde yığılan korkular, sert ve geçit vermez bir buz dağı gibi düşüncelerinin merkezine oturmuş, Ayetullah da bir sıcaklık oluşturup zihnine saplanan bu buz dağını eritir ve kendisine bir geçit açar düşüncesiyle Allah'a sayısız dua etmişti. "Ben seçildim, ben seçildim," deyip sayıklamıştı önündeki buz dağını parçalamak için. Buz dağı o kadar sert ve köşeleri o kadar keskindi ki düşündükçe bu buz dağı tıpkı bir geminin bordasını parçalaması gibi zihnini kanatıyor, merhemi bulunmaz bir acıyı tıpkı bordası denilen geminin içine dolan tuzlu su gibi vücuduna yayıyordu. Kendini yabancı topraklara sürülmüş bir suçlu gibi hissediyordu. Öyle ki bu suç duygusu adeta zihninden bir şelale gibi dışarıya taşıyor, çevresindeki herkesi, her şeyi, elleri ayaklarında olmasa da akılları ve vicdanları pırangalanmış birer suçlu olarak görüyordu. Yürek suçluları! Yani insanların dertlerini yürekleriyle dinlemeyen, paylaşmayan, onları yalnızlığa ve kedere iten insanlar. Çevresini bir ağ gibi ören bu örgüt, tarikat, sapkınlar cemiyeti, adları her ne olursa olsun Ayetul-lah'ın yüreğinin en derin kuyusuna saatli bir bomba koymuş, sonra da inlerine çekilmiş kıs kıs gülerek bombanın patlamasını, Ayetullah'ın da bombanın asla ulaşamayacağı kablosunu kesmekle boş yere uğraşıp durmasını seyrederek bekliyorlardı. Yapayalnız, kederiyle, yasıyla yaşayan, inancı bütün bu adamdan ne istiyorlardı? Ama yo, Ayetullah bunu böyle değerlendirmiyordu, Tanrı tarafından seçilmiş bir kişi olduğuna inandığı için kendisini o örgütün gerçek yüzlerini ortaya çıkartacak bir bela, bir nefer olarak görüyordu. Bu yola bir kere girmişti ve her ne olursa olsun yolundan dönmeyecekti. İnsanlar onu yapayalnız bıraksa, ona hiç kimse inanmasa bile. Allah onun yanındaydı.

Ertesi günün akşamında gene, bir mum ışığıyla aydınlattığı masasına oturup önüne yeni bir parşömen açtı. Sonra kafasını bir kene gibi yiyip duran sorulara bir cevap bulur umuduyla gizemli dostuna bir mektup daha yazdı:

"Haşmetli dostum, yardımına ihtiyacım var, çok korkuyorum. Geçenlerde

rüyamda boğazı kesilerek öldürülmüş bir rahibin cesedinin atıldığı kuyuyu gördüm. Ertesi gün subaşıyla gittiğimizde rüyamın gerçek olduğuna şahit olduk. Devletlim, kimdi o rahip? Onu ilk kez Mark Du Barri adlı papazın görev yaptığı Aya Thekla kilisesinde görmüştüm. Bana Kız Kalesi'nde bulunan iskeletlerin Mayalara ait olduğunu söyleyen ilk kişi de Mark Du Barri'ydi. Şimdi hatırlıyorum. Beni ona gönderen de Hataylı dostum Kevser'di. Kevser ise daha sonradan kaçırıldı ya da öldürülüp cesedi saklandı. Kaybolmadan önce rüyasında kara giysiler içinde birilerinin yatağının etrafında dolaştığını söylemiş yakınlarına. Ben de geçen gece buna benzer kişiler gördüm yatarken. Ve benim gördüğüm kişiler de rüya olmayacak kadar gerçek gibilerdi. Söyleyin bana lütfen, tüm bu olup bitenlerin Mark Du Barri'yle bir ilgisi var mı? Bu tarikatla onun bir ilgisi var mı? Ve şu an benim yaşamım ne kadar tehlikede? Odama girip bana hayatımda ilk kez duyduğum bir lisanda korkutucu bir makamla bir şeyler fısıldayan bu kara giysili, maskeli adamlar kim? Beni neden öldürmediler? Amaçları ne? Dininiz ne, milletiniz ne bilmiyorum ama eğer imanlı bir kimseyseniz Yüce Rabbimizin aşkına bana bunları söyleyin. içimde çok korkunç bir his var. Sürekli takip edildiğimi hissediyorum. Her an öldürü-lecekmiş gibi korkuyorum. Bana yardım edin. Ne yapmam lazım? Benden ne istiyorlar?"

Mektubunu bitirdi. Tüyü elinden bırakıp sakin bir deniz gibi rahatlayan gözlerle arkasına yaslandı ve işte tam o sırada birden bire çatının üzerine gökten bir kova taş dökülmüş gibi korkunç bir çatırtı koptu. Birileri, hem de sayıları bir düzine kadar insan Ayetullah'ın evinin çatısına arka arkaya taş fırlatıyorlardı sanki. Ayetullah bir an ne yapacağını bilemedi. Korkuyla yerinden fırlayıp odanın bir köşesine çekildi. Seslerin kesilmesini bekledi ama kesilmedi. Cesaretini toplayıp içinden bir dua okudu, sonra kararlı bir halle yatağına doğru gidip yastığının altından bıçağı aldı. Ardından masaya doğru ilerleyip petrol lambasının fitilini mumun al-eviyle yaktı. Kapıya doğru yöneldi ve yavaşça kapının sürgüsünü çekti. Çatıdan gelen gürültü bir anda kesilmişti. Ayetullah o

zaman hışımla sofaya çıktı, oradan da merdivenlere yönelip hızla aşağı inerek dışarıya fırladı. Elindeki lambayı göz hizasına getirip kalbi korkudan pır pır atarken bir süre evinin etrafında dolandı. Kimseler yoktu. Dışarıda yıkıcı, serseri bir sessizlik dolanıyordu. Tam iki sefer dolandı ama Allah'ın bir kulu bile karşısına çıkmadı. Göğe çevirdi başını, bir tane bile bulut yoktu. Kalbi titredi. "Hey Allah'ım," diye söylenerek gergin ruh haliyle evine döndü. Çatıdan çıt dahi çıkmıyordu. Evine belki birileri girmiştir diye ağır ve temkinli adımlarla içeri girdi. Yukarı odasına çıktı. Önce çekingen adımlarla tek tek içerileri dolaştı. Köşe bucağa baktı. Kimsenin olmadığına iyice kanaat getirince odasına dönüp kapının sürgüsünü sıkı sıkı çekti.

Gizemli dostuna yazarken yarım bıraktığı mektubu hala masasının üzerindeydi. Tekrar sandalyeye oturup eline tüyünü aldı ve sanki zihninin kıvrımlarında saklanan bir kelime, eline o tüyü almasını beklemiş gibi o an aklından dudaklarına döküldü.

"Paradesha!" diye fısıldadı Ayetullah ve içinden: "Geçen gece o kara giysili adamlar odamda dolaşırken de bu lafı işit-miştim, nedense şimdi hatırlıyorum. Allah'ım sen benim aklımı koru, ne demek bu laf? Demin çatımdan gelen bu takırtılar de neydi? Neler oluyor, Allah'ım çok huzursuzum," diye söylendi. Sonra tüyün ucunu mürekkebe batırıp parşömene getirdi ve:

" *Bir de son olarak bu kelimenin ne demek olduğunu biliyorsan bana cevap yaz: Paradesha. Uykumdayken bu lafı işitiyorum,"* diye gizemli dostuna yazdığı mektuba bu son notu ekledi.

Sonra sabah ezanına kadar gene gözünü bile kırpmadan o iskemlenin üzerinde gergince oturup hiç elinden bırakmadığı mercan tespihini çekerek başka şeyler düşünmeye çalıştı. Demin çatısında kopan o gürültülerden sonra iyice korktuğu için dışarı çıkıp mektubu kovuğa atamadı. Bunu yarın gece yapacaktı.

Ertesi gün Hoca Efendi'yi yaşlı bir teyze ziyaret etti. İmam Ayetullah kadını camiye davet etti. Ona kahve ikram etti, karnının aç olup olmadığını sordu.

Kadın aç olmadığını söyleyip sadece kahveyi içti. Sonra hoca efendiyle koyu bir sohbete girdiler. Yaşlı kadın söz Yüce Allah'ın yardıma muhtaç kullarının yardımına nasıl meleklerine kılık değiştirip yolladığından açılınca ona bir hikaye anlatmaya başladı. Yaşlı kadın İznik'te yaşayan halasının bir gün çok dara düştüğünü ama gururundan kimseden yardım istemediğini ve açlıktan ölmek üzereyken bir gün kapısının ansızın çalınmış olduğunu anlattı. Gelen aksakallı bir dedeymiş ve halasına borcunu getirdiğini söylemiş. Halası "Ne borcu, ben kimseye bir borç vermedim ki bana borcun olsun," demiş ona. Aksakallı dede ise, "Yo var, bana vermiştin ama üzerinden çok zaman geçtiği için hatırlamazsın, ne zamandır seni arıyordum," deyip bir kese uzatmış ona ve sonra da hızla oradan uzaklaşmış. Halası keseyi açtığında içinden altın paralar çıkmış. Halası ihtiyaçlarını aldıktan sonra konu komşusuna sorup soruşturmuş ama kimse o gün evine gelen yaşlı adamı görmemiş. O zaman halası şüphelerinde haklı çıktığını düşünmüş, gelen Hızır Dede'ymiş.

Kadın kahvesinin son yudumunu da içtikten sonra Aye-tullah'ın yardımıyla ayağa kalktı. Ona Allahaısmarladık deyip artık sol bacağından daha yakın olan, bir eşin elini tutar gibi kavradığı bastonunun yardımıyla, bir gemi gibi sağa sola yatarak camiden ayrıldı. Ayetullah onun gidişini nedense kederlenerek izledi. Belki de o kadını bir daha göremeyeceğini düşündüğü içindi bu keder, bilmiyordu. Sonra birden içinde garip bir his şahlandı. Sanki bu kadın da anlattığı hikâyede ki gibi birden karşısına çıkmıştı. Sanki ona ilahi, gizli bir mesaj getirmişti. Evine geçip üst kattaki odasına çıktı ve yatağının altına sakladığı günlüğünü çıkartıp demin olanları yazdı. "Demin gelen teyze senin bana gönderdiğin bir melek miydi? Sabretmem gerektiğini söyleyen, son anımda benim yardımıma geleceğini söylemek isteyen bir elçi miydi? Allah'ım umarım öyledir. Sen inananları koru Allah'ım bir gün bile varlığından şüphe duymadım, inancımdan şikâyet etmedim. Sana sığınıyorum, sen bana doğru yolu göstereceksin."

Gece yarısından sonra, tüm gün cüppesinin cebinde sakladığı, dün gece

yazdığı o mektubu, etrafı arayan temkinli ve tedirgin gözlerle gidip sedir ağacının kovuğuna atarak aceleyle geri geldi. Gece, karanlıkla harmanlanan ürkütücü sessizliğini ağır bir post gibi Silifke'nin üzerine sermiş, Aye-tullah da yüreğinde bir makas şeklini alan ilahi bir cesaretle önünde serilen karanlığı ve yırtıcı sessizliği yırtarak bir solukta Roma Köprüsü'nün yanındaki sedir ağacına gidip gel

mişti sanki. Kendini sabahki o yaşlı teyzenin ziyaretinden beri daha huzurlu, daha cesur ve güvende hissediyordu. Allah'ın onu izlediğini, başına bir kötülük gelmesini engelleyeceğini biliyordu. Allah'ın varlığının, kudretinin ve sabrının kalın bir zırh gibi benliğini sardığını hissediyor, ondan sıcaklık ve cesaret alıyordu. Huzur içinde evine girince Ayetullah bin Hassan, ilk kez günler sonra huzurlu bir uykunun koynuna bırakmıştı kederli ve sıkkın bedenini.

Deliksiz ve dertsiz bir uykuydu bu. Bir tabutun içinde gibi huzur doluydu uykusunda, kimsenin ulaşamayacağı, rahatsız edemeyeceği ve kimsenin anlayamayacağı bir kefenin içindeydi sanki ince yorganın altında. Pencerelerini bile açmıştı günler sonra, temiz gece havası çiçek dolu bir havuzdan yayılan bir buhar gibi içeri dolmuştu tüm gece. Sabaha doğru, günler, belki de haftalar sonra ilk kez huysuz ve asık bir yüzle değil, mutlu ve huzurlu bir suratla kalkmıştı. Murat-han'ın o yanık, makamlı, o güzel sesinden ezanını dinledikten sonra gene odasının içindeki leğende abdestini aldı ve namazını kılıp tekrar o şeker gibi tatlı, insanı kendine çeken huzur dolu uykusunun kollarına bıraktı kendini. Ve üç saat sonra Murathan'ın odasına gelmesiyle gözlerini, derin, eşsiz ve sakin bir sessizliğin içinden aralayıp dinlenmiş, sakin ve dinç bakışlarla açtı. Hiçbir şey olmamıştı, ne kötü bir kabus görmüştü ne de odanın içinde dolanan gölgeler ve tuhaf sesler fark etmişti. Uzun zamandır kendini bu kadar iyi hissetmiyordu. Sanki bir Roma kaplıcasında uzun bir süre banyo keyfi yapmıştı. Gergin, asabi, ürkek bedenine bir hastalık gibi tortu bağlamış o lanet, -yani çevresine rüyalar, kabuslar, cinayetler, mektuplarla duvar ören o dertler- şekerin suda çözülmesi gibi bedeninden akıp gitmişti. O günden sonra tekrar eski işlerini

yapmaya koyuldu. Öğle ezanını kendisi okuyup cemaatle sohbet etti. Uzun bir süredir hasta olduğunu, ama artık şifa bulduğunu söylemişti. Böylelikle birkaç gün daha geçti.

Bu huzur ve sükûnet ortamı sadece üç gün sürdü. Gece yarısına doğru hoca efendi odasında oturuyorken dışarıdan gelen bağırtılarla kendini pencereye attı. Yan taraftaki caminin önünden alevler yükseliyor, kızgın bir kırbaç gibi gecenin kara sırtını dövüyordu. Hemen can havliyle aşağı koştu. Yan taraftaki caminin avlusuna çıktı. Avlu kapısının dışında panik içinde biriken insanlara kapıyı açtı. İnsanların kimileri, ellerinde getirdikleri su kovalarını avludaki şadırvandan doldurup alevlere döktü, kimileri de kazma küreklerle bahçeden toprak alıp attı, bazıları da ıslak battaniyelerle, sanki elleri kılıçlı birer cengâver gibi alevlerle dövüştü. İki saat sonra, uyuyan kenttin civar sokaklarından her dakika bir yardıma gelen insanların katkılarıyla birlikte kıran kırana geçirilen bir mücadeleden sonra yangın boğulup söndürüldü. Neyse ki caminin içine sıçramadan söndürmeyi başarmışlardı. Sadece caminin ön duvarları ve lale desenli asırlık ceviz kapısı kullanılamayacak şekilde yanmıştı.

Cami planı uzunlamasına dikdörtgen bir asıl ibadet me-kânıyla bunun üzerine eklenmiş bir son cemaat yerinden oluşmuştu. Asıl cami mekânı eğimli çatıyla örtülmüştü. Bu bölüm ağaç direkliydi ve cemaat yerinde devşirme malzemeden sağlanan sekiz adet sütun vardı. Yerlerse kök boyalarla renklendirilmiş dokuma halı ve kilimlerle kaplanmıştı. Kısacası bir yangın anında cami biranda çıra gibi tutuşabilirdi fakat bu sefer Allah korumuştu.

Yangının caminin kapısında başlaması ve kapının da cevizden yapılmış olması alevlerin içeri sızmasını engellemişti. Bir sıvacı ve yeni bir kapıyla cami eski haline geri dönecekti. Yangın söndürüldükten sonra insanlar geçmiş olsun dileklerini söyleyip sessizce dağıldı. Murathan da Ayetullah hocasına ninesiyle kaldığı eve gelmesi için ısrar etti. Ayetullah Hoca buna hayır demedi, çünkü içinde uyuyan kızıl başlı bir yılan gözlerini açmış ve kaç gündür gırtlağında demlendirdiği zehrini püskürtmek için huysuzca kıvranmaya başlamıştı. Yolda

giderken Ayetullah kara gözlerle Murathan'ın kulağına eğilip sessizce şöyle söyledi:

"Gene başladı. Bu onların işi oğul. Bunu niye yaptıklarını bilmiyorum ama onların işi."

Sesi, yüreğinde acıyla damıtılan şüpheci bir öfkeden damlamıştı genç Murathan'ın kulaklarına. Gözleri ise gerilen bir yay gibiydi, bakışları da yayın ucuna yatmış keskin gözlerle hedefini arayan sivri bir ok gibi karşıya uzanıyordu saldırganca.

Murathan gözlerini kıstı, boyu omuzlarına geldiği hocasına başını kaldırıp baktı.

"Şu tarikatın mı hocam? Camimizi mi yok etmek istediler. Bu dinimize saldırı ama hocam büyük bir saygısızlık. Gidip subaşına haber verelim," dedi gergince.

Murathan da sinirlenmişti, koyu kırmızı bir kana bulanmış gözlerle bakıyordu al al.

"İnanmaz ki, son olan olaylar yüzünden adam zaten iyice benden şüphe duymaya başladı, cinlerle işbirliği yaptığımdan falan kuşku duyup korkmasını istemiyorum. Benden şüphelendiği bakışlarından belli. Yalnızız oğul, güvendiğimiz sadece bir adam kaldı. Bize o mektupları yazan kişi. Ona bir mektup daha yazdım geçen gün. Onun cevabını bekliyorum, bakalım ondan sonra ne olacak?"

O geceden sonra Ayetullah tekrar kâbuslar görmeye başladı. Tam derinlere dalmışken birbirinden kötü kâbuslar görerek uyanıyor sonra da saatlerce uyuyamıyordu. Kısa süren uykusunda, birer kuzu gibi kazığa geçirilip ateşte çevrilen insanlar, başları kesilenler, derileri yüzülenler, kızgın maşalarla vücutları dağlananiar ve an son karısının kanlı bedeni. Karısını da eceliyle ölürken değil, o kara maskeli kara giysili kimselerce kılıçlarla vücudu doğranıp acılar içinde öldürülürken görüyordu. Yatağından da çıkamıyordu uyanınca. Gene içini her an öldürülecek korkusu sarmıştı. Pencerelerinin dışında demir kafes olmasına

rağmen sıkı sıkı kapattı, yastığının altına bıçağını koyup gözlerini kapının sürgüsüne dikti. Her an içeriye birilerinin sürgüyü zorlayarak girmeye çalışacağını düşünerek kalbi korkuyla karılıyordu. "Kahpeler, belki de şu an evimi alt kattan tutuşturmuşlar, beni yatağımın içinde diri diri yakacaklardır," diye söverek yorganı üzerine çekmiş korku ve endişe içinde titreyerek uyumaya çalışmıştı. Ama nafile. Murathan'ın sesiyle içeriye dolan ezan sesine kadar, yani ağaran güneşin mavi solgun ışıkları penceresindeki perdelere vurana kadar uyuyamamıştı.

Ertesi gece çatısına taş yağdığını duydu gene. Bu sefer hiç çıkmadı dışarı, pencereden de bakmadı. Hiçbir şey bulamayacağını biliyordu çünkü. Başını yastığına gömüp bu olağan dışı seslerin bir yağmur gibi dinmesini bekledi ağlayarak. Ayetullah'ın delirmesi içten bile değildi. Bunları Mu-rathan'a da anlattı ve onu epey endişelendirdi. Çünkü Murathan kâbuslar görmüyordu. Evinin çatısında taş sesleri de duymuyordu.

Bu durum zaman zaman hocasından şüphe duymasına neden olmuştu. Belki de gerçekten deliriyordur diye düşünüyordu ama hemen kafasından bu fikri atıyordu. Çünkü Ayetullah onun için bir babadan bile daha yakındı. Bir insanın babasının delirdiğini düşünemeyecek, göremeyecek kadar bağlıydı ona. Hocasına bizde kal dedi, ama Ayetullah bunu reddetti. Eğer bu gördüklerim ve duyduklarım bir kâbus değil de gerçekse, o zaman sizin de başınıza iç aşmış olurum dedi. Murathan ne kadar ısrar etse de Ayetullah hep reddetti onu.

"Hem ben yalnız değilim, Allah benim yanımda. O soysuzlar hala beni öldüremediyse bu Yüce Mevla'mın sayesindedir," dedi solan bir çiçek gibi solgun, bir papatya kadar sarı ve çorak bir tarla gibi kuru bir yüzle.

Göz kapaklarının üzerinde evlerin sayvanlarında biriken yağmur suları gibi yoğun ve ağır bir uykusuzluk birikmişti. Sürekli susuyordu, ağzında, ifade ettiğine göre pas tadında bir ekşilik vardı. Yorgunluktan bakışları, çatlamak üzere olan bir atın sendeleyerek ilerlemesi gibi şuursuzca kayıyor, başını, semerinde taş taşıyan bir eşek gibi dik tutamıyordu. Uyuyana kadar da, insanın ancak

siyasi bir tartışmanın içinde kalarak hissettiği bir sinir harbiyle gerilen, büzüşen, daralan bir durumda oluyor, bacağından yaralanmış bir aslanın korkusunu bastırmak için yaptığına benzer, yüreğinde kötü günler için biriktirdiği öfke ve hırs yükünü gözlerinden boşaltıyordu. Böyle anlarda tıpkı kızgın bir tavaymış gibi Ayetullah'ın yanına yaklaşılamıyordu. Sanki çevresini görünmeyen, yalnızca çarptığınız zaman anlayabileceğiniz elektrikli bir tel örgüyle örmüştü.

Bunları paylaşabildiği başka kimsecikler yoktu Ayetullah Efendi'nin. Halkı iyi tanıyordu, ona hemen "bunamış" yakıştırmasını yapacaklarını ya da bütün bu olanların onun suçu olduğunu söyleyeceklerini biliyordu. Bu yüzden bu tuhaf sesleri ve evin içinde dolaşan gölgeleri bir tek öğrencisi Murathan'a anlatabiliyordu.

Kadim dostu Reşat'ı da uzun zamanadır görememişti. Reşat, yaşlı anasının hastalığını bahane edip yanlarına epeydir uğramıyordu. Anası onların oturduğu evin yakınlarında oturuyordu bir başına. Ayetullah arada bir Murathan'ı gönderip olaylardaki son gelişmeleri haber ediyordu ama Murathan'ın anlattığına göre Reşat artık bu işle pek ilgilenmiyor hatta duymak bile istemiyordu. Ayetullah onu kendi haline bıraktı. Zaten kendisi ve Murathan için yeterince endişeleniyordu.

Günler geçti. Beklediği mektup hala gelmemişti. Her sabah heyecan içinde kalkıp avluda gizemli dostunun atacağı mektubu arıyordu ama bulamıyordu. Birkaç gün önce meraktan gece yarısı sedir ağacına gidip içine bakmıştı. Attığı mektup artık orada değildi.

"Demek ki gelip aldı," demişti içinden. "Yakında cevap gelecektir, sabırlı olmam lazım."

Beklediği mektubun gecikmesi Ayetullah'ın içinde bazı şüpheler uyandırdı. Nedense içinden bir his Murathan'ın bu mektupları almaya başladıkları ilk zamanlarda söylediği şeyin doğru olabileceğini söylüyordu kendisine. Murathan ona "Hocam, ya bizi yanlış yönlendiriyorsa!" demişti mektupları yazan o kimse hakkında. Şimdi aynı şüphe Ayetul-lah'ta da uyanmıştı. "Ya gerçekleri söylemiyorsa, ya yalan söylüyorsa? Ama niye? Offffffff!" Ayetullah'ın iyice kafası

karışmıştı. "Korkunç kabuslar, odamda dolaşan kara cüppeli gölgeler, bana yaşanmış gerçekleri gösteren rüyalar, iskeletler, Mayalar, iskeletlerin alınlarına açılmış delikler, hayatım boyuncu hiç duymadığım şeyler ve amaçlar hakkında gizli ve tehlikeli hareketler başlatan tarikatlar, zehirlenen allem ve boğazı parçalanan bir rahip; ve bu cinayetleri işleyen tarikatın içinde olduğunu açıklayan ama kim olduğunu anlatmayan gizemli bir kimse. Of, bunların tüm hepsi bu yaşına kadar Allah'ın gösterdiği yolda yaşamış naif bir imam için çok fazla. Ne yapacağımı bilemiyorum."

Gene de son bir umutla mektubun geleceği günü bekledi. Birkaç gün daha geçmişti. Ayetullah'ın artık içindeki son sabır ve umut da eriyen bir buz kütlesi gibi ağır ağır tükenmeye başlamıştı.

"Acaba mektubu tesadüfen bir başkası mı aldı? Ama yo yo hayır, kim durduk yere tarihi köprünün altındaki sedir ağacına gidip kovuğuna bakar ki? Peki ama niye gelmedi hala cevap? Yoksa bana mektup yazan gizemli dostumun başına bir iş mi geldi? Belki de uygun bir vakit bulamamıştır," diye avundu.

Bu düşünceler içinde birkaç gün daha geçti. Ayetullah iyice sıkılmıştı, artık ne yapacağını kime başvuracağını bile-miyorken bir sabah avluda dörde katlanmış bir parşömen gördü. Gözlerinde güneşli bir gün açtı, ak kısraklar ışıldadı bakışlarında. "Aman Allah'ım, sonunda..." diye o ak kısrakların sevinçli kişnemeleri duyuldu sinde, bir koşuda gidip parşömeni yerden aldı, katlanan yerlerinden aceleyle açtı. "Evet işte bu!" diye haykırdı sessizce.

Bu seferki mektup epey uzundu. Avlunun sağındaki küçük bahçeye doğru aceleyle ilerledi, bir taşın üzerine oturdu. Etrafını çevreleyen bahçe duvarları iki adam boyu uzunluğundaydı, bu yüzden onun ne yaptığını dışardan kimse göremezdi. Güven içinde mektubu açıp okumaya başladı:

"Sana bir daha yazmayacaktım ama buna mecbur kaldım. Belli ki kafan çok karışmış. Gözlerini iyi açıp beni dinle. Tüm bu olanların Mark Du Barri adında bahsettiğin o papaz bozuntusuyla ve onun yanında çalışan ve boğazı

kesilerek öldürülen rahiple bir ilgisi yok. Soruşturmanın güven ve gizliliği açısından sana bu tarikatın elebaşlarının isimlerini söyleyemem. Ama tarikatla ilgili öğrendiğim bilgileri sana açıklamakta bir sakınca görmüyorum.

*İmdi, Hz. isa'dan bile önce inanları binlere varan çok güçlü bir din öğretisi vardı. Ruhun kurtuluşunun evren gizemlerinin bilgisine **'sezgi'** ile ulaşmakla ve bu bilgiyi açıklayan büyülü formülleri öğrenmekle sağlanacağına inanan bir dindi bu. Bu dinin adı Gnostisizmdi, yani Osmanlıca'ya çevirecek olursam **'bilinircilik**'ti. Buna inananlara da **'bilen kişiler'** adı veriliyordu. Ve **bilgileri** onları tüm varlıklar arasında üstün kılmakta, bilgisizlere oranla tüm zamanlarda temelden farklı bir zümre sahibi olmalarını sağlıyordu.*

*Maddeyi tinin bozulmuş biçimi ve tüm evreni Tanrı'nın niteliksizleşmesi olarak görürlerdi. Her varlığın temel amacının maddenin kabalığından sıyrılmak ve Yaratıcı Tine geri dönmek olduğunu öğretirlerdi. Bu geri dönüşün Tanrı tarafından gönderilen bir **'Kurtarıcı'** sayesinde başlayacağını ve kolaylaşacağını ileri sürüyorlardı.*

*Tüm evreni bir bozulma ve bir yıkım olarak değerlendiren bu öğreti, bedenden kurtulmaya hummalı biçimde can atan ve varoluşun lanetli büyüsünü bozacak **gizemli** sözcükleri öğrenmek için delice bir umut besleyen Gnostik düşüncenin temeli olmuştu.*

Astrolojiye olan sarsılmaz güven duygusu, gezegenler sisteminin dünya olayları üzerinde kaderci bir etkisinin olduğuna olan inanç öğretide varlığını inatla sürdürdü. Ruhun gezegen kürelerin aşarak yukarı-lardaki cennete doğru yükselmesi, rakip kötü güçlere karşı verilen bir savaş olara değerlendirildi ve Gnostisizm'in ilk ve önde gelen düşüncesi biçimine dönüştü.

Gnostisizm daha sonraları Katolik kilise tarafından bir sapkınlık olarak görüldü ve yasaklandı. Üyeleri işkenceyle öldürüldü, kitapları yakıldı. Bundan sonra canlarını kurtaran Gnostikler yeraltına çekildi. Faaliyetlerine birbirinden kopuk, farklı coğrafyalarda gizli olarak devam ettiler. Doğal olarak zaman ilerledikçe

farklı bölgelerde ve zamanlarda içeriği biraz değişmiş olarak yeni adlarla tekrar ortaya çıktı. Bunların en güçlüleri iran'da Mannesizm ve Almanya topraklarında on beşinci yüzyılın ilk çeyreğinde çıkan Rosen Kreutz, ya da diğer adıyla ***Gül Haç*** *tarikatıydı.* ***Gül Haç*** *tarikatı, yani şu an gizlice içinde bulunduğum ve elebaşlarını ele geçirmeye çalıştığım olan bu tarikat, tıpkı iran'daki gibi bir dizi mistik uygulamalarla ruhun maddenin verdiği esaretten kurtulmasını amaç ediniyordu. Ama bunu yaparken ruhları çağırma, ölülerle konuşma, cinlerle perilerle iletişime geçme gibi bir çeşit meditasyon yöntemleri kullanıyorlardı. Ve hepsi de Gnostisizmin ilk çağlardan beri inandığı* ***kurtarıcı*** *savının peşinden gidiyorlardı. Bu kurtarıcı, yüce Tanrı tarafından bilgiyi almaya hazır durumda olan ruhlara ilahi bilgiyi iletmekle görevlendirilmiş, ışık âleminden dünyaya gelmiş olan, süflî âlemin idrak edemediği ilahi bir faniydi.* ***Bu kurtarıcının geleceği ve geçmişte olan olayları rüyalarında görüp kadere müdahale etme yetisi vardı.*** *Bu güçleri kullanarak yeryüzünde yaşayan ve kötü güçlere karşı mücadele edecek ruhlara ilahi bilgi ve hikmeti iletip görevini tamamlayacaktı. Bu görevi tamamlayana kadar Yüce Tanrı'nın ona gönderdiği meleklerle onların gizemli dilinde iletişim kuracak ve kendisine yardımcı olarak atanmış tıpkı onun gibi* ***gizli iletişim güçlerine sahip iki yardımcısıyla birlikte***

Allah'ın emirlerini insanlara ileterek kötülüğü yeneceklerdi. Gül Haç tarikatı şu an kurtarıcının geleceği günü bekliyor ve dünyanın dört bir yanında bu mucizeyi arıyor.

O yazdığın Paradesha kelimesinin ise ne anlama geldiğini bilmiyorum sevgili kardeş. Umarım sana yardımcı olabilmişimdir. Sağlıcakla kal."

Ayetullah mektubun son kısımlarını okurken bayılmamak için kendisini zor tuttu. Tüyleri diken diken olmuş, tarifsiz mistik bir ruhsal heyecanla yüreği adeta yerinden fırlamıştı. Sonunda da göz yaşlarına hakim olamadı ve mektubu yere doğru indirirken ağzından şu sözler döküldü.

"Ben kurtarıcıyım!"

O taşın üzerinde ne kadar kaldı anımsayamıyordu ama ağlaması geçince ikinci kattaki odasına bir melek gibi adeta uçarak çıkıp kapıyı arkasından sürgüledi ve mektubu açıp orada üç kez daha okudu. "Evet, yanılmış olamam, işte burada her şey yazıyor. Geçmişte ve gelecekte olan olayları rüyalarında görüp kadere müdahale etme yetisi; Allah'ın gönderdiği meleklerle gizli bir dilde iletişim kurma ve tıpkı onun gibi gizli güçlerle, Allah'ın varlıklarıyla iletişim kurabilen iki tane yardımcı. Aman Allah'ım bunlar, bu yardımcılar Murathan ve Reşat'tan başkası olamaz. Biz... Biz seçildik, biz elçileriz!" Sonra da içi, ancak bir manastırda erişilebilen tatlı bir huzurla dolup taştı.

Ayetullah'ın şu an içine düştüğü ruh halini anlatmak zordu. Evrenin yegâne yaratıcısının seçtiği bir elçi olduğunu ve yaşadığı bunca doğaüstü olayın açıklamasını böyle alakasız bir konu üzerinde uğraşırken sürpriz bir şekilde öğrenmesi adeta onun ruhuna ak renkte çift bir kanat takıp göklere çıkartmıştı. Yalnızlıkla, acılarla, hayallerle ve herkese eşit dağıtılmayan "ölümün" manasını sorgulamakla geçirdiği onca yıldan sonra böyle bir bilgiye ulaşması, deyim yerindeyse onu yüreğinden yakalamıştı. Çünkü hayatı boyunca asla yalnız olmadığını hissetmişti. Yemek yerken, karısıyla sevişirken, mektep sıralarında Kuran'ı ezberlerken, hep yanı başında görünmeyen, onu izleyen bir varlığın olduğuna inanmıştı gizliden gizliye. Hemen günlüğünü çıkartıp son olan olayları yazdı. Ve odasında oturup mektupta okuduklarının ruhunda derin bir deprem gibi yarattığı o şoku sindirmeye ve bundan sonra ne yapacağını düşünmeye çalışarak Murathan'ın gelmesini bekledi.

Sonunda Murathan geldi. Ayetullah odasında, yoldan bakan camın önünde, yerdeki sedirinin üzerinde bir dizini kıvırmış, tespih çektiği elini de öbür dizinin üzerine koymuş oturuyordu. Murathan gelir gelmez hocasının yüzündeki o derinleşen hatları, tortulaşmış bir tuz kütlesi gibi yüzüne çekilen o beyazlığı, gözlerindeki heyecan ve şaşkınlığı görünce kaşlarını merakla kaldırdı. Ayetullah telaşla ayağa kalktı, "Gel Murathan gel otur karşıma," dedi şaşkın bir gülümsemeyle. Murathan meraklı bir şekilde "Nen var hocam?" diye sordu. Ayetullah

gülümseyerek elini kaldırıp sedire oturmasını işaret etti. Murathan oturunca Ayetullah da karşısına geçti ve cüppesindeki mektubu çıkartıp Murathan'a uzattı. Murathan mektubu alınca hemen okumadı, şaşkın şaşkın bir süre hocasını süzdü. Daha düne kadar bir sinir küpü gibi, yorgun ve bitkin, bir harabe gibi etrafta dolaşan hocasını hangi haberin bu kadar değiştirdiğini anlayamamıştı. Sanki daha önce üzerini cerahat gibi kaplayan hastalığı bir yılanın derisi gibi dökmüş, altından genç, canlı, taptaze, üzeri bir cilayla kaplanmış gibi parlak bir görünümle çıkmıştı ortaya. Meraklı bir ifadeyle mektubu açıp okumaya başladı ama çok fazla bir şey anlamadı. Beş dakika sonra yüzünü buruşturarak kaldırdı:

"Hocam çok karışık bu," dedi sıkılmış bir sesle.

Ayetullah kızmış ve şaşırmıştı:

"Ne demek yani, anlamadın mı bir şey?"

"Yani hocam evet, biraz anladım ama bir sürü anlamını bilmediğim kelime var burada."

"Oğul şu mektubun sonunu bir daha oku bak, anlayacaksın."

Murathan sıkkın bir ifadeyle iç çekerek tekrar mektubu aldı eline ve sonunu bir daha okudu.

"Evet, şimdi biraz daha anladım hocam. Yani sizin gördüğünüz rüyalar, yoksa... " Murathan devamını getiremedi, şaşkınlıktan, hayretten ağzı açık kaldı ve bir şey söyleyemedi. Ayetullah sevinçli bir ifadeyle:

"Evet oğlum, evet be Murathan'ım, işte bu, eğer orada yazılanlar doğruysa ki başıma gelenleri başka açıklayacak bir şey yok, ben kurtarıcıyım ve sizler de benim yardımcım-sınız," dedi.

"Bizler kim hocam?"

"Siz oğlum, yani sen ve Reşat, başka kimler olabilir ki?" Murathan üzerindeki şaşkınlığı atamamış, kafası iyice karışmıştı. "Oğul, sen benimle aynı gece, Kız Kalesi'ndeki cesetleri ortaya çıkardığımız aynı rüyayı görmedin mi?"

"Evet hocam, doğru, görmüştüm."

"Sonra Reşat bir gün tüm gün ailesiyle birlikte uyuya kaldığını ve gece kalktığında etrafında kara cüppeli varlıklar gördüğünü söylememiş miydi?"

Murathan yavaş yavaş kavrıyordu.

"Evet hocam, bu da doğru!" dedi heyecanlı bir sesle.

"İşte o gördüğümüz görüntüler Yüce Mevla'mın gönderdiği varlıklardı, ben de o tarikatın gönderdiği adamlardır diye boş yere korkmuştum. Sonra o rahibin öldürülüşünü görmem, gömüldüğü yeri ortaya çıkarmam, hepsi bu anlatılanların doğru olduğunu çıkartıyor evlat."

"Evet, evet hocam haklısınız. Ben de bir ara tüm gün boyunca uyumuştum hatırlıyor musunuz? Ama ben o varlıkları görmedim hocam?"

"Hı?" Hoca birden şaşırdı. Barutu ıslanmış bir fişek gibi kaldı.

"Ee, şey, oğul senin yaşın daha çok genç olduğu için herhalde," dedi tutuk bir sesle bocalayarak. Gözlerini düşünceli bir ifadeyle yere eğdi. "Varlıklar kendilerini tam sana göstermemişlerdir. Ben de zaten şu an bana göründükleri zaman ne söylediklerini anlayamıyorum. Kutsal bir dilde konuşuyorlar dilleri çok farklı. Herhalde yakında anlaşacağızdır."

Murathan'ın kafası karışmıştı. Hocasını hiç böyle görmemişti. Karşı çıkmak istemiyordu ona.

"Evet hocam, belki de; herhalde öyle olmalı," dedi suskunca.

Bir süre derin bir sessizlik oldu ve iki imam da düşüncelere daldı. Ayetullah'ın yüzü çelik bir kapıya benzemişti, ser veriyor sır vermiyordu. O kapıda üzerine aldığı yeni bir görevin ağırlığı ve sorumluluğu vardı, üzerinde de bir cilası gibi onu yıkmaya çalışacak düşmanları geri püskürtecek bir kararlılık parlıyordu. Murathan'ın yüzü ise büzüşmüş, kabuğu sert bir cevize benzemişti. Hocasına inanmak istiyordu ama tüm bu olanlar ona çok saçma geliyordu. Daha sonra Mu-rathan içine keskin bir tiner karıştırılarak koyluluğu inceltilmiş meraklı, keskin bir sesle:

"Peki hocam bundan sonra ne yapacağız?" diye sordu.

"Aa," diye uzattı sesini Ayetullah, sanki unuttuğu bir şeyi hatırlamış gibi. Gözlerini Murathan'a kaldırıp buyurucasına:

"Evet tabi, Allah'ın izniyle Reşat'a haber vereceğiz. Sen hadi vakit kaybetmeden gidip onu buraya çağır, bir bahane uydurmasına izin verme. Öğle ezanına kadar bu olanları ona anlatmalıyız. Mutlaka getir," dedi gözlerinde yanan kararlı ve inançlı bir ışıkla.

Murathan başını eğdi. Sonra sessizce ayağa kalkıp Reşat'ın evinin yolunu tuttu. Yolda giderken aklı hocasın-daydı. Heyecanını paylaşamamıştı onun. Anlam veremiyordu. Birkaç ay öncesine kadar ne kadar sade, sıradan ve düzenli bir hayatlarının olduğunu düşünüp gıpta etti. Şimdi ise hocasının tozutacak olmasından çok korkuyordu. Geceleri gördüğünü iddia ettiği, odasında dolanan karanlık gölgeler, çatısında duyduğu sesler, gerçek çıkan rüyaları. En mühimimi de buydu, hocası kuyuya atılmış olan o cesedi gerçekten de ortaya çıkarmıştı. Zaten kendisi de daha önce Kız Kalesi'ndeki iskeletlerin yerini rüyasında görmemiş miydi? Bunu hatırladıkça o da delirecek gibi oluyordu. Tüyleri diken diken oldu, içi ürperdi.

Reşat'ın evine giderken kendi evinin de bulunduğu Elif'in oturduğu sokaktan geçti. Geniş bir sokaktı burası. Eliflerin evi geniş bir avluluydu ve etrafı da alçak bahçe duvarıyla örülüydü. Başını kaldırıp, sokağa bakan iki pencereye de hafifçe göz attı yavaşlamadan. Pencerelerin önünü kuşatan demir kafeslerin ardında kimsecikler yoktu. İçi hopladı yürürken. Yoluna devam etti.

Reşat'ın evine ulaşınca kapıyı çalıp aşağıdan ünledi. Balkona Saffet çıkıp "Geliyorum Murathan ağabey," deyip bir koşuda aşağı indi ve kapıyı açıp onu içeri. Buyur etti. Mu-rathan içeri girerken gülümseyerek Saffet'e nasıl olduğunu sordu ve dostça elini omzuna koydu.

Reşat odasındaydı ve her zamanki gibi görünüyordu. Murathan lafı uzatmadı. Ayetullah Hoca'nın onu beklediğini, gelmezse çok kırılacağını, çünkü çok önemli şeyler söyleyeceğinden bahsetti. Reşat yüreğinde cızlayan tedirgin bir hisle kaşlarını çatıp:

"Ne diyecek bana, ne o önemli şeyler?" diye sordu.

Murathan başını eğdi, ne diyeceğini bilemiyordu.

"Bunu sana Ayetullah Hoca anlatsın."

Yüzü kızarmıştı. Yüzünü kaldırdı, namlu gibi derin ve kara gözlerle baktı. Sesi yardım ister gibiydi.

"Sana da bana da ihtiyacı var hocamızın."

Reşat bunun üzerine başka söz söylemedi. Ayetullah Hoca sonuçta onun da sayıp sevdiği, çok değerli bir kimseydi. Ona hayır diyemezdi, en azından ona haber getiren Murathan'ın yüzünden ve sesinden çok ciddi bir konu olduğunu anladığı bu ricadan sonra. Başını sallayıp ayağa kalktı, cüppesini ve kavuğunu giyip Murathan'la birlikte yola koyuldular.

Ayetullah'ın yanına geldiklerinde Ayetullah, Reşat'ı gözlerinden öptü.

"Hoş geldin oğul, hoş geldin," dedi çok içten bir kucaklamayla. "Aleykümselam," deyip Ayetullah'ın gösterdiği yere oturdu Reşat da.

Meraklı, dışa dönük bir heyecanla:

"Murathan sana anlattı mı?" diye sordu Ayetullah onun yanına otururken. Sanki anılarını anlatan bir kaşif gibi heyecan doluydu sesi.

Reşat omuz silkti şaşkın bir ifadeyle. Sonra da kapının önünde dertli, düşünceli bir yüzle duran Murathan'a çevirdi bakışlarını. Tutuk bir sesle:

"Şey, doğrusu bir şey anlatmadı," dedi ve yüzünü sorgulayıcı bir bakışla yanında oturan hocasına çevirdi.

"Ne var hocam, mesele ne?" diye sordu her zamanki açık sözlülüğüyle.

Ayetullah, içinden tatlı bir türkü mırıldanır gibi mutlu bir ifadeyle gülümsedi. Sonra da "İşte oğul al bir oku şunu," deyip cüppesinin iç cebinden o malum mektubu çıkarttı. Reşat alnına kaşlarını dikti.

"Bu ne hocam?"

"Aç oğul aç oku. Sana daha önceden de bahsetmiştik ya, mektuplaştığımız o şahsiyetten. İşte, onun yazdığı son betik. Bir aç oku hele, anlayacaksın."

Reşat büyük bir sabır, merak ve dikkatle mektubu okudu. Ayetullah da sabırsız bir heyecanla onun mektubu okumasını bekledi sessizce. Reşat mektubu bitirince şaşkın yüzünü önce Murathan'a (o mektubu okurken kapının yanındaki masanın önündeki iskemleyi çekip oturmuştu Murathan) sonra da yanında oturan Ayetullah Hoca'ya çevirdi. Tuvale çekilen bir astar gibiydi gözleri, boş ve yüzeysel.

"Hiçbir şey anlamadım," dedi, gözlerinin belki hislerini anlatamadığından şüphe ederek.

Ayetullah'ın yüzü asıldı birden, ıslak bir çarşaf gibi buruştu. Sonra soluk soluğa çırpınan fırtınalı bir deniz gibi coşkulu bir şekilde, Murathan'dan sonra bir kez de ona anlattı fikirlerini.

Anlattıkları bitince Reşat tam anlamıyla bir şok geçirdi. Ardı ardına yüzünün orta yerine yumruklar yemiş bir boksör gibi sendeledi önce. Sonra ilk şoku atlatınca o çok sevip saydığı değerli hocasının kafayı yediğini düşünerek parladı:

"Hocam bunlara nasıl inanırsınız? Siz ki bilgili, okumuş etmiş bir kimsesiniz, saygısızlık ettiğimi düşünmeyin ama bunlar tam anlamıyla bir saçmalık," diye Murathan'ın bir türlü diyemediği, sıkılıp büzüldüğü, içinde çalkalanan bir ayran gibi köpürttüğü fikirlerini o coşkun bir şelale gibi boşalttı ağzından.

Ayetullah Hoca, Reşat'tan böyle bir tepkiyi hiç beklemiyordu. Üzerine ok yağan bir savaşçı gibi sakınarak göğsünü geriye doğru çekti, şaşkın şaşkın, kafasından darbe almış da kısa süreliğine bilincini kaybetmiş gibi Reşat'ı süzdü.

"Sen, sen bu söylediklerinde... Ciddi misin?" diye kekeledi.

Hocasını üzdüğünü düşünerek başını önüne eğdi Reşat.

"Evet hocam, maalesef ciddiyim, beni bilirsin, açık söz-lüyümdür, bu huyumdan dolayı da," tekrar başını hocasına çevirdi, "beni çok takdir ederdiniz siz."

Ayetullah bir an başını çevirip Murathan'a baktı, sonra düşünceli bir şekilde başını önüne eğdi. Sessizlik, demi alta çöken bir çay gibi koyulaşıp

yoğunlaşmış, deniz kentlerinde yoğun olan neme benzer yapışkan bir ağırlıkla odaya çökmüştü. Bakışları git gide bu kederli sessizliğe uyum sağlayarak acıyla ağırlaşmış, derinleşmiş ve bir çöl bitkisi gibi kuraklaşıp yalnızlaşmıştı. Badem gözlerinde, beyaz bir tuvalin tam ortasına damlayan simsiyah bir lekeye benzer koyu bir acı birikmiş, gözleri adeta aşağı akacak hüzünlü bir yağmur damlası şeklini almıştı. Ne düşündüğünü, ne hissettiğini anlamak için bir insan sarrafı olmaya gerek yoktu, içinde, taze bir fidanken zamansızca ölmüş bir hayal kırıklığı vardı. Yüzündeki ümitsizlik ve kırıklık Reşat'ın söyledikleriyle oluşmuş bir hayal kırıklığın çok ötesindeydi aslında. Bunda, çok derin, uzun, ve dolambaçlı bir yalnızlığın sonu tam da mutlulukla dolu bir izdivaçla bitecekken düğün gününün kana bulanmasına benzer kadersiz, korkunç, dehşetli bir ümitsizlik vardı. Sanki Ayetullah Hoca, hayatı boyunca bu mektubu beklemiş gibi -aslında böyle bir şey hayatı boyunca aklının ucundan bile geçmemişti ama yalnızlıkla, kayıplarla, yoksunluklarla, acılarla örülen hayatı, tam da çözülmez bir düğümle sonsuza kadar bağlanacakken böylesine bir işaretle, çekilen bunca ıstırabın ilahi bir nedeninin olduğunu anlayacak olması- içinde, yıllardır varolan gücü uyandırmış ve böylelikle bunca yıldır çektiği acılara bir anlam vermişken birden, küçük bir çocuğun kurduğu özel bir dünyanın anlayışsız ve hayal gücü yoksun bir yetişkin tarafından alaycı, katı, ve hissiz, küçücük bir sözle yıkılması gibi darmadağın olmuştu.

Ayetullah'ı sıcak bastı birden. Aceleyle, sanki kalp krizi geçirmek üzere olan bir hasta gibi titreyen yaşlı eliyle gömleğinin boyun düğmesini açtı. Sonra da bir ırgat gibi mendilini çıkartıp önce ter içinde kalmış olan boynunu, sonra da göğsündeki kıllara yapışmış olan terleri sildi. Kafası, tıpkı çomak sokulan bir arı kovanı gibi uğulduyordu. İçine kaya düşüp tabanındaki çamurların bulandırdığı bir dere gibi olmuştu zihni. Bu bulanık derenin içinde de tıpkı, gözleri çamurla bulanan şaşkın ve korkulu balıklar gibi "Cesetler, iskeletler, mektupta yazılan elçi" sözleri dönüyordu. Sonra başının üzerinde dönen boğuk seslerle bulanık görüntüler Reşat'ın keskin bir kılıca benzeyen şu sözüyle yarıldı:

"Hocam, Yüce Rabbimizin son elçisi Hz. Peygamber'dir. Ondan sonra da başka kimse gelmeyecek, ta ki ahiret gününe kadar!"

Ayetullah Hoca, Reşat cümlesini bitirince, yüzünde bir şey arar gibi çok kısa bir an şaşkınca ona baktı, sonra çakmaklı bir tüfeğin namlusuna konulan kurşunu harbiyle namlunun dibine iter gibi acıyla yutkunarak nemli gözlerini tekrar önüne eğdi. Sanki sevdiği birini kaybeden acılı bir yakın gibi yakınan bir sesle:

"Peki, benim gördüğüm mucizelere ne diyeceksin? Gördüğüm rüyalara ne olacak, iskeletlerin yerini çıkardık, öldürülen rahibin cesedinin bulunduğu kuyuyu ortaya çıkardım," dedi. Sesi gerçekten de yas tutan biri gibi sitemli, acı dolu bir melodiyle kontrolsüzce inişler çıkışlar yaparak çıkmıştı ağzından. Hızlı bir ritimde parça çalınan bir gitarın bazı tellerine bazı vuruşlarda sert, bazı vuruşlarda da yumuşak vurulduğu gibi kelimelere kendine özgü bir vurguyla duygu kazandırmıştı. Murathan o an gerçekten de korktu. Hocasını tamamen kaybettiğini düşünmeye başladı. Gözlerinin önünde sanki geri dönemez bir yola girmişti hocası.

"Ya aileniz hocam, ailenizin ölümünü göremediniz ama!" Reşat da tetiği bozulmuş bir mitralyöz gibi yüzünün ortasındaki kırmızı renkli o geniş namludan kurşun gibi ağır ve incitici kelimelerini saçmaya devam ediyordu. Ayetullah'ın yüzü öyle bir asıldı ki ailesinin öldürüldüğünü unutmuş olmaktan bir anda utanç duydu sanki. Önce dudaklarını ayırarak şaşkınca Reşat'a baktı, sonra yüzünü acıyla önüne eğip, sanki oyuncağını kaybeden bir çocuk gibi araştırıcı, umutsuz ve üzgün gözlerle sağına soluna bakındı, sanki kafasının içinde aradığı kelimeleri yerde bulacakmış gibi, fakat ne yerde, ne de zihninde bulamadı kendini savunacak cümleyi.

"Affedersiniz hocam bunu hatırlattım ama zaten siz kendiniz ailenizin o tarikat tarafından öldürüldüğünü söylememiş miydiniz bana? Size gelen o mektupların birinde yazmıyor muydu bu, hatta bunun için subaşına bile gitmiştiniz."

Ayetullah birden yerin dibine girdi. Kafasının içindeki her şey tam anlamıyla

boşaldı. Kulaklarının içinde öyle bir uğultu işitiyordu ki, bu uğultu ona bir zarar vermese de şu an etrafında konuşulan hiçbir şeyi duyamayacak kadar gürültülüydü. Aklından hiçbir şey geçmiyordu, içi boşaltılmış bir kütük gibi sedirin içine çöktü iyice.

Neyse ki Murathan durumu fark etti ve iskemlesinden kalkıp hocasının yanına kadar gelerek onu omzundan hafifçe sarstı. Reşat ancak Murathan'ın bu hareketinden sonra durumu anlar gibi oldu ve endişeli bir sesle:

"Hocam iyi misiniz, özür dilerim söylediklerim için," dedi dışa dönük bir sesle.

Ayetullah, Reşat'a ve yanında duran Murathan'a hiç bakmadan birden ayağa fırladı, önce dışarı çıkacakmış gibi hızlı hızlı kapıya doğru yürüdü ama tam önüne gelince birden durup yüzünü pencereye çevirdi. Sonra geriye dönüp ağır adımlarla pencereye yürüdü, sokağa bakan pencerenin önüne gelince ellerini içerdeki çıkıntıya koyup başını hafifçe cama uzatarak dışarı baktı. Sonra bitkin, yıpranmış bir sesle:

"Yo hayır oğul özür dilemen gereksiz, haklısın galiba bir parça. Aklım bin parçaya bölündü, sanki şu an bir rüyada gibiyim. Haftalardır, o yangından beri, yo daha önce, o kâbusları görmeye başladığımdan beri kendimde değilim zaten. Emin olduğum hiçbir fikre uzun süre inanamıyorum, her şeyden herkesten şüphe duyuyorum. Başım dönüyor oğullarım, benim dinlenmeye ihtiyacım var," dedi.

Murathan ve Reşat bir an hocaya bir şey olacak diye çok korkmuştular ama tekrar aklıselim laflarını duyunca bu endişeleri bir bulut gibi dağılarak yerini bir balık gibi çırpınan hareketli bir meraka bırakmıştı. Ne yapacaklarını, ne söyleyeceklerini ikisi de bilemedi. Tam bu sıra imdatlarına gene Ayetullah yetişti. Başını hafifçe arkasında oturan oğullarına çevirip:

"Yalnız kalmam lazım, uyuyacağım," dedi bir yaprak kadar hafif bir sesle.

Murathan ve Reşat birbirlerine baktı, sonra başlarını sallayıp Allahaısmarladık dedikten sonra sessizce odadan ayrıldılar.

Oda boşalınca Ayetullah derin bir nefes aldı, sanki soluk borusunda oluşan düğümü havayla içerilere itebilecekti. Reşat'ın sözleri, açık bir denizde ufukta beliren bir ada kadar netti. Söyledikleri denizde boğulmuş, ciğerleri hava yerine tuzlu suyla dolmuş bir ceset gibi ağırca içine çökmüştü. Bu cesedi öğütmek kolay olmayacaktı Ayetullah için. En azından bu gün. Bu gün, sahile vurmuş, kıyıda yaşamı savaşı veren, içindeki inciyi Reşat'ın alıp yerine bir diken koyduğu kabuğu sert bir istiridye gibi, kendini akşama kadar odaya hapsedecek, kırılan umutlarını iyileştirmeye çalışacaktı. Burnunun kemiği sızlıyordu. Yanaklarının gerildiğini, göz çukurlarının nemli, tuzlu yaşlarla dolduğunu hissetti. Yüzü sararmıştı, gözlerinin ışığı solmuş, dudakları ve parmakları hafifçe titremeye başlamıştı. Çok gergin görünüyordu. Daha fazla kendini tutamadı. Reşat ve Murathan'ı yolun köşesinden kentin merkezine doğru giderken gördü. Tekrar boğazı düğümlendi ve demin göz çukurlarında biriken yaşlar aşağı, yeni başlayan bir yağmur gibi tane tane süzülmeye başladı.

Kendini geriye çekip sedirin üzerine çöktü. Yüzünü elleri arasına aldı. "Of Allah'ım," diye iç burkan bir sesle inleyip bir süre sessiz sessiz ağladı. Hüznü, kalın bir kefen gibi üzerine çekmişti. Ancak içli içli, sanki bir irini atar gibi ağlayınca üzerindeki hüzün kefenini yırtıp atabilmişti. Rahatlamıştı bir parça, üzerindeki taşıyamayacağı kadar biriken karları çığ düşürerek atan bir dağ gibi kendini rahat ve özgür hissediyordu. Cüppesini, mintanını, çakşırını çabucak çıkartıp üzerine entarisini geçirdi ve bir köşeye topladığı döşeğini açıp üzerine uzandı.Ayetullah o gün tüm gün boyunca yatakta kaldı. Hiç yemek yemedi, konuşmadı. Adeta küsmüştü. Bir tek namaz vakitlerinde kalktı yatağından ve namazını kılıp tekrar yatağına gömüldü. Akşam ezanından sonra Murathan yanına uğradı, bir süre yanında oturdu, daha sonra ninesine bir bakıp geleceğini söyledi ama Ayetullah ona geri gelme dedi, ben iyiyim, ninenin de sana ihtiyacı vardır diyerek onu yolcu etti. Murathan'ın aklı hocasında kalmış olsa da söyleneni yaptı ve çaresizce gitti. Hoca ise o gidince bir türlü uyuya-madı, kaygı ve endişe içinde, zemheride sokakta kalmış yavru bir kedi gibi yüreği titreyerek

düşüncelere daldı. Kimdi kendisi? Neyi arıyordu? Aptallarla zekiler arasındaki en büyük fark, aptallar ölenlerin öldüklerini kabul etmezler, ze-kilerse kabul ederlerdi. Bu yüzden aptallar daha duygusal, zekilerse daha akıllı ve daha az acı çekerlerdi. Ayetullah kendini zeki bir insan sınıfına sokacak gerçekçilikten çok uzaktı o an. Ruhu hali, o kadar yardıma muhtaç o kadar cansız, öylesine zayıf bir dal gibi salınıyordu ki, ilahi bir güç ancak onu ayakta tutabiliyordu. İnanmak istemiyordu hala, Reşat'ın söylediklerine, çünkü onun söylediklerine inanmak kendisini, daha bu sabah çıkmayı başardığı o karanlık kuyunun dibine tekrar itmek olacaktı. Gördüğü rüyalar, gece odasına gelen yüzleri maskeli, başlıklı, cüppeli hayalle gerçek arası kimseler... Kimdi öyleyse Ayetullah? Neden onun başına geliyordu tüm bu yaşanan şeyler? Ondan ne istiyorlardı, gördükleri, hissettikleri ilahi bir kudretin yansıması değilse neydi peki?

Gözlerini saatlerce hiç kırpmadı, sabaha kadar olayları, o mektupları düşünerek sabahı yatağında uyanık gözlerle karşıladı. Yatsıdan sonra birkaç saat uyuyabildi.

Sonra sabah Murathan gelince ona bir kahvaltı hazırladı. Havadan sudan konuşarak birlikte balkonda yediler. Murat-han mahsustan dünkü konuyu hiç açmadı. Öğlene doğru Ayetullah geceleyin hiç uyumadığı için daha fazla dayanamayıp derin bir uykuya daldı. Akşamüzeri uyanınca arka bahçedeki yeşilliklerin arasına dalıp bir süre hava aldı, çiçeklerle ve bitkilerle uğraştı, onları suladı, salatalık ve domates topladı. Sonra eve çıktı. Komşusu gene oğluyla bir tencere nohut aşı yollamıştı. Murathan'la birlikte onu yediler. Murat-han ikide birde hocasına kendisini nasıl hissettiğini sorması dışında başka bir soru sormuyordu. Özellikle dün olan o mektupla ilgili olayları hiç açmamıştı. Ayetullah da zaten mümkün olduğunca bunu düşünmemeye çalıyordu. Ama akşam olup de gecenin karanlığı ve sert sessizliği bir file gibi çevresini örüp de bu kuşatmanın altında Ayetullah tek başına kalınca, zihninden ne kadar uzaklaştırmaya çalışsa da bir mıknatıs gibi düşüncelerinin odağına ister istemez gelip yerleşen o malum gizemli olayları tekrar düşünmeye başlıyordu.

"İskeletler, Gül Haç Tarikatı, cinayetler, kâbuslar, gerçek çıkan rüyalarım. Elimde, gerçek çıkan rüyalarım dışında elle tutulur hiçbir şey yok. Bu aldığımız son mektupta anlatılanlar benim rüyalarımla ilgili gerçeklerin ne kadarını kanıtlıyor? Yoksa Murathan'ın ilk baştaki şüpheleri gerçek mi, biri bizimle oynuyor mu? Ama niye?" Başucuna çektiği iskemlenin üzerine bir mum yakıp onun yaydığı sarı ışıklar altında yatağından çıkmadan sedirinin altına sakladığı günlüğünü çıkarıp okumaya başladı. Gizemli dostunun bir önceki yazdığı mektubun önemli kısımlarını günlüğüne not etmişti. Tekrar onları okudu:

"Dolunayda toplantı olacak; yüzlerce insan gelecek; taş kalıntılar arasında?"

Günlüğünden başını kaldırdı. "Hım, neresi burası?" Tekrar gözlerini önüne indirip notlarının devamını okudu:"

"Gül dalı ve gizli mesajlarla birbirlerine haber yol-luyorlarmış. Yolladıkları gizli mesajlar ne ki acaba?"

Gözlerini kısıp sesli olarak düşünmeye başladı.

"Dolunaya kadar toplantının yapılacağı yeri bir bulabil-sek. Taş kalıntıların arasında, taş kalıntılar, keşke buranın neresi olduğunu bir bilsek."

Notlarını tekrar yatağının altına gizleyip yatağının ucunda, dizlerinin üzerine çöktü ve ellerini dua etmek için havaya kaldırdı.

"Yüce Rabbim, ne olur bir işaret gönder bana, bir tane daha. Toplantının yapılacağı yeri göster bana, diğerlerini gösterdiğin gibi gene rüyamdayken bana göster. Sana sığınıyorum, sen esirgeyen ve bağışlayansın, sen bizleri koru, âmin!"

Sonra rüyasında Tanrı'nın, o yeri göstereceği umuduyla uykuya daldı. Nemli, yapışkan, ağır bir gece vardı dışarıda. Pencereleri açıktı ve içerinin boğucu sıcaklığından bu yolla kurtulma düşüncesindeydi Ayetullah. Ama belki de bu boğucu sıcak yüzünden ilerleyen saatlerde rüyasında bir sürü kötü şey gördü. Kara cüppeli, yüzleri maskeli, kimisinin elleri hançerli, kimisininki nacaklı bir sürü adam gene Ayetullah'ı ortalarına almış ellerindeki kesici edevatlarla ona işkence

çektiriyorlardı. Ama sabah ezanı sesiyle uyandığında aklında hiçbir şey kalmamış, sanki süpürülen bir eşik gibi tertemiz bir zihinle kan ter içinde uyanmıştı. Rüyasında gördüğü hiçbir şeyi hatırlayamıyordu.

Ertesi sabah olduğunda, bir ara, Kız Kalesi'nden gizlice yanına aldığı kurukafayı, uzun zaman aradan sonra tekrar çıkartıp önüne koydu. Onu çekmecesinde saklamıştı. Bir süre kurukafayı bir şey düşünmeden, kutsal bir varlığı sey-rediyormuş gibi izledi. "Ruhun şad olsun," dedi sonra sanki bir tanıdığı için dua eder gibi samimi, yakın bir sesle.

"Seni öldüren her neyse Allah'ımın izniyle ortaya çıkacak; bu sır, neden Yüce Rabbimin beni seçtiği ve bu olayın arkasındaki her şey ortaya çıkacak. Buna yürekten inanıyorum."

Gözlerini kurukafanın koyu göz çukurlarına dikmiş, sanki kurukafanın kendisini oradan izlediğini düşünerek söylemişti bunları. İnsanoğlu tuhaftı, hayatta en çok korktuğu şey yalnızlıktı. Öyle ki ahirete inanmayanlar bile öbür dünyada sevdiği insanlarla buluşacağını hayal ederdi.

Gece olunca tekrar yatağına girdi Ayetullah ve gene Allah'a rüyasında bir işaret göndermesi için dua etti. Sonra uyudu ve bir müddet sonra belki de Tanrı onu duydu ve o kara cüppeli kimseleri tekrar ortaya çıkarttı. Ayetullah'ın yatağının etrafında dizildiler; gene yüzleri maskeli, başlarında uzun sivri kukuletalar vardı ve ellerindeki buhurdanlıkları sallayarak ağızlarından tuhaf bir ayin şeklinde -bu sefer Aye-tullah'ın anlayacağı bir dilde- şu lafları mırıldandılar:

"Sen insanlığın kurtarıcısısın, sen insanlığın kurtarıcısısın! Bize hizmet et, bize itaat et, bize diz çök, sen ışıksın, sen hesap sorduracaksın, sen ***Paradesha'nın ışığısıın!***

Ayetullah bu sefer tüm olup bitenleri gözleri açık bir şekilde ama hiç korkmadan izledi. Yüreğinde, kararlı bir merak ve ölümüne bir cesaret boy atmıştı. Gene hareket edemiyordu, yatağının içine görünmeyen bir zincir tarafından bağlanmıştı sanki. Gözlerini dört açtı, hayal görmüyordu, gerçekten

de odasında, etrafında kara cüppeli, yüzleri maskeli, başları kukuletalı birileri vardı. Etrafındaki bu kara cüppeli adamlar Allah'ın gönderdiği varlıklar değil miydi? Eğer değilse... Ayetullah buna bir cevap bulamıyordu. Delirmekten korkuyordu. Reşat'ın söyledikleri uçup gitmişti zihninden. İçinden onlarca dua okudu. Yüreği tedirginlikten çınlıyordu. Kendisine bir şey yapmayacaklarını biliyordu, ama gene de yüreği, daldaki bir idam ilmiği gibi sallanıyordu. O üzerleri kara cüppeli, yüzleri gümüş maskeli kimseler gene ellerindeki buhurdanlıklarla etrafa dumanlar salmışlar ve gizemli bir dilde ürkütücü ayinler okumuşlardı. Sonra Ayetul-lah bayıldı ya da derin bir uykuya daldı.

Sabah olunca odanın içindeki o tuhaf koku dışında akşam içeriye girmiş birilerinin varlığını kanıtlayacak hiçbir şey yoktu. Ayetullah vakit sabahı geçtikten sonra Murat-han'ın eve girmesiyle uyandı ve birlikte evdeki tüm camları açıp kokunun dışarı çıkmasını sağladılar. Murathan, ilk zamanlardaki endişeden uzak, artık iyice bu olanlara alışmış gibi durgun bir sesle:

"Hocam, gene mi oldu? Ne yapacağız hocam, ne istiyorlar bizden?" diye sordu. Gözlerinde bir sorgu ifadesi yoktu, Ayetullah, Murathan'ın kendisine inanıp inanmadığını bilmiyordu ama kendisi için endişelendiğini biliyordu.

Ayetullah başını önüne eğdi. İçinde vahşi bir at tepini-yordu huysuzca.

"Bilmiyorum oğlum, ama onların dolunayda nerede toplandıklarını bulup bu tarikatın ne amaç güttüğünü öğreneceğiz. Bu sırların üzerindeki kara örtüyü kaldıracağız. Buna yürekten inanıyorum," dedi çakan bir şimşek gibi cesur bir sesle. "Amaçları bizleri öldürmek değil, bunu isteseler elli sefer yaparlardı. Onlardan korkamam için bir neden de yok!" Kabuğu soyulmuş kuru bir ağaç gibi çıplak ve sertti gözlerindeki öfke. Yüzündeki aynadan göğü yansıtan duru bir dere gibi netti bu ifade. Keskin bir tütsü gibi yayılıyordu odaya. Sonra birden aklına gelmiş gibi kaşlarını çatıp yüzünü Murathan'a çevirdi:

"Dolunay ne zaman oğul?" Murathan dudaklarını büzdü:

"Bilmiyorum hocam, ama uzun zamandır çıkmadı. Önümüzdeki günlerde çıkacaktır. Neden sordunuz?"

Ayetullah başını salladı. Yüreğinin korkusunu, ümitsizliğini, şaşkınlığını bir ceket gibi çıkartıp atmıştı sanki, kınından sıyrılan çeliği sirkeyle temizlenmiş bir kılıç gibi parıldıyordu gözleri.

"Dolunayda o toplantının yapılacağı yerde olmalıyız. Ama mutlaka olmalıyız," dedi güçlü, kararlı cesur ve otoriter bir sesle.

Murathan hocasının yüzüne, uzun zamandır görmediği ve çok değişmiş olduğunu gören bir yakını gibi şaşkın şaşkın baktı. Gerçektende Ayetullah Hoca'nın yüzünde daha hiç önce görmediği bir ifade vardı. Gözleri bir mangal gibi pa-rıldıyordu, ellerinde bir dağ doğmuştu sanki, kaslarında öyle zorba bir fırtına kopuyordu ki, taşı sıksa suyunu serpecekti yere.

Ayetullah o gün tüm gün boyunca dolunayı düşündü. Bazen saksılarla süslediği balkonuna, karanfil, menekşe ve fesleğenlerin arasında oturuyor, bazen arka bahçede dolanıyor, bazen de avluya çıkıp volta atıyordu. Gizemli yabancıdan gelen son mektupları düşündü.

"Gül, gül dalı; taş kalıntıların arasında yapılacak toplantı; bu dolunayda; yüzlerce kişi gelecek!"

Odasına çıkıp kurukafayı tekrar çıkardı önüne. O kuru kafaya baktığı zaman soruların cevaplarına daha çok yaklaştığını hissediyor, o zavallı kurukafanın kendisine ilahi bir güç verdiğini duyumsuyordu. Kurukafaya bakıp içinden tekrar o soruları sordu:

"Gül dalı; taş kalıntıların arasında; yüzlerce insan gelecek... Yüzlerce..."

Saatler sonra, Ayetullah odasının içinde kaç gündür kesmediği sakallarını kaşıya kaşıya kara kara düşünürken birden Arşimet gibi haykırdı.

"Evet, evet buldum! Dolunayda nerede olacaklarını buldum. Yüce Rabbim, sana şükürler olsun! Sana şükürler olsun, onları nerede bulacağımı buldum!"

Sesi alçak ama coşkuluydu, sessiz sessiz taşan bir nehir gibiydi. Çakmak taşlarından dökülen kıvılcımlar gibi saçılmıştı bu umut ışığı badem gözlerine. Gözleri mutluluktan bir kaplıca gibi nemle dolmuştu.

BÖLÜM YİRMİ BİR

Ertesi gün, dolunay gecesi

Ayetullah dolunayın bu gece olacağını öğrenince günlüğünü çıkardı. Eğer tahminleri doğruysa bu gizli tarikatın liderinin kim olacağını öğreneceğini ve başına bir iş gelmezse bunu kadıya bildireceğini yazdı. Sonra defteri Murathan'a verip bunu Reşat'ın öğrencisi Saffet'e götürmesini söyledi. Ama başlarına bir iş gelir de geri gelemezlerse, günlüğün Saf-fet'te bulunmasını istemedi. Bu yüzden ona günlüğü alıp Ayetullah'ın ona tarif ettiği yere gömmesini söyledi. Eğer bir aksilik olur da geri gelemezlerse Saffet de günlüğün yerini kadıya bildirecekti. Böylelikle günlük onun elinin altında bulunmadığı için de tarikat üyeleri tarafından başı bir belaya girmeyecekti. Saffet güvenilir, dürüst ve sözünün eri bir çocuktu. Ayetullah ve Murathan ona güveniyorlardı. Ayetullah takip edildiklerini düşünüyordu. Bu yüzden günlüğü kendisi gömmek istemedi. Saffet'ten kimsenin şüphelenmeyeceğini düşündü. Murathan Saffet'e gidip günlüğü verdi.

"Çok dikkatli ol evlat, kimseye belli etme, gözlerden ırak ol, Reşat Hoca'na da şimdilik söyleme, tamam mı?"

Saffet ışıl ışıl yanan gözleriyle başını salladı. Kimseye söylemeyecekti. Ölse bile.

O gece yarısından sonra Murathan'la birlikte nereye gideceklerini Reşat'a bile söylememişlerdi. Onu daha fazla bu işe karıştırmak istemediler. Sonuçta Murathan'la Ayetullah bu işe o gece gördükleri rüya yüzünden girmişlerdi ve Aye-tullah artık sonuna geldiklerini düşünüyordu. "Reşat'ın başına yeterince dert açtık, bundan sonrası bizim işimiz gayri," dedi.

Sabah ezanından önceye kadar camiye dönememeleri ihtimali üzerine de Saffet'e Murathan'ın anahtarlarını verip sabah ezanını onun okuması için görevlendirdiler, cemaate de kendilerinin hasta olduklarını iletmesini tembihlediler.

Ama Murathan'ın içinde hala kuşkular vardı ve yola koyulmadan önce hocasına açıldı, sesi soğuk bir deniz gibi serindi.

"Hocam emin misiniz, ya orada gerçekten de yüzlerce insanla karşılaşırsak ne yapacağız?"

Ayetullah dudaklarını büzüp omuzlarını silkti, üzerinde fırtına kopmak üzere olan bir deniz kadar dalgalı ve karanlıktı onun gözleri de.

"Bilmiyorum oğul, ne yapacağımızı bilmiyorum. Hayvanlar güçleriyle hayvan olur, insanlarsa sözleriyle. Ama insanlarda hayvanlarda olmayan bir özellik daha vardır, önemli bir özellik hem de, o da düşündüklerini gerçekleştirebilecek gücü elinde olmasıdır!" Kaşlarını çattı, sesi cesurdu. "Oğul, artık ak koyun kara koyun açığa çıkarmanın vakti geldi! Ya herru ya merru bundan gayri!"

Murathan hemen araya girdi, sanki söylemek için fırsat kollar gibi aceleciydi sesi:

"Hocam subaşına haber ver..."

Ayetullah da bu sefer cevabını önceden hazırlamış gibi hemen elini kaldırıp bir bıçak gibi kesti Murathan'ın sözünü.

"Oğul, eğer Allah bu işe subaşının da bulaşmasını isteseydi ona da rüyalar

gösterirdi. Oysa subaşı sadece konuşuyor. İnsanlar hakkında kötü söz etmekten sakınırım ama subaşı denen o kalın kafalı ve cahil adamı bu sefer yanımıza sokmazsak iyi ederiz. Zaten üzerinde oturduğu koltuğu biraz sarsmadın mı o hiçbir şey için kılını bile kıpırdatmaz. Silifke'yi kan götürse o sadece kendi kapısının önünü temizlemekle kalır. Aman eksik olsun onun iyiliği. Hayır, zaten istesek de karışmayacaktır bu sefer, bu işi ikimiz sessizce halletmeliyiz."

Kaşlarını kaldırdı, yumuşak bir bakışla Murathan'a baktı. "Yani, eğer tabi sen de kabul edersen."

Murathan biran sessiz kalıp hocasına baktı, gözleri elmas bir gerdanlık gibi parıldıyordu.

"Hocam sen istersin de ben gelmem mi?" dedi yüzünde bir virgül gibi kısa ve kıvrımlı bir gülümsemeyle.

BÖLÜM YİRMİ İKİ

Geceleyin saat dokuz buçuk suları:

Murathan ikindi üzeri iki at kiralayıp gelmişti. Yola çıkmadan önce gidip ninesinin elini öptü, ama onu evhamlandırmamak için bir şey söylemedi. Sadece gözlerinin içinin baktı ve geri geleceğine dair içinden söz verdi ona. Atları hazırlayıp gecenin karanlığında yola çıktılar. Dolunayın ışığı sayesinde yollarını bulacaklardı.

Yirmi beş kilometrelik yol boyunca pek konuşmadılar. Sessiz bir geceydi. Arada bir, acı içinde inliyordu rüzgâr, sanki günahkâr bir savaşçı gibi. Bir taş kadar sessizdi Aye-tullah'la genç öğrencisi, zihinlerinin çelik kovalarını, ay ışığı parıltılarının dövdüğü derin gözlerle yüreklerine indirmişler, cesaretle doldurup boca ediyorlardı gözlerine korkusuzluğu, kararlılığı ve kışkırtıcılığı. "İnanan insan güçlü insandır, aldığı kararları tek başına gerçekleştirebilmelidir," demişti Ayetullah genç Murathan'a, yola çıkmadan önce, şimdi coşkulu bir müzik gibi çalınıyordu Murathan'ın kulaklarında, o sesle bastırıyordu yüreğinin korkusunu. Yol boyunca pek çok şey düşündü. Ne bulacaklarını, başlarına ne geleceğini. Ama en çok da güzel Elif'i, onu bir daha ne zaman göreceğini.

İki ayda ona yirmiden çok mektup yazmıştı ama hiçbirini verememişti. Daha doğrusu cesaret edememişti. "Keşke Saffet'e o mektupları da verseydim. Ya başıma bir iş gelir de geri dönemezsem, o zaman Saffet mektupları Elif'e verirdi," diye geçirdi içinden. Ona olan aşkını söyleyemeden dünyadan ayrılmak istemezdi.

Ayetullah ise dualar etmişti içinden yol boyunca. Güçlü bir burağan kopuyordu içinde, yüreği örste dövülen kızgın bir kılıç gibi atıyordu. Allah'ın yolundan gittiğine emindi, en ufak bir şüphesi bile yoktu. Bu kâfirler her kimse, inancın önünde dize geleceklerdi. Ayetullah onların ipliklerini pazara çıkaracaktı. Ama korkuyordu da, sonuçta bir insandı. Ya bir iş gelirse başına, ona kâbuslarında gördüğü gibi sayısız işkenceler çektirirlerse, en sonunda da meşin bir kayışla boynunu burkup öldürürlerse! Murathan'a baktı hafifçe. Esas onun için endişeleniyordu. Hayır, dedi içinden, ben veririm başımı, ben yatarım kızgın demirlerin altına, Murathan'ıma bir şey olmasın yeter ki! Yüreği cızladı, genç öğrencisine bir şey olursa kendini affetmezdi. Keşke onu getirmeseydim, diye iç geçirdi. Ama çok geçti, istese bile artık Murathan geri dönmezdi, biliyordu bunu. Çay gibi demlenmiş bir öfke ko-yulaştı yüreğinde. Anasıyla babasını hatırladı. Sonra Kevser'i. Gözleri, karanlık bir gecenin sabahında atan kanlı bir şafak gibi kızıllaştı. "Bre isterlerse bin kişi olsunlar, ipliklerini pazara çıkarmadan vermeyeceğim başımı!" diye konuştu. Tehlikeyle göz göze gelmeden böyle cengâver laflar etmek herkes için kolaydı tabi.

Yaklaşık iki buçuk saat sonra, birkaç kez kısa molalar verdikten sonra Korikos Kalesi'nin yakınlarına vardılar. Atlarını bir koruluğun içine sakladıktan sonra yürüyerek sessizce limana indiler ve oradan, Korikos Kalesi'ndeki Osmanlı askerlerine ait olan bir kayığı ödünç alıp -daha doğrusu çalıp-gökteki tek tük bulutların arasından sırıtan dolunayın çarptığı saçlarının arasındaki yakamozların üzerinden iki yüz metre
ilerdeki adacığın üzerinde yer alan Kız Kalesi'ne doğru ağır ağır kürek çekmeye başladılar.

Kayıklarını, geldikleri yoldan bakılacak olursa, kalenin kuzeydoğusu yönündeki, onlara en yakın ve kaledeki en büyük kulenin dibindeki kayalıkların arasına gizleyip sahile çıktılar.

Sahile çıktıklarında Ayetullah birden öğrencisi Murat-han'a dönüp demir bir gülle gibi ağır bir sesle:

"Sen burada kalacaksın oğul, senin işin buraya kadar," dedi.

Murathan şaşırdı, sanki bir duvara çarpmış gibi bir adım gerileyerek:

"Nasıl hocam anlayamadım, sen ne yapacaksın?" diye tutuk ve şaşkın bir sesle sordu.

Ayetullah başını sallayıp bakışlarıyla kaleyi gösterdi.

"Ben kalenin içine girmeye çalışacağım, işim uzun sürebilir, eğer iki saat içinde dönmezsem buradan kaçıp git ve gerekenleri devletlilere bildir!"

Yıldızları çekilmiş bir gece kadar karanlıktı sesi, bakışları ise kızgın bir rüzgâr gibi esiyordu. Kararında kesin olduğu ve geri döndürülemeyeceğini Murathan biliyordu.

Murathan'ın sesi ağzından, birbirlerine sürten yağsız bir çarklı gibi metalik bir tınıda son bir umutla:

"Aman hocam sizin diliniz ne söylüyor?"

Ayetullah tartışmayı burada kesmek için elini kaldırdı ve otoriter, bir gaz bulutu gibi yoğun, ağır bir sesle:

"Oğul, buraya kadar, fazla uzatma!" diye parladı. "Senin yaşın daha yirmi bir, benim yarı yaşıma bile gelmedin. Hem sana kimse bana bir şey olacağını söylemedi. Sadece bir önlem bu; eğer, Allah izin vermez ya, hani olur da bir terslik olursa, kaderimde ne yazıyorsa artık oğul, boynumuz kadere karşı kıldan ince, sen yoluna varacaksın ve gerekeni yapacaksın, şu an önemli olan bu deyyusların kim olduklarını açığa çıkartmak tamam mı?"

Murathan kaşlarını çatıp, iğnesi kırılmış bir arı gibi üzgünce başını indirdi ve bir cevap veremedi. O zaman Aye-tullah, üzerine kapanan çelik bir kapı gibi sert

bir sesle adeta lafını Murathan'ın suratına çarptı:

"Tamam mı oğul?"

"Tamam hocam, tamam sen nasıl istersen."

Bakışlarını kaldırıp veda etmek istemiyormuş gibi baktı hocasına. Sesi denizde boğulan biri gibi dudaklarının arasında çırpındı adeta.

"Allah yolunu aydınlatsın, seni kötülüklerden korusun." Boğazında bir şey düğümlendi, tekrar bakışlarını yere eğip gırtlağındaki düğümü yutkunarak çözmeye çalıştı.

"Amin Murathan'ım, Allah seni ve sevenlerini korusun."

Tekrar birbirlerine baktılar. Murathan'ın gözleri dolmuş, biriken yaşlar adeta ak bir kağıda damlamış bir mürekkep lekesi gibi gözlerini sıvılaştırmış, dalgalı ve kül renkli iki göle benzetmişti. Daha fazla tutamadı kendini ve atılıp hocasına sarıldı. Ayetullah'ın da yüreği sızlamıştı, içinde birden engel-leyemediği -sanki Murathan'ın korunmaya ihtiyacı varmış gibi- şiddetli bir koruma duygusu kabarmıştı, gözlerini kaçırıp duygulandığını belli etmemeye çalışarak:

"Tamam oğul, tamam. Allah yanında olsun her zaman. O beni hiç yalnız bırakmadı," dedi vaatkar bir sesle. İçi, sürüsünden kovulan bir kurt gibi acıyordu. Bir kır evi gibi ıssızdı gözleri. Sisli, sık, bunaltıcı bir orman karanlığı çökmüştü yüzüne. Kollarını birbirlerinden ayırırlarken Murathan bedenin hafiflediğini ve dengesinin bozulduğunu hissetti, sanki ona ağırlık veren, bir bel kemiği gibi onun dik durmasını sağlayan hocası Ayetullah'tı. Teni kırbaçtan ve zincirlerden nasır tutmuş bir köle gibi ezik bir bakışla baktı hocasına. Ayetul-lah'ın ettiği laflar yüreğini kırbaçlamış, ezmişti adeta. "Beni budara bekle. Tam burada. Sakın bir yere ayrılma," dedi hüzünden kuruyan bir sesle, sanki bir söz verir gibi Ayetullah, ama yürek yakan bir şarkı mırıldanır gibi söylemişti bunu. Sonra tükenmiş, içine kıvrılmış, büzüşmüş bir ifadeyle gülümsemeye çalıştı. Dudakları, o ruh haliyle ancak, gülümsemeye pek benzemeyen, sanki yumruk yemiş gibi bir ekşimeyle büzüşmüştü.

Murathan babasından telkin almış uslu bir çocuk gibi başını salladı sessizce. Ayetullah aceleyle ona arkasını dönüp taşların arasına sızmış deniz sularına basmamaya özen göstererek o iri cüssesi, doksana yakın kilosuyla bir balık gibi seke seke kıyıya çıkıp kalenin asırlık taş duvarlarına yanaştı ve bir daha arkasına dönmeden yürüdü.

Ayetullah içindeki o tuhaf heyecana ve korkuya aldırmadan içinden dualar okuyarak kale duvarlarını bir süre takip etti. Her adımında artan heyecanını ve içindeki şüpheyi bastırmak için arada bir içinden "Buradalar, içerdeler, Allah'ım sen bana yardım et, Allah'ım sen bana yardım et, umarım onları bulurum, umarım onları bulurum," diye yalvarıyordu.

Bir çeyrek saat kadar kalenin duvarları çevresinde dolandı, içeriye girebilecek ya da içeriyi görebilecek bir yarık, çatlak, ya da küçük bir delik arıyordu ama bulamadı. Bir ara ümidi kırıldı, inancı azaldı. "Hiçbir ses ya da gürültü de duyulmuyor. Kıyılarda kayık ya da benzer bir araç da yok. Allah'ım yanıldım mı yoksa, yaptığım onca yaygara boş mu çıktı gene?" diye içinden söylendi.

Derken önüne sırtlarını kalenin duvarlarına vermiş bir yığın dikenli ve gür bir çalı grubu çıktı. Ayetullah biran düşünüp bunların etrafından mı dolanayım yoksa aralarına mı dalayım diye kararsız kalmıştı ki yüzüne doğru esen tatlı bir rüzgârla birlikte kulaklarına derinlerden gelen bir uğultu vurdu. Ayetullah, karanlıkta ürkütücü bir ses duyan bir çocuk gibi korkuyla nefesini tutup tüm dikkatini sesin geldiği yöne verdi. Bunun uzaktaki kayalara vahşice vuran dalgaların sesi mi olduğunu yoksa önündeki çalıların arasına giren rüzgârın bir oyunu mu olduğunu anlayamadı. Sonra o uğultu bir daha geldi. Boğuk, kuru, ürkütücü ve melodik bir uğultuydu bu. İçgüdülerinin sesini dinleyip çalıların etrafından dolanmaya başladı ve tam da çalıların önünden geçerken çalıların içine vuran kızılımsı bir parlaklık gördü. Bu o kadar netti ki karanlığın içine bağdaş kuran bir alev gibi yayılıyordu çalıların içine. Hemen bir puma gibi sinsice eğilip hızlıca oraya doğru emekledi, hiç duraksamadan çalıların arasına girdi, bacaklarına batan dikenlere ve yüzüne yapışan dalların arasındaki

örümcek ağlarına aldırmadan çalıların içinden geçip o kırmızımsı ışığın kaynağını aradı. Ve sonunda çalıların iyice seyreldiği duvarın dibinde, taş blokların arasında belki de bir depremde meydana gelmiş iki karış uzunluğunda ince bir yarık buldu. Kırmızı ışık onun arkasından geliyordu. Ayetul-lah heyecan içinde eğilip yarıktan içeri baktı.

Gördüğü manzara tarife olanak vermiyordu. Ayetullah'ın ağzı açık kaldı, gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi açıldı, yüreği korku ve hayretle doldu. İçerde, Ayetullah'ın ayak bastığı zeminin bir beş altı metre aşağısında, duvarın bir beş on metre uzağında, karalar giyinmiş, başlarında kukuletalar, yüzlerine maske takmış, belki de beş yüz kişi, düzenli bir sırada yere bağdaş kurmuş hafif sallanarak ürkütücü bir makamda garip bir ayin söylüyorlardı. Söyledikleri ayin, sürgün veren bir bağ gibi, keskin bir korku halinde hızla içine yayılıp sımsıkı yüreğini sarmıştı Ayetullah'ın. Duvarların üzerine meşaleler asmışlar, bununla da yetinmeyip kalabalığın aralarında, her yirmi adamda bir gene yüzü maskeli bir nöbetçi ayakta meşale tutmuş ortamı aydınlatıyor, herkes konsantre olmuş bir halde bu garip ayine devam ediyordu. Ayetullah gözlerini kısıp etraftaki her şeyi görmeye çalıştı. Bir otuz metre ilerde, ayindeki insanların ortasında, üzerine kırmızı halılar serilmiş, tıpkı bir sahne gibi beş metre karelik bir yükselti gözüne çarptı. Etrafında diz çökmüş onca insanın maskeli yüzlerinin de o yükseltiye doğru dönük olduğunu fark etti. Bir süre daha korku dolu bir şekilde bu yabancı ve ürkütücü insanların ayinlerini izlemeye devam etti.

Bir müddet sonra orta yerde bir hareketlenme oldu. Dizleri üstüne çökmüş kalabalığın arasından elleri meşaleli, bir on tane daha kara cüppeli, başlıklı ve yüzleri maskeli kişinin çift sıra halinde ortadaki yükseltiye doğru ilerlediğini gördü. Yükseltinin üzeri ellerinde meşale taşıyan adamlarca aydınlanınca yükseltinin köşelerine birer ayaklı buhurdanlık konulmuş olduğunu ve bu buhurdanlıklardan etrafa yoğun dumanlar yayıldığını fark etti. Meşaleleri taşıyan adamlar sahnenin dört bir yanına daha önce çalışılmış olduğu belli olan adımlarla ilerleyip düzenli bir şekilde yayıldılar ve yere dizlerinin üzerine çöküp

kafalarını diğerleri gibi sahnenin ortasına çevirdiler. Ayetullah o zaman sahnenin ortasında, meşaleleri taşıyan grubun arasında gelmiş olduğunu tahmin ettiği kırmızı cüppeli, başındaki kukuletası da kırmızı, sadece gözlerini açıkta bırakan siyah maskeli bir kimseyi fark etti. Kırmızı cüppeli, siyah gül desen işlemeli pelerini olan o kimse ellerini kaldırınca etraftaki insanların uğultusu birden kesildi. Dört bir yan biranda ölüm sessizliğine büründü. Kimseden çıt çıkmıyordu. Acımasız ve ürkütücü bir sessizlikti bu, öyle ki sanki aç bir yırtıcının keskin dişleri kulaklarından başlayarak tüm vücudunu kemiriyordu Ayetullah'ın.

Sahnenin ortasındaki kızıl giysili adam gür ve ürkütücü bir sesle, melodik bir vurguyla kalabalığa doğru şöyle bağırdı sonra:

"Deo gratias um beto viaskiszt Paradesha!"

Ayetullah "Paradesha" kelimesini duyunca birden ür-perdi. "Aman Allah'ım!" dedi içinden ve yüz kasları korkuyla gerildi. O anlamı meçhul garip kelime, çekirdeği zehirli bir kurşun gibi Ayetullah'ın zihnine saplanmış, beyninde debeleniyordu. "Odamdaki yatağımın etrafını saran o kara giysili kimseler gerçekmiş, bunlar onlar!" dedi, dehşete kapılmış bir halde. Bir süre ağzı açık, denize düşmüş biri gibi bilincini yitirerek boş boş baktı. Sorgulama yeteneğini yitirmiş, neyin gerçek neyin hayal olduğunu algılayamıyordu. Sonra tam o sıra yukardan surların üzerine önceden çıkmış kimseler tarafından, aşağıya kırmızı gül yaprakları dökülmeye başlandı ve birden etraftaki insanlar dışarıya pek yansımayan ince bir mutluluk içinde tekrar o garip ayini söylemeye başladı ama bu sefer sesleri mırıldanır gibi değil, çekiç gibi daha gür, ay kadar daha canlıydı. Ayetullah'ın göremediği ama sesinin geliş yönüne göre yukarılardan bir yerlerdense köslere vurulup ayine ritim veriliyordu.

Ayetullah, müritlerin söyledikleri ayindeki dili hiç daha önce duymamıştı. Her taraf gül yapraklarıyla kaplanınca sahnenin üstündeki kırmızı giysili o lider, tekrar ellerini havaya kaldırıp insanları susturdu ve gür bir sesle sahnenin üzerinde ağır adımlarla dolaşıp insanlara o tuhaf lisanda bağırarak bir şeyler anlatmaya

başladı. Arada bir liderlerinin konuşması korkulu ya da şaşkınlık ifade eden insanların alçak uğultuları tarafından bastırılıyor, ama liderleri konuşmaya aynı hararetli ve etkili gür sesiyle devam ediyordu. Ayetullah'sa yarığın arkasından tüm bu olup bitenleri şaşkınlık içerisinde izlemeye devam ediyordu.

Ne kadar süre daha bu garip ayini izledi bilemiyordu ama içerdeki o tuhaf ve korkutucu insanlar yüksek sesle ve bu sefer ellerini de havada belli bir ritim içerisinde sallayarak tekrar coşkulu bir ayin söylemeye başladıkları sıra Ayetullah arkasından bir ses işitti. Birden yüreği korkudan duracak gibi oldu, başını çatlaktan kaldırıp birden arkasına çevirdi ki başını çevirmesiyle tepesine hızlıca bir şeyin inmesi bir oldu. Ayetullah'ın kafatasından gelen bir çatırdama sesiyle gözleri acı içinde karardı. Kendini huzurlu bir boşlukta hissetti bir an, sanki kanatlanıp gökte uçuyormuş gibiydi, üstelik nefes de alıyordu, gecenin ve denizin kokusunu da duyabiliyordu ama gözleri ve kulakları bağlanmış gibi hiçbir şey görmüyor ve işitmiyordu.

Belki de birkaç saat sonra, Ayetullah o huzurlu boşluktan gözlerini açtığında bir bıçak gibi başına saplanan keskin bir ağrıyla bulmuştu kendini. Nerede olduğunu, en son ne yaptığını hatırlayamadı biran. Boş gözlerle etrafına bakındı. İçi, meşalelerle aydınlatılmış dar bir mağaranın içindeydi. Yerden hafif doğrulup yüzünü buruşturarak elini başına götürdü. Kafasının tam üstünde, bıngıldak bölgesinde kocaman, yumurta şeklinde bir şiş vardı. O, kafasındaki şiş ve tüm bedenine vuran ağrıyla ilgilenirken içeriye bir çift yankılı ayak sesi doldu. Ayetullah korkuyla etrafına bakındı, sağ tarafında, az uzağında karanlık bir geçit vardı. "Allah'ım sen beni koru sen beni koru!" diye dua etmeye ve korkuyla arkaya doğru sürünmeye başladı. Ayak sesleri git gide yükseldi ve içeriye o karanlık geçitten kocaman bir gölge girince Ayetullah artık sonunun geldiğini hissetti. Birkaç saniye sonra ise geçidin ağzında gölgenin sahibi görünmüştü. İçeriye giren bu kişi, kırmızılar içinde, başında o huni şeklinde kukuletası olan, yüzü maskeli sahnedeki kimseden başkası değildi. Kısa bir an kukuletasının arkasındaki kara gözleriyle yerde, duvarın dibine kadar sürüklenip yaslanmış,

korku içinde duran imama baktı. İmam Ayetullah "Sen kimsin, ne yapacaksın bana?" diye çaresizlik ve korku içinde haykırdı.

Kızıl giysili adam sakin bir hareketle ellerini kaldırıp bir elini başındaki kukuletaya, diğerini ise yüzündeki siyah maskeye götürdü ve ikisini birden aynı anda yavaşça çıkartırken iğneleyici ve tok bir sesle:

"Sen zaten beni tanıyorsun imam efendileri!" dedi.

Ayetullah maskenin arkasındaki yüzle karşılaşınca bir anda beyninden kaynar sular boşaldı.

"Sen, sen, ama niye...?" Deyip öylece kaldı.

Karşısındaki adam, Aya Thekla Kilisesi'nin Papazı Mark Lanfranc Du Barri'den başkası değildi ve Ayetullah'a sakin bir sesle:

"Seni beklemiyordum doğrusu; herhalde muhbir ölmeden önce bize fark ettirmeden birkaç mektup daha yazmış olmalı sana," dedi içine dönük, alçak bir sesle.

Ayetullah kaşlarını çatıp başını yere eğdi ve biran düşündükten sonra onun neden bahsettiğini anladı.

"Mektup mu?" dedi hayret duyan bir sesle. "Demek haberiniz vardı ve sonra onu da haince öldürdünüz!" diye acı ve korku içinde inledi.

"Elbette, ama biraz geç uyandık! O son aldığın mektubu ben yazmıştım. Seni kurtarıcı olduğuna inandırıp kullanacaktık. Ama daha önce aldığın mektuplar sayesinde bu numaramızı yutmamışsın belli ki," dedi kuşkulu bir bakış atarak.

"Evet, bizle iletişim kuran muhbir bir toplantının olacağını yazmıştı daha önce. Biraz düşününce toplantının burada yapılacağını anladım," diye yanıtladı Ayetullah da kibirli bir sesle. Sonra başını önüne eğip sustu.

"A evet, tabi, eğer bunu bilseydim mektuba daha farklı şeyler de yazardım. Tarikatın bölündüğünü ve diğer grubun sapkın cinayetler işlediğini, toplantının güvenlik açısından başka bir yerde yapılacağını falan filan yazıp seni yanlış yönlendirebilirdim. Sanırım içimize muhbirler sızmaması için güvenlik usullerimizi

tekrar gözden geçirmeliyiz."

Ayetullah iyice kızmış ve meraklanmıştı:

"Bu yaptığınız hem kalleşçe hem de hainceı İğrenç kimselersiniz siz! Sizden iğreniyorum. Allah aşkına, yeter artık, sizler kimsiniz? Neler oluyor burada? Bunca insan, ne halt karıştırıyorsunuz burada be?"

Papaz küçültücü bir ifadeyle gülümsedi, hoşuna gitmiş gibiydi, Ayetullah'ın ses tonundan biraz sinirlenmişti de ama bunu belli etmedi.

"Güzel, ta ilk baştan beri bunu öğrenmek için bu kadar tehlikeye girdin zaten değil mi sayın İmam Efendi," diye gözlerindeki alçaltıcı ifadeyi sesine de taşıdı. Uzun uzun Ayetul-lah'ı tepeden aşağı süzdü. Küçültücü bakışlarına rağmen Ayetullah'a gizli bir hayranlık duyduğu belliydi.

"Pekala, girdiğin onca zahmetin ve acının karşılığında sana gerçekleri anlatacağım. Bunu çoktan hak ettin sen," dedi.

Sonra kısa bir an susup sağ yanına dönerek bir iki adım attı, ders anlatan bir hoca edasındaydı, kendini beğenmiş, otoriter, meydan okuyucu ve haşindi, böyle görünmesine neden olan şey, Ayetullah'ın onu bulmasına karşılık duyduğu yenilgi hissinin yanında, belki biraz da yüzündeki keskin ve saldırgan hatlarının, kalın ve uzun kaşlarının, ince ve sinsi görünümlü dudaklarının, delici mavi gözlerinin ve tok sesiyle vücudunun bir güreşçi gibi yapılı olmasıydı. Nefesini ayarladıktan sonra aniden dönüp işaret parmağını Ayetul-lah'a çevirerek vurgulu bir sesle:

"Şunu söyle bana İmam Efendi. Neden varsınız?" diye haykırdı. "Buraya gerçekten de bir sınav için mi geldiniz? Neden? Bu eşit bir sınav değil ki, zenginler, varlıklı insanlar, emirlerinde bir dolu ordusu olan, etrafında ona kulluk ya da cariyelik eden yüzlerce insanı olan İmparatorlar, onların soyundan gelenler ve hayatları boyunca istedikleri her şeye sahip olan hırslı, aç gözlü acımasız bir avuç insanla, bir tarafta bir çanak yemekle karınlarını doyurup İmparatorları için canlarını vermek zorunda kalan yüz binlerce sefil insan. Bu eşit bir sınav mı

sizce?"

Önce neden bahsettiğini anlamamış gibi kaşlarını kuşkuyla çatıp sessizce dinledi onu Ayetullah. Sonra Mark Du Barri lafını bitirince eli sobada yanmış biri gibi adeta haykırdı:

"Allah'ın hikmetine sual sorulmaaaaaaaaaaaz!"

Başı hala bıçak gibi ağrıyordu ama Du Barri karşısına çıktığı andan beri tüm dikkatini ve öfkesini katıksızca ona yöneltmişti.

Papaz Du Barri ise alaycı bir bakışla:

"Öyle mi, eğer tabi gerçekten de Allah diye bir şey varsa, ya da senin var sandığın Allah, sandığın gibi bir varlıksa!"

Papazın böyle konuşması Ayetullah'ın içinde bir süt kadar berrak ve temiz olan inanç havuzunu bir anda petrol atığıyla lekelemişti sanki, midesi zehirlenmiş gibi acı ve tiksinmeyle suratını buruşturdu. Papazsa ona aldırmadan ses tonunu, katı hamura su katar gibi bir parça yumuşatarak anlatmaya devam etti:

"Açık havadayken yukarı baktığında ne görüyorsun sevgili imam efendi?" Gözeri iki uçlu bir mızrak gibiydi, tok sesine inişler çıkışlar vererek sanki bir şiir okuyordu: "Yıldızlaaaaaar, değil mi?" diye tekdüze bir tonla uzattı sesini. "Binlerce yıldız, hatta yüz binlerce ve onların etrafında dönüp duran bir o kadar daha gezegen." Bir elini kaldırmış oval bir hareketle sanki yıldızların yörüngesini çizmişti. "Neden koca evrende hayat olan sadece bir tane gezegen bulunduğuna inanıyorsun ki? Senin anlayacağın şekilde söyleyeyim. Yüce Rabbiniz sadece sizi mi sınava sokuyor? Neden evrende, başka gezegenlerde de hayat olmasın, bunu hiç düşünmüş müydün? Başka gezegenlerde başka akıllı varlıklar, insanlar neden olmasın?"

Kısa bir an susup imamın gözlerinin içine baktı, bu öyle bir bakıştı ki Ayetullah biran bir ölüye baktığını hissetti, papazın gözleri o kadar donuk, o kadar sabit, o kadar ürkütücüydü ki bambaşka bir âlemden gelmiş gibiydi yüreği korkuyla

büzüştü. Karşısında gördüğü yüzün ilk kez o an el değmemiş, biçimlenmemiş, işlenmemiş, ham bir öfke ve intikamla kaplı olduğunu, fark etti. Göğsüne bir yumruk yemiş gibi hissetti o an, karşısında cellâdı duruyordu, o an bunu hissetmişti, gözlerine ve yüzüne bir sel gibi yayılan korkuyu hissettirmemeye çalışarak dişlerini sıktı. Du Barri ise o mızrak gibi delici gök mavisi gözlerini Ayetullah'ın gözlerinin içinden çekip deminden beri ağzında ebeleyip geveleddiği lafı lavdan bir sel gibi yakıcı bir sesle şöyle döktü:

"Gerçek şu ki, biz ***başka bir gezegenden*** gelen varlıklarız!"

Papazın sesi karanlığı yırtan alevli bir mancınık topu gibiydi, Ayetullah'ın huşu dolu yüreğinin zırhını, kale duvarlarına atılan çelik gülleler gibi yıkmaya çalışıyordu. Ama Ayetullah o kadar kolay pabuç bırakacak biri değildi, birden yüreğine bir kaya gibi oturan korkuyu adeta ani bir refleksle unutarak alaycı bir şekilde gülümsedi. Papazsa yüzünü çürük bir balık gibi asarak tüm ciddiyetiyle ve otoriter ses tonuyla:

"Niye gülümsüyorsun, küçücük bir karıncadan tut dakoca evrene kadar her şeyi yaratabilecek kudrete sahip tek bir yaratıcının varlığına inanıyorsun da, bizlerin başka bir gezegenden gelebileceğine mi inanmıyorsun?" diye yükseltti sesini. Sanki karşısında yeni yetme bir hatip öğrencisi vardı da onu azarlıyordu. Ayetullah papazın ciddiyetini kavrayınca yüzünü astı. Bakışlarını yere eğdi, papazın söylediklerini düşünmüyordu ama içine de sarhoş bir kurt düşmüş, içtiği sert alkollü içkileri kusuyordu sanki. Tekrar papazın gizemli sesi duyuldu:

"Neyi merak ettiğini biliyorum. İçinde şüphe var; inandığın şeyin, Allah'ının gerçekten de sana vaat ettiği şeyleri yerine getirip getirmeyeceğini merak ediyorsun."

İşte bu laf bir bıçak gibi kemiğine dayanmıştı Ayetul-lah'ın:

"Hayır, ben hiçbir zaman inançlarımdan şüphe duymadım, asla!" diye haykırdı ve güneş altında kavrulan bir çöl kadar kızgın bir bakış attı papaza.

"Öyle mi, bunun nedeni yüreğinin böyle söylemesinden değil, cehaletinden

kaynaklanıyor. Peki sor haydi bana? Gerçek sorman gereken soruyu sor. Ailen ölürken Allah bunlara neden seyirci kaldı? Eğer ben kafirsem Allah neden benim yanımda? Neden biz güçlüyüz de siz inanalar dünyanızda olup bitenlerden bihabersiniz? Haydi sor? Allah nerede? Ben sorayım senin yerine: Allah gerçekten var mı? Ya da bu kadar acımasız mı? Dünyaya gelen elçiler onun elçileri mi?"

Birden sustu yüzünü buruşturarak Ayetullah'a baktı. Ayetullah'ınsa içinde susturmayı başaramadığı bir tüfek patlıyordu ardı ardına ve bunun diline yansımaması için dişlerini sıkıyordu. Sanki gırtlağına bir küfür seli gelmişti de dişlerini sıkarak önüne bir set kurmuştu. Kavgacı bir boğa gibi, kor kor yanan gözlerle papaza baktı. Papazın yüzü bir den gevşedi, Ayetullah'ın öfke saçan bakışlarına sanki bu şekilde engel olacakmış gibi önce pis pis sırıttı, sonra da kısa ama sert bir kahkaha attı. Ardından da sanki silahındaki son mermiyi azılı düşmanına saklamış kindar bir silahşor gibi Ayetullah'ı korkutacak o şeyi metalik ve inançlı bir sesle haykırdı:

"Ben cevap vereyim sana: Evet, o üç elçi de onun elçi-siydi ama 'O' diye inandığın yaratıcı aslında bizdik!"

Ayetullah altına çuvaldız batırılmış gibi birden irkildi, nasırlı topuklarından başlayarak tüm vücudunu titreten derin bir sarsıntı yaşadı. Papaz Du Barri bu lafı, öylesine yalın, öylesine içe dokunan bir tonda söylemişti ki, Ayetullah bu tok sesin etkisinden dolayı mı, yoksa söylediği o korkunç iddiadan dolayı mı böyle sarsıldığını bile anlayamamıştı daha. Şaşkınca ağzını açıp başını düşünceli bir şekilde yere eğdi. Yüzünün rengi, yavaş yavaş solan bir yaprak gibi sararı-yordu Du Barri'yle konuştukça. Du Barri'nin bu son lafıyla da birlikte gözlerindeki canlılık ve inanç kalın bir kalay gibi kaygıyla kaplanmış, ölmek üzere olan bir yılanın aklaşan gözleri gibi katıksız bir kinle dolmuştu. Du Barri ise acımasız bir kasap gibi son satırı indirdi yılanın boynuna:

"Allah diye yüzlerce yıl boyunca inandığınız şey aslında bizim uygarlığımızdı. Peygamberleriniz ise bizlerin seçtiği ve yardım ettiği sıradan insanlar!"

Ayetullah bir tokat yemiş gibi yüzünü çekti, bu söylenenleri duymak istemiyordu. Yanakları, kızgınlıktan iki meşale gibi kızarmıştı. Kendini daha fazla tutamadı, şaşkınlıktan ve heyecandan, bir yaprak gibi kurumuş sesiyle:

"Hayır hayır inanmıyorum bu zırvalıklara!" diye hırladı, Ayetullah hafiften kekeleyerek; "Her şeyi.. .siz yarattınız ha? Beni, insanları, dünyayı, evreni..." Sesi acınansıydı ama birden, kızgın çeliğe katılan su gibi cozladı.

"Gözümün önünde bir mucize yarat da inanayım, öyleyse!"

O son lafı öyle bir tonda, öyle bir üzerine basarak söylemişti ki, tek bir hamlede bir kayayı parçalayan çelik bir çekiç gibi çınlamıştı Du Barri'nin kulaklarında.

Papaz alaycı bir sesle araya girdi.

"Hayır, aslında gördüğün hiçbir şeyi biz yaratmadık. ***Yoktan bir şeyi var edemeyiz*** ama var olan bir şeyi yok ettirtebiliriz. Tıpkı sizin dünyanızdaki insanların hayatlarına yaptığımız gibi!" dedi.

"Ne? Nasıl, nasıl yani?"

Mark Du Barri'nin gözlerinin mavi göğünde kan kızılı bir güneş açtı, kırmızı ince dudakları avını midesine indiren obur bir yılan gibi şişti.

"Bizim tek bir amacımız var. Dünyadaki zeki canlı yaşamı yok etmek! Ama bunu doğrudan doğruya biz yapamazdık, çünkü imzaladığımız anlaşmalar gereği elimizdeki hiçbir öldürücü silahı kullanamazdık. Eğer bunu yapsaydık kutsal ***ittifaktan*** uzaklaştırılacaktık."

"Bu da ne demek?" Ayetullah'ın gözlerindeki öfke yerini sabırlı bir dikkate bırakmıştı.

"Tıpkı sizin dünyanızdaki devletlerin başka devletlerle olan ilişkileri gibi, bizim de başka gezegenlerdeki uygarlıklarla ilişkilerimiz var. İstediğimiz her şeyi yapamıyoruz. Dünyanızı ilk benim atalarım keşfetmişti. Binlerce yıl önce. Önce Latin Amerika'ya bir araç indirdik, ardından Mısır'a. Tamamen rasgele indi bu araçlar, indikleri bölgeler özellikle seçilen yerler değildi. Çok ilkel bir yaşam

kültürüyle karşılaşmışlar atalarımız. O zamanlar o bölgelerde yaşayan insanlar bizim kâşiflerimizi Tanrıları ilan etmişlerdi. Gönderdiğimiz kâşifler bir süre oralarda yaşadı ve kendi bilgilerini,yani matematik, mimari ve uzayla ilgili, o insanların kendi başlarına asla bulamayacakları bilgileri paylaştılar. Ve insanoğluyla ilgili çok önemli bir şey öğrendiler: Sizler, yani insanoğlu kudretli ve hırslı bir Tanrı'ya açtı. Tapacak, uğrunda ölecek, hayatını ona adayacak üstün bir varlık arıyordu. Gökyüzüne bakıp dualar ediyorlardı, yakarıyorlardı. Hatta onların Tanrıları uğruna başka insanları öldürebileceklerine şahit olmuşlar atalarımız. Öldürmek içgüdülerinde vardı. Sonunda bu yakarışlarına bir cevap verdik. Bizim gezegenimizde ise ihtiyaç eksikliği duyuluyordu. Mevcut kaynaklarımız bizim zamanımıza göre çok yakında bitecekti. Size göre ise yaklaşık iki bin yıl sonra, gezegenimizdeki yaşamsal ihtiyaçlarımızı karşılayan tüm kaynaklarımız tükenecekti. Komşumuz olan diğer uygarlıklarla yüzlerce yıl önce yaptığımız bir anlaşma gereği, yaşamamıza uygun olsa da olmasa da üzerinde başka uygarlıkların yaşadığı hiçbir gezegeni işgal edemezdik. Ve bilinen evrende bizim için yaşama uygun hiçbir gezegen yoktu. Bir tek sizin dünyanız dışında. Yaptığımız ve uymak zorunda olduğumuz, çünkü ittifak gezegenleri çok güçlülerdi, anlaşmaya karşı çıkarsak yok edilirdik, anlaşma gereği, yaşamamıza uygun olan başka bir gezegendeki zeki canlı yaşamı doğal yollarla ya da kendi kendilerine son bulmadan orası işgal edilemezdi! Eğer anlaşmaya aykırı bir işgal planı yaparsak gezegenimiz diğer güçler tarafından yok edilirdi. Keşif kanuna göreyse burayı ilk biz keşfettiğimiz için buradaki sizin uygarlığınız ancak doğal yollarla tamamen yok olunca buraya yerleşebilecektik."

Ayetullah'ın çoktan dikkati dağılmıştı. Du Barri'nin anlattıklarının yarısını bile anlamamıştı, zaten kafasında da anlattıkları değil, Du Barri'nin yıkmaya çalıştığı inançlarını korumak vardı, kin dolu bir sesle:

"Peki bunların benim inandığım peygamberimle ne ilgisi var Allah aşkına?" diye haykırdı.

Papaz alaycı bir sesle cevapladı:

"Hala anlamadın mı? Dünyanızda yapılan savaşların çoğu din kökenlidir. Dini düşmanlıklar, ayrılıklar, çıkarlar, sadakat edenlerin reddedenlere karşı verdiği acımasız kıyımlar, yasaklamalar, işkenceler. Din mükemmel bir örgütlenme aracıdır. Hiç düşündün mü neden hiçbir peygamberin ten rengi siyah veya melez değildi de hepsininki beyazdı? Çünkü eğer bir zenci peygamber olsaydı zenciler örgütlenirdi. Ama dünyadaki hiçbir siyahın dünyayı ele geçirip diğer ırkları köle yapmak gibi bir düşünceleri ve öfkeleri yoktu. Bu yüzden hep beyazları seçtik, çünkü onlar vahşiydiler, acımasızdılar, aç gözlüydüler. Tek Tanrılı tüm dinler birbirinizi yok etmeniz için bizler tarafından ortaya atıldı ve beslendi. Dünyanızda şu an üç büyük din var ve bu dinler birbirlerini yok etmek için canla başla mücadele ediyorlar. Ve bir gün, dünyanız bu yüzden yok olacak!"

Ayetullah papazın anlattığı bu karmaşık ve inanması zor hikâyeyi dinledikten sonra kısa bir süre sustu, papazın anlattıkları dar bir vadiden akan sinirli bir nehir gibi zihninin kıvrımlarında kısa bir süre dolandı, mantığının kayalıklarından akıp sorgu havuzunda birikti; kafasını toparladıktan, o sorgu havuzuna daldırıp bir fileyle balık avlar gibi Du Bar-ri'nin anlattıklarındaki kapalı noktaları tek tek seçip:

"Bir dakika bir dakika! Sen bu dinleri sizin ortaya attığınızı söyledin. Mademki bu bir plan, insanlar arasındaki ayrılıkları ortaya koyup birbirleriyle savaş yapmaları için hazırlanan bir plandı, neden peki üçten daha fazla ve farklı milletlerden peygamber seçip düşmanlığı daha fazla yaymadınız?"

Du Barri, Ayetullah'ın ağzından, sakin bir şelale gibi dökülen sözleri dinledikten sonra tartan, araştıran, hesaplayan bir bakışla bir süre Ayetullah'ı sözdü. Sanki zekâsından etkilenmiş gibiydi, kendinden yaşça çok küçük bu imamı küçük görmekle saflık ettiğini iyice anlıyor gibiydi. Usul usul, ince bir arktan akarak ekinleri sulayan berrak bir su gibi apak bir sesle:

"Aslına bakarsan Musa dışında diğerlerini biz seçmedik," dedi. "Eğer okuduysan Tevrat'ta, Musa'nın Tanrı'yı ışıklar saçan ilahi bir kaidenin üzerinde geldiğini gördüğü yazar. O kaidenin ne olduğunu sanıyorsun, tabi ki bizim

gemilerimizden birisiydi o. Ve biz aslına bakarsan sadece üç peygamber de seçmedik. Sen de duymuşsundur, Musa'dan beri kendini peygamber ilan eden bir sürü kişi oldu. Ya deli olarak kabul edildiler, ya da bir sahtekâr! Aslında bu kişiler bizim doğrudan irtibat kurduğumuz kişilerdi. Ama başarılı olamadılar. Bazıları da gerçekten delirdi. Yeryüzünde var olan dinlerin birçoğunu biz yarattık. Meryem oğlu İsa'yı biz seçmedik. Meryem Allah tarafından hamile kaldığını etrafına yaydığında biz de bundan faydalanmak istedik. Aslında olay bizim görevlilerimizden birisinin işgüzarlığından ibaretti. Dünyanızdaki kültürleri tanımak için gönderdiğimiz görevlilerden birisi Meryem'i baştan çıkarmaya çalışmış. Meryem istemeyince de, ona ufak bir oyun oynayıp kendisini Allah'ın gönderdiğini söyleyerek onunla ilişkiye girmiş. Onu sen de tanıyorsun. Adı Cebrail'di."

Ayetullah'ın kaşları çatıldı.

"Hepsi zırva bunların. Sen ne biçim bir papazsın, kendi kutsal inançlarınla bile dalga geçiyorsun, ne biçim saplantıdır
bu.

"Benim bir papaz olduğumu da nerden çıkarıyorsun? Sana sabahtan beri ne anlatıyorum ben?

"Sana inanmıyorum, ben yüce Rabbim dışında kimseye inanmam!"

"Öyle mi? Sana hiç hoşuna gitmeyecek daha pek çok şey anlatabilirim! İkiniz de aynı rüyayı nasıl gördünüz sanıyorsun? Murathan'la birlikte, aynı gece, aynı rüyayı?"

İmam Ayetullah şaşırmış, hatta dehşete düşmüştü.

"Sen nereden biliyorsun bunu? Sana aynı rüyayı gördüğümüzü söylememiştim."

Papaz güldü, sonra gülmesi geçince kendini beğenmiş bir ifadeyle:

"Sen de bizdensin, senin de özel güçlerin var," dedi. "Geçmişi rüyalarında görebiliyorsun. Gördüğün bir rüyayı aynı anda başka birine de gösterebiliyorsun.

Sen yarı peygambersin. Senin annen de tıpkı Meryem Ana gibi bu dünyadandı. Babansa, bizim gezegenimizden. Bana inanmıyorsan kalçanın altında bir gül işareti göreceksin, doğuştan gelen bir leke. Yalnızca bizim gezegenimizden gelenlerde olan bir işaret!" Gözleri Akhilleus'un Truva ordusuna fırlattığı bir mızrak gibi batıcıydı. Sanki şu an kendisi bir kaplan, Aye-tullah'sa dizlerinden yaraladığı savunmasız bir ceylandı.

"Bu kadar yeter sana inanmıyorum!" diye haykırdı ceylan can havliyle. Sonra da kısa bir an acınası bir gözle baktı Du Barri'ye. Sanki karşısında bir şeytan vardı da yapacak bir kötülük bulamayınca böyle alengirli bir oyunla Ayetullah gibi kendi halinde yaşayan saf bir adamı ağına düşürmek istemişti.

"İnandığın bir şeyi çürütecek ne kadar çok mantıklı şey anlatsam da bunlar sana saçma gelecektir. Buna inanç derler. İnsanı hayata ne kadar bağlarsa gözlerini ve aklını da o kadar kör eder. Bunu biz yaratmıştık aslında. Dinlemeye devam et, bunları öğrenmen hakkın!"

Ayetullah "Hayır dinlemek istemiyorum!" diye bağırarak, boş yere evladını suçladıktan sonra kendisini ona affettirmeye çalışan bir babanın önündeki nazlı ve küs bir çocuk gibi başını başka tarafa çevirdi.

"Neden, beni dinleyince dininle ilgili gerçekleri öğrenip dininden vazgeçeceğinden mi korkuyorsun?"

Ayetullah tekrar başını papaza çevirdi, gözleri isyan ediyordu, kesin bir sesle; "Hayır!" diye bağırdı.

"O zaman dinle?" diye mahzende asırlarca dinlenmiş bir şarap gibi dolgun bir sesle söze başladı Papaz Mark Du Barri.

"Bundan bin yıl kadar önce Akdeniz'den yola çıkan iki din adamı, senin gibi gerçeklerin peşindelerdi." Ayetullah tekrar dikkatini Papaz'a çevirdi. "Bir şey bulmuşlardı, bir kitap. Bu kitabın içinde dünyanın gökyüzünden çizilmiş haritası vardı. Bütün dünyanın. İlki, Piri Reis tarafından çizildiği söylenen harita. Gerçekte biz çizmiştik o haritayı. Piri Reis sadece bulmuştu. Bizim sayemizde.

Dünyanızın keşfedilmemiş diğer bölgelerinin bir an önce keşfedilip beyaz adamın kıyımlarının oralara da taşınmasını istiyorduk. Kristof Ko-lomb'un da bizim gezegenimizden olduğunu sanıyoruz."

"Sanıyor musunuz?"

"Evet, gerçekte dünyanızda kaç tane benim ve senin gibi yabancı var bilmiyorum. Ben de doğma büyüme bu gezegendenim. Aslında asıl vatanım olan ***Gül Gezegeni'nden*** hiçbir yabancıyı da doğrudan kendi gözlerimle görmedim." Ayetullah "Gül" lafını duyunca birden irkildi. Yanakları kızardı. Bu bir tesadüf olmalı diyordu içinden. Çünkü günlüğüne Gül'le ilgili bir başlık atmıştı. Papazsa karanlık sesiyle sözlerine devam ediyordu:

"Onlar benimle iletişime geçti. Kim olduğumu, ne yapacağımı, kimlerle güvenli bir şekilde irtibata geçeceğimi gizli mesajlarla onlar söylediler. Aslına bakılırsa ben de bir peygamber sayılırım. Ama onlarla benim aramdaki özel şeyleri sana anlatamam!"

Ayetullah kızgın ve aceleci:

"Ne anlatacaksın öyleyse?"

"Peygamberinden bahsediyordum sanırım, evet, hatırladım. Peygamberinin nasıl seçildiğini dinle şimdi. Belki bir parça kafan çalışmaya başlar. O iki din adamı..."

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

1000 yıl kadar önce, Atlas Okyanus'u Orta Amerika Açıkları

Kıç güvertesi kamaralı, cabadan bir gabya yelkenli, 21 metre uzunluğundaki bir Fenike gemisi yedi aydır Atlas Okyanus'u sularında, gemilerini kiralayan bir papazla bir hahamın ellerinde bulunan eski bir haritadaki işaretli bir adayı arıyorlardı. Yirmi kişilik mürettebatının kaptanı kudretli ve inançlı Fenikeli Fidias'ın önderliğinde aylar boyunca nice fırtınaları, nice hastalıkları atlatmışlar, mürettebattan iki fire verip onları bir törenle mavi suların karanlığına gömmüşlerdi.

Uzun yolculuk boyunca gemideki tayfalardan bazıları birkaç kez kaptana karşı isyan çıkartmaya çalışmışlar ama Haham ve Papaz'ın vaatkar sözler söyleyerek araya girmelerine -ki bir defasında yüz altın çıkartıp adamlara dağıtmışlardı- Kaptan Fidias'ın da isyancılara karşı tehditkâr sözleri eklenince isyanlar başlamadan bitirilmişti. Karaya hasret devam eden sıkıntılı yolculuk uzadıkça gemideki huzursuzluk da git gide artmaya başlamış ve Hahamla Papaz yolculuklarının dördüncü ayında, Kaptan Fidias'a haritadaki o işaretli adaya niye gitmek istediklerini ve dünyanın geleceğinin bu geminin rotasından neden şaşmamak

olduğunu söylemek zorunda kalmışlardı. Onları dinledikten sonra yüreğinde zaten güçlü bir inanç taşıyan Kaptan Fidias, bu yaşlı iki âlime sonsuz bir güven duymuş ve onların yoluna başını koyacağına dair söz vermişti.

Aylar sonra tecrübeli Kaptan Fidias'ın usta manevraları sonucunda dev dalgaları aşarak sonunda haritadaki gizemli adanın kara sularına girmişlerdi. Yeşil ada ufukta görününce gemide büyük bir sevinç patlamıştı. Açlıktan ve susuzluktan harap haldaki adamların birçoğu gözyaşları içinde güvertede birbirlerine sarıldı. Aylar süren işkence sonunda bitmiş, içindeki insanlar nice ölümcül tehlikeyi atlatmayı başarıp karaya ayak basmışlardı.

Hemen bir keşif gurubu kurulup adaya çıkıldı. Bu tarihi ziyarette adanın içerlerine ilk girenler arasında Haham'la Papaz da olmak istemişti. Kaptan Fidias'ın önderliğinde altı kişilik bir grup, yanlarına kılıçlarını, baltalarını, kalkanlarını alarak, etraflarını tıpkı Hephaistos'un çelikten ağları gibi saran kalın tropikal bitkileri keserek ormanda ilerlediler. Birkaç saat sonra, bir dere yatağının kenarında bir grup yerliyle karşılaştılar. Anadan doğma çıplak olan yerliler karşılarında birden beyaz derili insanları görünce bir an ne yapacaklarını bilemediler. Hatta birkaç tanesi korku içinde ormanın içlerine kaçtı. Ama diğerleri bir puma gibi yere doğru eğilip şaşkın ve alesta bakışlar eşliğinde bu yabancı ziyaretçilerin etrafında dönmeye başladılar. Hemen Fenikeli gemiciler de kılıçlarını kınlarından çekip tehditkâr bir şekilde yerlilere doğru tuttular. Papaz Miltratus hemen koynundaki savat süs-lemeli haçı çıkardı ve yerlilere doğru tutarak Latince bir şeyler söyledi. Hahamsa Fenikeli kavgaya hazır gemicilere sakin olmalarını söyledi. Yerlilerden biri Papaz'ın elinde, tıpkı bir ay gibi parlayan gümüş haça doğru yaklaşıp ürkek bir ifadeyle dokundu. Çok şaşırdı, gözlerindeki ifadeden böyle bir alışımla ilk kez karşılaştığı belli oluyordu. Sonra, tıpkı mer

mer vücutlu bir kadını okşar gibi, titreyen ince esmer parmaklarıyla uzun uzun gümüş haç kolyeyi okşadı. Elleri arasına aldı, sonra sevinçli bir ifadeyle bir şeyler söyleyerek arkadaşlarını çağırdı. Tüm yerliler meraklı bakışlarla papazın

önünde toplandı ve her biri de teker teker gümüş haç kolyeye dokunup gülümsedi. Papaz da onlara gülümsedi sonra Haham'a baktı, ikisinin de gözlerinden sevinç akıyordu. Yerlilerle ilk temas dostane olmuştu.

Yerliler onları köylerine götürdüler. Yaklaşık bin kişinin yaşadığı, evlerin bambu ağaçlarından, çatıların da büyük yeşil yapraklardan yapılmış küçük bir köydü burası. Köydeki tüm yerliler orta yere toplanıp yabancı ziyaretçilerin etrafını sardı. Fenikelilerin ellerindeki kılıçları aldı, kalkanları aldılar, uzun uzun incelediler, Papaz ve Haham'ın üzerindeki binişlerin tüylerinde ellerini gezdirdiler. Sakalları ve bıyıklarıyla oynadılar. Sonra köyün şefi olduğu anlaşılan yaşlı bir adam ve bir grup yerli onları köyden çıkardılar. Dar bir patikadan bir çeyrek saat yürüttükten sonra devasa bir tapınağın önüne vardılar. Tapınak tıpkı Mısır'daki piramitleri uzaktan andırıyordu. Tapınağın avlusuna bakan ön duvarlar zengin kabartmalarla süslenmişti. Tapınağın girişindeki sütunlar köşeli, basık ve araları genişti. Girişin önünde bu köşeli sütunlardan dört tane vardı ve tapınağın üst kaidesi bu sütunların üzerine oturtulmuştu. Kaidenin içe doğru eğik devasa duvarının önü pişmiş topraktan yapılmış zengin süslemeler bezenmişti. Tapınağa çıkmak içinde önlerinde de kesme taşlardan inşa edilmiş devasa bir basamak sırası diziliyordu.

Bambu ağaçlarından yapılmış evlerden sonra büyük kesme taşlarla örülmüş bu tapınak, çölde bir vaha bulmak gibi gelmişti beyaz ziyaretçilere. Haham ve Papaz hayran gözlerle tapınağı incelediler bir süre. Sonra önlerinde yürüyen yerlilerin el işaretleriyle birlikte tapınağın merdivenlerine doğru yöneldiler, arkalarında da tedirgin bakışlarla Fenikeli gemiciler yürüyordu. Tapınağın içine girmediler, yorucu bir tırmanıştan sonra merdivenleri çıkınca durdular. Bir süre sonra içerden yüzü boyalı, başında yırtıcı bir kuşun tüylerinden yapılma bir başlık olan yaşlı, ince yapılı, eli asalı kara kuru bir yerli çıktı. En önde duran Haham'la Papaz hemen onu başlarıyla selamladılar. Bu kişinin adada yaşayan yerlilerin büyük şefleri olduklarını sanıyorlardı. Şef bir süre kuşkulu ve küçültücü bakışlarla onları süzdükten sonra tuhaf bir lisanda bir şeyler söyledi. Beyaz

ziyaretçiler birbirlerine baktılar. Sonra asasını yere vurarak diğer eliyle göğü gösterdi ve bir şeyler söyleyerek o eliyle bir kuşun havada süzülme taklidini yaptı. Haham ve Papaz ağızları açık onun yaptıklarını izliyorlardı. Sonra Papaz başını salladı, "Hayır," dedi, "Biz kuşlarla gelmedik. Gemiyle geldik," dedi ve bir elini diğerinin üzerine bir yelken gibi koyarak gemiyi anlatmaya çalıştı. Şef, çekik kara gözleriyle Papaz'ın eline baktı sonra başını salladı. Ardından eliyle arkayı gösterdi ve bir şeyler söyledi. Beyaz ziyaretçileri köyden buraya getiren yerliler de şeflerine bir şeyler söylediler ve Haham'la Papaz'ı dürterek onlarla birlikte gelmelerini işaret ettiler. Papaz'la Haham başlarını salladı ve şefi selamladıktan sonra Fenikeli gemicilerle birlikte geri dönerek tapınağın üç yüz altmış beş basamaklı merdivenlerinden inmeye başladılar.

Merdivenlerden inerlerken gemiciler aralarında, tapınaktan çıkan şefin boynuna astığı kolyenin ucunda parlayan altını görüp görmediklerini fısıldaşıyorlardı.

Yerliler bu yabancı ziyaretçileri evlerinde misafir ettiler. Onlara yiyeceklerini içeceklerini sundular. Fenikeli tayfalar ise üzerlerindeki yorgunluğu attıktan sonra ne yapacaklarını konuşmaya başladılar kendi aralarında gizli gizli. Hala akılları, buraya geldikleri ilk gün şefin koynunda gördükleri altın kolyedeydi. Bu yabani yere gelebilmek için o kadar yol kat etmişlerdi, elleri boş dönmek istemiyorlardı. Haham'a, Pa-paz'a ve kaptanları Fidias'a çaktırmadan tapınağı soymaya karar verdiler. Kim bilir tapınağın içinde ne değerli eşyalar, hazineler vardır diye düşünüyorlardı. Bir gece kılıçlarını kalkanlarını kuşanıp ellerine meşaleler alarak sessizce tapınağın yolunu tuttular.

Ertesi gün olduğunda Kaptan Fidias köşe bucak adamlarını aradı. O da iki haftadır bundan sonrası için ne yapacağını düşünüp durmuştu. Artık çok zengin biri sayılırdı. Yolculuk için Haham ve Papaz'dan aldığı paralar ona hayatı boyunca yeterdi. Sonunda gitme kararı almıştı ve adamlarına bunun haberini verecekti. Ama bir tek adamından bile iz yoktu. Yerli çocuklardan biri, kaptanın adamlarını gece yarısından sonra ellerinde meşalelerle tapınağa doğru giderken

gördüğünü anlattı. Fidias'ın yüreği cızladı. Kavgacı, aç gözlü adamları tapınağa bir zarar vermiş olabilir miydi? Hemen Papaz'la Haham'a haber verdiler ve apar topar tapınağa koştular. O yorucu merdivenlerden bir kere daha çıktılar. Tapınağın girişinde onları iki yerli durdurdu. Haham nöbetçiye, başında tüyler olan şefleriyle konuşmak istediklerini ifade etti. Yerlilerden biri içeri girdi ve beş dakika kadar sonra Şef Tisko'yla birlikte geri döndü. Kaptan Fidias heyecan içinde adamlarının buraya gelip gelmediklerini sordu Tisko'ya. Tisko başını salladı. Görmemişti. Üç adam başlarını eğip geri köye döndüler. Fidias adamları için endişeleniyordu. Yanına bir grup yerli alarak ormanda onları aramaya çıktı. Ertesi günün sabahında elleri boş olarak köye geri döndüler. Adamlarından en ufak bir iz bile yoktu. Tam on sekiz adam bir gecede kül olup uçmuşlardı. Buraya onları getiren gemileri ise hala koyda demirliydi. Bu da onların adanın içerisinde bir yerlerde olduklarını gösteriyordu, ama nerede?

Papaz Miltratus ve Haham Monides'le birlikte Kaptan Fi-dias yıllarca, o adadaki köyde yaşadılar. Gemicilerden de bir daha haber alamamışlardı. Zamanla onları unuttular. Uzak ufuklardan gelen bu üç beyaz adam, oranın halkıyla çok iyi anlaştı. Ada insanları çok saygılı ve hoş görülüydü. Asla kin, nefret ve savaş gibi kavramları bilmiyorlardı. Yaşamlarını sürdürebilmelerini sağlayan her şeye tapıyorlardı. Yedikleri hayvanlar, bitkiler, toprak, su ateş, kısacası doğadaki tüm her şeye sonsuz bir saygı besliyorlardı. Bunları oluşturan, doğadaki dengeyi sağlayan gizemli bazı güçlerin varlığına da inanıyorlardı. Beyaz din adamları yerlilerin bu kadar basit bir din inançları olmasını bir eksiklik olarak görmüşlerdi. Onlara yavaş yavaş Hıristiyanlığı ve Tevrat'ı öğretmeye başladılar.

Köyde, rahipler ve zanaatçı köylüler yaşıyordu. Bu üç beyaz adamın ten renklerinden dolayı kutsal insanlar olduklarını sanmışlar ve rahiplerle birlikte yaşamalarına izin vermişlerdi ama bu iki beyaz din adamı ilerleyen yıllarda, eğitime ihtiyaçları olduğunu düşündükleri köylü zanaatçıların yanında yaşamaya başlamışlardı. Kaptan Fidias birden fazla yerli kadınla evlendi ve dünyaya bir

sürü melez çocuk getirdi. Kaptan Fidias'ın kadınlara karşı duyduğu gizemli nefret bu adada yerini katıksız ve sadık bir hoş görü ve sevgiye bırakmıştı. Yıllar boyunca kaçtığı ve nefret ettiği kadınlara karşı yıllarca içinde demlendirdiği nefreti sevgiye dönüştürüp, evlendiği kadınlara berrak bir pınardan fışkıran su gibi coşkuyla saçmıştı bu sevgiyi.

Bir gün Baş Rahip Tisko (o büyük tapınakta yaşayan yaşlı şef yerlilerin başrahibiydi) köylülere sahilde bir liman ve beyaz misafirlerini buraya getiren gemi gibi koca denizleri aşabilecek bir gemi yaptırttı. Tabi Kaptan Fidias'ın yöneticiliğinde gerçekleştirildi bu inşaat. Kaptan Fidias, Baş Rahip Tisko'nun neden böyle bir şey istediğini anlamasa da istediğini yapmış ve iki yılda da onun için bir gemi hazırlatmıştı. Daha sonraki yıllarda ise Kaptan Fidias, adaya ayak basmalarının yedinci yılında bir hastalıktan ötürü ölmüş ve diğer gemiciler gibi gökyüzünde bir yıldız olarak sessiz sedasız yerini almıştı. Haham ve Papaz Fidias'ı Hıristiyan geleneklerine göre gömmüşler ve mezarının başına bir haç dikip üzerine Latin harfleriyle ismini yazmışlardı.

Mayaların dünya ile ilgili pek çok şeyi bilmeleri, Papaz'la Haham'ı daha ilk günlerde şaşkına uğratmıştı. Mayaların matematik bilgileri şaşılacak derecesinde ileriydi. Zaman kavramanı çok önemsiyorlar ve bir yılı 365 gün olarak hesaplayabiliyorlardı. Mayalı rahipler sürekli yıldızların hareketlerini gözlemliyorlar, çok tuhaf bir yazı tekniğiyle hayvan derilerine ve ağaç kabuklarından yaptıkları sayfalara notlar alıyorlardı. Haham'la Papaz, neden zaman kavramı üzerinde bu kadar durduklarını, dillerini iyice öğrendikten sonra ra-hipleriyle yaptıkları konuşmalar sonucunda öğrenebilmişti. Mayalı bir rahibinin anlattığına göre yerkürenin bulunduğu gezegen grubu içinde toplam on tane gezegen vardı ve onuncu gezegen 3600 yılda bir yerkürenin çok yakınından geçip, başta dünyanın pek çok yerinin sularla kaplanması yanında yanardağlarının da patlamalarına neden olan birçok doğal felakete yol açıyordu. Haham'la Papaz bunu duyduklarında çok şaşırmışlardı. Onların bu bilgilerinin hayal ürünü mü yoksa gerçek mi olduğunu anlayamamışlardı. Papazın, "En son

ne zaman geçti o gezegen?" sorusuna rahibin yanıtı "1010 yıl önce," olmuştu. Bu tarih Haham'la Papaz için bir şey ifade etmese de Mayalı rahibin onuncu gezegenin ondan önceki geçişini söylediği tarih, iki beyaz din adamını da yerlerine çivilemişti: "4710 yıl kadar önce!" Hahamla papaz akıllarından kabaca bir hesap yaptıklarında bu tarihin İ.Ö 5310* yılına karşı geldiğini gördüler. Bu tarihde aşağı yukarı Nuh tufanının olduğu tarihti. Bunun bir tesadüf olduğunu düşünseler de Mayalı rahiplerin daha pek çok gizemli sırrı kendilerinden gizledikleri konusunda derin şüpheleri olmuştu.

İlk başta da kentin baş din adamı Tisko'nun kendilerinden bir şey gizlediklerini hissediyorlardı. Tisko onlarla fazla ilgilenmiyor görünüyordu ama çok fazla ortalıkta dolaşmalarını da istemiyordu. Kentte iki tane tapınak vardı, ve Papaz'la Haham'ın Tisko'nun yaşadığı tapınağa girmeleri kesinlikle yasaktı. Bu da beyaz din adamlarının merakını arttı-rıyordu. Ayrıca Tisko bunca yıldır ne Hıristiyanlıkla ilgili ne de Musevilikle ilgili tek bir kelime bile sormamıştı onlara. Onların nereden geldiğiyle ilgili ne de geldikleri yerlerin nasıl bir yer olduğuyla hiç ilgilenmemişti. Nedense ilk başlarda, onların gökten geldiklerini sanmış ve onlara saygıyla yaklaşmıştı. Daha sonraki yıllarda ise, onların gökyüzünden gelmediklerine kanaat etmiş olacak ki bu saygısı ilgisizliğe ve kendini onlardan uzak tutmaya dönüşmüştü. Papaz Miltratus ve Haham Monides, onun bir şeyler gizlediğinden şüpheleniyorlardı. Onunla birçok kere konuşmayı ve ağzından laf almayı denemişlerdi ama istedikleri bilgiyi bir türlü alamamışlardı. Yani "Âlemler Kitabı"nın yerini.

Ayrıca Papaz'la Haham'ı şaşırtan ve kafalarını karıştıran başka şeyler de vardı burada. Çok karışık bir resim işaret yazısı geliştirmişti Mayalar. Haham'la Papaz onların bu yazıyı binlerce yıldır kullandığını öğrendiklerinde çok şaşırmışlardı. Çünkü matematik hesaplamaları yapmalarına, uzaydaki yıldızların hareketlerini gözlemlemelerine rağmen hiçbir buluş yapmamaları onları çok şaşırtıyordu. Çok basit madensel gereçleri dahi bilmiyorlardı. Tekerlek ve çömlekçi tornasını hiç görmemişlerdi. Önceleri beyaz din adamları bu çelişkiyi

anlamamışlar ve onlara yeni araç gereçler yapmayı öğretmeye çalışmıştılar. Ama zamanla, onların yeni şeyler öğrenmek istememe nedenlerini anladılar. ***Çok eski bir zamandan beri onlara teknoloji yasaklanmıştı!***

Bir çok kez bu konuyu rahiplerle ve Tisko'yla konuşmaya çalıştılarsa da hiçbirinin ağzını bıçak bile açmamıştı. Tüm rahiplerin kutsal yasaklarla ilgili konuşma yasağı vardı. Köylüler ise binlerce yıldır ne gördülerse öyle yaşıyorlardı. Yasakları kimin ne zaman ve niye koyduğunu bilmiyorlardı, sadece uyguluyorlardı.

Zaman çok hızlı bir şekilde ilerliyordu. Belki bir yardımları olur diye kentteki tüm rahiplere, hatta çevrelerindeki köylülerle bile buraya geliş nedenlerini açıklamışlardı. Ama kimse bir şey bilmiyor ya da konuşmuyordu. Kitab'ı Alem burada değildi. Bir müddet sonra zamanın akışına ve günlük hayata ayak uydurmak zorunda kaldı Papaz'la Haham ve zamanla buraya geliş nedenlerini yavaş yavaş unuttular. Çevrelerinde kendilerini diğer halka göre çok daha fazla seven bir grup genç toplanmıştı. İşlerinin arta kalan zamanlarını bu beyaz din adamlarıyla geçiriyorlar ve onlardan İncil'in ve Tevrat'ın hikayelerini öğreniyorlardı.

Aradan yıllar geçti. Kendilerinden bir şeyler öğrenen köylülerin içinde genç bir çocukla Haham Monides çok iyi dost oldu. Çocuk diğerlerine göre çok zekiydi ve beyaz din adamlarının dinlerine karşı çok ilgiliydi. Birkaç yılda Tevrat'ın tamamını ve İncil'in çoğu bölümünü ezberlemeyi başarmıştı. Bu çocuğun adı Juroc'tu.

Bir gün Haham Monides'e, onun damarlarındaki meraklı kanı coşturacak ilginç bir şey anlattı Juroc; onların aradıkları şeyin önemini çok iyi biliyordu. Haham ve Papaz o şeyi bulup ülkelerine götürmeleri gerektiğini Juroc'a anlatmışlardı.

"Eğer o şeyi bulamazsak ülkelerimiz yok olacak. Sevdiğimiz tüm herkes sulara gömülecek. Bizim hayatımızın da bir anlamı kalmayacak!" demişlerdi ona.

Juroc bundan yıllarca önce, daha çok küçükken iki arkadaşıyla birlikte tesadüfen buldukları bir geçitten bir gece gizlice Tisko'nun tapınağına girdiklerini

anlattı ona. İçerdeki, labirent gibi koridorlardan geçmişler, yürümüşler, uzun süre çıkışı aramışlar, bunalmışlar, sıkılmışlar, korkmuşlar ama en sonunda tesadüfen gizli bir bölmeye girmişlerdi. Bölmenin sonunda yeşil renkte bir lahit duruyormuş. Lahit o kadar çe-kiciymiş ki Juroc hayatında hiç öyle bir taş görmediğini söylemişti. Mercanlar kadar yeşildi, demişti Juroc. Arkadaşlarıyla birlikte merak içinde tam ona doğru ilerlerken içeriye Tisko'nun adamları dalmış ve onları yaka paça dışarıya atmışlar, sonra da onları cezalandırmışlar. Juroc ve arkadaşları da bir daha tapınağa girmemişlerdi.

Bu hikâye Haham'la Papaz'ı çok meraklandırmıştı. Aralarında yaptıkları konuşmada o lahtin altında aradıkları kutsal kitabın olma ihtimalini düşünüp sonunda şanslarını bir deneme kararı aldılar. Bir gece tapınağa gizlice gireceklerdi. Juroc'tan eskiden tapınağa girdikleri o gizli geçidin girişini göstermelerini istediler.

Juroc onları geçidin girişine götürdü. Üzeri tropik kalın yapraklı bitkiler ve çalı çırpıyla kaplı olduğu için önce ellerindeki palalarla bitkileri temizlediler. Sonra da Juroc'a köye geri dönmesini söylediler. Juroc da söyleneni yaptı. Geçidin ağzı çok dardı. Haham ve Papaz sürünerek geçitten içeri girdi. Bir süre sonra tünel genişliyordu. İçerisinde yoğun bir havasızlık ve küf kokusu hakimdi. Yaşlı iki din adamının sıkıntıdan ve havasızlıktan başları dönmeye başlamıştı ki havanın birden hafiflediğini hissettiler. Ayağa kalkıp ellerinde getirdikleri meşaleleri yaktılar, dar tünel, dönerek yukarı doğru çıkan uzun bir dehlize açılmıştı. Onlar da boyunlarına sardıkları eşarpla terlerini silip yukarıya doğru dönerek çıkan dehlizde yürümeye başladılar.

Epey bir yürüdükten sonra küçük bir odaya çıktılar. Duvarlardaki kabartma ve kök boyalarla içleri doldurulmuş, taşa oyularak çizilen yazı ve figürlerden tapınağın içerisindeki odalardan birine çıktıklarını anlamıştılar hemen. Juroc, onları içerdeki bubi tuzaklarına ve karışık labirentlere karşı önceden uyarmıştı. Koridorlarda ortadan yürümeyecekler, kenarları kalkık ve renkli taşlara basmayacaklar, duvar diplerinden eğilerek yürüyeceklerdi. Labirentlerden doğru

yolu bulup o büyük odaya nasıl çıkacaklarını ise pekiyi hatırlaya-mamıştı Juroc; çünkü oraya girmelerinin üzerinden yıllar geçmişti ve artık pekiyi hatırlayamıyordu:

"Odaya çıktıktan sonra hep sağa döneceksiniz, dört yönlü bir dehlizin göbeğine geldiğinizde bu sefer sola döneceksiniz, doğru ilerleyip sonra bir yerden sağa döneceksiniz."

Juroc'un anlattığı hepsi hepsi buydu ve en son sağa döndüklerinde karşılarına lahtin bulunduğu o salonun çıkması gerekecekti.

Haham ve Papaz odadan dehlize çıktıklarında, duvar diplerinden arka arakaya geçip iyice eğilerek ağır ve dikkatli adımlarla yolculuklarına devam ettiler. Bu şekilde ilerlemek onları hem yavaşlatmış hem de oldukça yormuştu. Dişlerini sıkıp, yıllar önce yurtlarından kalkarak, binlerce kilometre ötedeki bu yere gelme nedenlerine artık çok yaklaştıklarını düşünerek dayanmaya çalıştılar. Her dönemeçte, dönüşte kafaları karışmaması için yanlarında getirdikleri tebeşirle yere, geliş yönlerinden gidiş yönlerini gösteren küçük bir ok çizerek işaret koyuyorlardı. Böyle böyle Juroc'un anlattığı dört yönlü göbeğe kadar geldiler. Burada yere eğilip, alınla-rındaki terleri silerek bir süre dinlendiler. Aralarında, şimdi ne yapacaklarını konuştular, Haham, Juroc'un sola doğru ilerlemeleri gerektiğini söylediğini hatırladı. Ama Juroc buraya kadar anlatmıştı, gerisini hatırlamamıştı, bundan sonrası Haham'la Papaz'ın içgüdülerine ve şanslarına kalıyordu. İlerledikleri koridor boyunca her sağa dönemeçte durup Haham, sağ tarafa dönüyor ve içeriye meşaleyi tutup şöyle bir göz atarak geri dönüyordu. Böyle böyle bir çeyrek saat daha yol aldılar ve dört beş tane daha sağa dönen geçidi kontrol ettiler. Sonunda altıncısında, Haham Monides sağa dönen geçidi kontrol için bir kez daha girdi ve kısa sürede koşar adımlarla geri dönüp heyecanlı bir sesle:

"Bulduk onu kardeşim, bulduk, sanırım içerde!" diye sevinç içinde bağırdı. Papaz boştaki eliyle Haham'a "Şşt!" yapıp sessiz olması için uyardıktan sonra gülümseyerek onun peşinden gitti.

Geçit çok büyük bir odaya açılmıştı. Duvarlarda bir sürü kabartma, resimli yazılar, türlü türlü semboller, köşelerde devasa hayvan ve insan heykelleri vardı. Haham ve Papaz bunlarla fazla ilgilenmeden yerdeki kalın taşlara basmamaya özen göstererek odanın sonuna doğru ağır ağır, yüce bir cesaret ve kudretli bir kararlılıkla ilerledi. Salonun sonuna geldiklerinde aradıkları mükâfatı bulmuşlardı. İki metrelik yeşil lahit -tıpkı zümrütten yapılmış bir tabut gibi- önlerinde duruyordu. İkisinin de yürekleri, altın bir güvercin gibi kanatlanmış heyecan ve mutluluk içinde çırpmaya başlamıştı. Lahitin üzeri tıpkı zümrütle kaplanmış gibi tırtıllı ve çok parlak bir yeşil renkteydi. Papaz ve Haham heyecan içinde birbirlerine sarıldılar sonra da büyülenmiş gibi, tıpkı bir girdaba yakalanan iki küçük kayık gibi ağır adımlarla lahte doğru ilerlediler. Meşaleleri yanlara destekleyip bir süre lahitin nasıl bir maddeden yapılmış olduğunu anlamak için şaşkın gözlerle ve lahtin üzerini elleriyle dokunarak dolandılar. Sonra biri bir uçta diğeri öbür uçta durup birbirlerine baktılar.

"Ne dersin kardeşim, artık açalım mı?" dedi Papaz, gergin ve sabırsız bir sesle.

Haham'ın gözleri pırıl pırıl ışık saçan bir yaz güneşi gibi parıldıyordu.

"Evet kardeşim, buraya bunun için gelmedik mi? Eğer şimdi bunu açıp da içine bakmadan gidersek kalan ömrüm boyunca hep bu anı düşünüp mahvolurum. Belki bu fırsat bir daha elimize geçmez," diye dokunaklı ve karalı bir sesle fısıldadı.

Papaz da o zaman bir kılıç kadar keskin ve kararlı bir sesle:

"Hadi o zaman, kardeşim!" dedi ve Haham'ın yanına gelip ikisi birden aynı anda lahit kapağını kenarlarından kavrayarak yavaş yavaş itmeye başladılar. Kapak öyle bir ağırdı ki kapağı yarısına kadar açana kadar iki âlimin de canları çıktı. Soluk soluğa kalmışlar ve tıpkı kesilen bir şah damarından fışkıran kanlara benzer bir bollukla yüzlerinden ılık terler boşanmaya başlamıştı. Kapağı yarısına kadar açınca bıraktılar ve ikisi birden bellerini tutarak ayağa kalktı ve büyük bir heyecan içinde lahitin içine baktı. İçindeki manzara korku ve şaşkınlık vericiydi.

Papaz eliyle koynuna bir haç çıkardı, Haham ise titreyen ellerini açıp dudaklarından, bir sineğin canhıraş bir şekilde kanat çırpmasına benzer ritmik bir titremeyle bir şeyler mırıldandı. Lahitin içinde hiç daha önce görmedikleri, üzerinde tuhaf bir kumaştan yapılmış kar gibi beyaz renkte giysisi olan bir iskelet vardı. Ha-ham'ın gözü hemen iskeletin kucağının üzerinde el büyüklüğünde duran gümüş renkli, üzeri tıpkı bir ayna gibi parlayan bir kutuya takıldı.

"Bu ne kardeşim böyle?" diye, meşalelerden yayılan alevlerle aydınlanan ve lahitin üzerindeki zümrütvari yeşilliğin dalgalandığı gözlerle hayret içinde bakarak sordu Papaz'a.

"Bilmem ki, hiçbir şey anlamdım. İstersen bir bakalım?" dedi heyecandan titreyen bir sesle Papaz da.

Haham kısa bir tereddüttün ardından dişlerini sıkarak, "Haydi kardeşim, bakalım. Ama dur, beraber alalım kutuyu oradan," dedi kuru bir sesle.

İki can yoldaşı lahitin içine eğilip ince, kemikli elleriyle titreye titreye kutuyu aldılar ve yukarı doğru kaldırdılar. Daha o çelik kutuya dokunur dokunmaz içlerini tuhaf bir heyecan kaplamış, damarlarının içinde dolanan kan heyecanla ürpe-rerek tıpkı fırtınalı bir deniz gibi coşarak vücutlarında dolanmıştı, daha o an kutsal bir şeye dokunduklarını anlamıştı ikisi de. İki din adamı, göründüğünden daha ağır olan kutuyu göğüs hizalarında tuttular. Sonra aniden bir şey oldu. "Hissediyor musunuz Papaz kardeş, bir şey oluyor," dedi heyecanlı ve korkulu bir sesle Haham. Papaz'sa kaşlarını kuşkuyla çatıp doğruca kutuya bakıyordu ki bir cevap vermesine kalmadan kutudan birden bir ses geldi, sanki içindeki bir kol asırlar sonra hareket etmiş ve kutunun içinde sakladığı şeyi ortaya çıkarmak için gizli bir mekanizmayı harekete geçirmişti.

Birden kutunun üstünden parlak, gizemli, ilahi denilebilecek bir ışık yayıldı. Papaz ve Haham kutuyu ellerinden bırakmadan ışıktan korunmak için gözlerini kapayıp başlarını çevirdiler. Kısa bir süre sonra kutudan yayılan parlak ışığın gücünün kesildiğini hissettiklerinde yavaşça tekrar gözlerini açtılar. Kutu, içinden

devamlı olarak metalik iki çarkın dönmesiyle ortaya çıkan bir sesle tavana doğru yelpaze gibi açılan loş bir ışık yayıyordu. Haham ve Papaz başlarını yukarı kaldırdılar ve kutunun tavana yaydığı ışığa bakıp öylece donup kaldılar.

Çünkü ışığın vurduğu tavanda anlatması zor, Papaz ve Haham içinse gerçek olması imkânsız bir takım mucizevî görüntüler vardı. Uzunca bir süre yerlerinden adım bile atmadan tavana yansıyan o görüntüleri seyrettiler. Beş on dakika sonra görüntüler bitince ışık birden kesildi ve kutunun içindeki o metalik ses de durdu. Papaz ve Haham adeta büyülenmiş gibi tavana kilitlenen bakışlarını yere indirip şok içinde birbirlerine baktılar. İkisinin de yanaklarından acı acı gözyaşları boşalıyordu. Papaz damağı kurumuş, kekeleyerek:

"Bu... Bu... Bu gerçek olamaz! Bu gerçek olamaz, bizim... Bizim dünyamız..." dedi ama devamını getiremedi.

Haham da ağzını açmış gözyaşları içinde tam bir şey söyleyecekken birden yüz kasları gerildi. Nefesi gırtlağında düğümlenmiş gibi kutudan ellerini çekip acı içinde boğazına sarıldı. Kalbi biriden, sanki göğüs kafesini yırtıp dışarı çıkacakmışçasına çok hızlı bir şekilde atmaya başladı. Papaz'ın gözleri korkuyla açıldı, tam Haham'a doğru bir adım atacakken onun da yüz kasları gerildi, nefesi düğümlendi ve titreyerek elindeki kutuyu yere düşürdü. Kutu metalik bir tangırtıyla yerde yuvarlanırken iki din adamı acılar içinde yere yığıldılar, kısa bir süre daha vücutlarındaki o korkunç acılarla kıvranıp inlediler. Sonra kasılmalar ve titremeler eşliğinde oracıkta, birbirlerine başka tek bir kelime edemeden, tavana yansıyan görüntüleri izlerken gözlerinden döktükleri yanaklarındaki yaşlar bile daha kurumadan, gırtlaklarından acı hırıltılar çıkartarak son nefeslerini verdiler.

Tam o sırada içeriye bir gölge girdi. Aceleci adımlarla içeri giren bu gölge Juroc'tan başkası değildi. Papaz ve Haham uzun süre dönmeyince endişelenip peşlerinden gelmişti. İki din adamını ilerde, lahitin önünde, acılar içinde ölmüş olduklarını görünce onları neyin öldürdüğünü hemen anladı. Korkudan ve panikten şok olmuş bir yüzle iki din adamının tam ortasında durdu. Ayakları

dibindeki gümüş renkli kutuya baktı. "Onlar zehirlenmiş!" dedi şok olmuş, acı bir sesle. Yere çömelip dehşetten sararmış yüzünü elleri arasına alıp sakinleşmeye çalıştı. Paniğe kapılmaması gerekiyordu. İçeriye her an Tisko'nun yardımcıları gelip durumu görebilirlerdi. O an bir karar verdi. Bu çok sevdiği Papaz ve Haham'ın ona yaptıkları onca şeyden sonra kendisini onlara karşı borçlu hissediyordu. Üstelik onları bu tapınağa kendisi sokmuştu. Eğer geçidi göstermeseydi Papaz ve Haham ölmeyecekti. Tapınak lanetini kusmuştu. Hemen ani bir kararla belinin altını örten bez parçasını çıkardı, önündeki kutunun üzerine dokunmadan dikkatlice onu sarıp kolları arasına aldı. Çıkmadan önce son bir kez daha yerdeki iki hocasına baktı. Bu acıyı, demir bir sandığa kilitler gibi derinlerine atıp koşar adımlarla geçite doğru koştu.

Juroc doğruca köye koşup kendisine yakın dostlarına olanları anlattı. Apar topar köyden yanlarına alabildikleri kadar erzakı alıp uzaklaştılar. Sabahın ilk ışıkları adaya doğarken onlar sahile inmişler, Kaptan Fidias'ı ve hocalarını yıllar önce buraya getiren o Fenike gemisini kaçırıp denize açılmıştılar. Juroc'un amacı belliydi. Yanındaki kutsal kutuyu hocalarının yurtlarına geri götürecekti.

Baş Rahip Tisko olanları anladıktan sonra köydeki savaşçılardan otuz tanesini görevlendirip limandaki diğer gemiye yolladı ve Juroc'un elindeki kutuyu almadan geri gelmemelerini emretti.

Böylece iki Fenike gemisi Atlas Okyanus'unda kıyasıya bir kovalamacıya tutuştu. Savaşçıların olduğu gemi Juroc ve arkadaşlarının kullandığı gemiye yaklaştıkça küreklere asılıyorlar, savaşçılar da onların peşinden amansızca gidiyorlardı. Kaptan Fidias, Mayaların arasında yaşadığı yedi yıl boyunca Haham ve Papaz'ın isteği üzerine Juroc ve onun yanındaki birkaç arkadaşına nasıl açık denizlerde yol alınacağını, nasıl yön tayin edileceğini, fırtınalardan nasıl kurtulacağını ayrıntılı bir şekilde anlatmış, onları buraya getiren haritayı da nasıl okuyacaklarını öğretmişlerdi.

Böylece Mayaları taşıyan iki Fenike gemisi Akdeniz'e kadar ilerlediler. Atlas Okyanusu'ndayken bir ara tam üzerlerinde, ay büyüklüğünde, gökte parıldayan

bir ışık belirmiş, bir süre onları takip etmiş, sonra da aniden kaybolmuştu.

"Adamlarımız Orta Amerika'dan gelen o iki geminin peşine düştü ama hemen müdahale etmediler," dedi Papaz Mark Du Barri, İmam Ayetullah'a, sanki yüzlerce yıl önce olmuş olayları bire bir görmüş gibi tek düze bir sesle.

"Adamlarımız olası bir müdahalede kutsal kitabın zarar görme ihtimali üzerine önceleri bir harekette bulunmadılar. Sessiz sessiz bir süre onları gökyüzünden izlediler, amaçlarını öğrenmek istediler. İlk gönderdiğimiz kitap, yani Âlemlerin Kitabı'nın uygar dünyadaki insanların eline geçmemesi gerekiyordu, çünkü bu mevcut güç dengelerini bozabilirdi. Sonra o iki gemiden bir tanesi Mısır sınırında bir kaza yaptı ve gemidekiler Mısırlıların eline geçti. Batan gemidekiler kutsal kitabı son anda diğer gemidekilerin eline verdi. Adamlarımız da yukarıdan onları takip etti. Ve bir yerde sıkıştırıp hepsini yok etmek zorunda kaldılar."

Burada susup iğneleyici bir gülümsemeyle gözlerini Aye-tullah'ın gözlerine dikti.

"Orayı biliyorsunuz, şu an üzerinde bulunduğumuz ada, yani Kız Kalesi Adası. Bu olayın üzerinden otuz kırk yıl geçmişti. Adamlarımız Arabistan yarımadasında çok yetenekli birini keşfettiler. Bu kişi çabuk öğreniyor, insanları konuşmalarıyla etkiliyor ve diğer yarattığımız dinler hakkında çok şey biliyordu. Arabistan'da yeni bir din doğurmak fikri yöneticilerimizin aklına yattı. Üstelik Araplar birçok savaşçı kabileyi barındırıyordu içinde. Buradan yeni bir din doğurmak, ilerde istediğimiz kanlı savaşların yapılmasına zemin hazırlayabilirdi. Peygamberinizle iletişime geçtik ve onu Tanrı'nın elçisi olduğuna inandırdık."

İmam canı yanmış gibi bağırdı:

"Haşa, sümme haşa! Bu koca bir yalan! Bir uydurma. Böyle bir şeye asla inanmam, canımı veririm ama inanmam!"

Sesi yaralı bir kaplanınki gibi hırıldayarak çıkıyordu öfkeden. Gözleri de tıpkı öfkeli bir aslanın çenesindeki keskin dişler gibi kesiyordu Du Barri'nin gözlerini. Yumruklarını sıkmış her an atılacakmış gibi onu süzmeye başlamıştı kin dolu

gözlerle. Du Barri bu bakışlardan rahatsız olmuştu, yüzünün rengi değişti ama hala surat ifadesinde belirgin bir küçümseme hakimdi. Gerçekten de, tıpkı hikâyesinde anlattığı gibi göklerden bakıyordu Ayetullah'a.

"Öyle mi?" dedi buruşuk, tadı kaçmış bir yoğurt gibi ekşi bir gülümsemeyle Du Barri. "Niye bu kadar aksisin, bu kör inançlarınız yüzünüzden dünyanızdaki gelişmeler gerekenden çok daha ağır ilerliyor. Bir de şu yönden bak biraz. Neden peygamberler hep beyaz tenliydi? Hiç düşündün mü? Neden Amerika kıtasından hiç peygamber seçilmedi?"

Ayetullah biraz sakinleşmiş gibiydi, dişlerini sıkarak, adeta sinirli bir yılan gibi tısladı:

"Gönderildi ama insanlar onlara inanmadı bu yüzden de Arap dünyasının gelişmelerine ayak uyduramadılar!" Son kelimelerinin üzerine abartılı bir şekilde basmıştı, sanki dişlerinin arasında zehirli bir yılanı ezer gibi.

Du Barri de bir kılıç dövüşünde rakibinin hamlelerini karşılayan usta bir eskrimci gibi hemen karşılık verdi ona:

"Hayır, çünkü yerliler barışçı insanlardır. Dünyayla ve üzerinde yaşayan diğer canlılarla kalıcı bir problemi olmayan tek ırk onlarınkiydi. Bu yüzden onları dünyadan silmek zorundaydık. Beyazlar ilk kez Amerika'ya gemilerini çıkarttıklarından beri oradaki yaşayan insanları yok etmeye başladılar. İspanyollar yüz yıl içinde Maya uygarlığını, başkentlerindeki kitaplarıyla birlikte yok ettiler. Neden kitaplarına kadar her şeyi yaktıklarını sanıyorsun? Çünkü o kitaplar bizden ve evrende olup biten her şeyden bahsediyordu. O kitapların içinde Kitab'ı Alem'de de bulunan bir çok bilgiyi içeren şeyler vardı. Bizim gezegenimizle bağlantısı olan bir İspanyol kumandanı tüm o buluntuları yakıp yok etti. Siz beyazlar yok edicisiniz. Ve yakında, dünyadaki yaşamınız yok
olacak!"

"Hayır!" diye bağırdı Ayetullah, sinirleri tekrar gerilmişti.

"Bak işte dünya hala ayakta, onu yok edemediniz! İnsanlığı yok edemediniz,

edemeyeceksiniz de, dünyada sevgi ve hoş görü kazanacak, iyiler kazanacak!"

"Hayır!" diye bağırdı Papaz, "İyiler hep kaybeder!"

"İyiler kaybetmez!"

"Öyle mi? Neden peki hala aç insanlar var? Neden savaşlar, yıkımlar yapılıyor? Neden zenginler var ve fakirler onların bin katı? Çünkü iyiler kaybettiği sürece zenginlerin zenginlikleri artıyor. Zenginler varoldukça da savaşlar ve açlıklar hep olacak!"

"Hayır, dünyayı yok etmenize izin vermeyeceğiz!"

"Hayır!" diye bağırdı Papaz ve bu sefer gerçekten de sinirlendiği her halinden belli oluyordu; kendini beğenmişliği, kibirliliği, üstünlük taslamaları birden buhar olup uçmuştu sanki, geriye, gözlerinde, göğü kaplayan yağmur bulutlarının kaybolup arkasından pırıl pırıl bir güneşin çıkması gibi salt bir öfke parıldamıştı:

"Biz yok etmeyeceğiz zaten, bunu siz kendiniz yapacaksınız, siz beyazlar ve zenginler! Siz kaybedeceksiniz, daha 500 yılınız daha var! Daha bizden öğreneceğiniz çok şey var. Bunların hepsi planlandı. Dünyanızdaki insan yaşamını yok edebilecek silahların nasıl yapıldığını anlayacak zekâ gelişimine ve bilgi birikimine daha sahip değilsiniz. Eğer sizlere şu an bunları öğretirsek, bu bizim diğer komşu uygarlıklarımızın dikkatini çeker. O yüzden daha vaktiniz var. Medeniyetinizi yavaş yavaş geliştireceğiz. Ölümünüz ağır ağır olacak. Medeniyetinizi birkaç yüz yıl daha geliştirdiğinizde, biz de size birbirinizi yok edebileceğiniz silahları nasıl yapacağınızı öğreteceğiz."

Dudaklarında bıçakla hafifçe çizilmiş gibi silik ve düz bir gülümseme belirdi. "Siz kaybetmeye mecbursunuz. Birbirinizi yok ettiğiniz gün, biz de orada olacağız!"

Gene o keskin afyon kokusunu duydu imam. Papaz son laflarını söylerken etrafını ince bir tül gibi yavaş yavaş çevirmeye başlamıştı. Karşısında duran papazın gövdesi bulanıklaşmaya, kısalıp uzamaya, titreyip kaymaya ve dalgalanmaya başladı. Papaz, o kızıl pelerinli şeytan, önünde dönüp dolaşıyor,

lanetli kehanetlerini anlatmaya devam ediyordu. Derken Ayetullah kendini iyice hafiflemiş hissetti. İçinden gülmek geliyordu, başıboş bir kısrağın çığlık atması gibi, kontrolsüzce, delicesine kahkahalar atmak geldi içinden. Koluna iki kişi girip onu dışarı çıkardı. İmamın son hatırladığı şey buydu.

Gözlerini yavaş yavaş tekrar açtığında kalenin içindeydi ve demin gördüğü o tuhaf ayinden küçücük bir iz bile kalmamıştı. Öyle ki kızıl elbiseli Papaz Lanfranc Du Barri'nin üzerine çıkıp tuhaf bir dilde konuşma yaptığı o sahne bile ortalarda yoktu; ne içinden dumanlar çıkartan buhurdanlıklar, ne kara cüppeli yüzleri maskeli, kukuletalı adamlar, ne duvarlara monte edilmiş meşaleler; hiçbir şey yoktu. Doğaüstü bir yalnızlığın ortasındaydı, sanki her şey, bir rüyaymış gibi, buhar olup havaya uçup gitmişti. Ayetullah ağır ağır ayağa kalktı, gözlerini ovuşturdu. Saf saf etrafına bakındı. Bu sırada ayakları dibinden küçücük bir gül yaprağı yolunu kaybetmiş bir karınca gibi salına salına uçtu. Ayetullah başını yukarı kaldırdı. Gün ağarmak üzüreydi. Dışından "Vela kuvvete illla!" diye söylendi. Gördüğü şeylerin hepsini bir an rüya sandı. Başı da dönüyordu hafif hafif. Elini başına götürdü, bıngıldak bölgesindeki şiş gerçekti ama. Acımıyordu ama yerinde duruyordu.

Sendeleyerek kalenin dışına kadar çıktı. Kale duvarının dibinden, zaman zaman eliyle duvardan destek alarak Mu-rathan'ın kendisini beklediği kayalık uca doğru, tıpkı dalgalı bir denizde seyreden bir kayık gibi salına salına yürüdü. İçin-dense "Bu olanlar bir hayal miydi? Gerçek olduğuna yemin ederim!" diye söyleniyordu. Sinirleri çok gergindi, içinde tarifsiz, yoğun bir sıkıntı, ters dönmüş bir kaplumbağa gibi debeleniyordu. Kayalık uca vardığında Murathan'ı göremedi. Birden panikledi. Olabildiğince hızlı adımlarla, çakşırının paçalarının suya batmasına aldırmadan denize girip kayığa doğru ilerledi. Dizlerine kadar suya battı. Kayığa varınca Murathan'ı kayığın içinde ölü gibi yatarken buldu. Birden panikledi. Aceleyle kayığın içine girdi ve onu sarstı. Murathan birden irkilerek uyandı ve kan kırmızısı gözlerle korku içinde etrafına bakındı. Ayetullah da derin bir oh çekti. Sonra da yorgun ve alçak bir sesle "İyi misin oğul?" diye

sordu ona.

Murathan evet anlamında şuursuzca başını sallayıp etrafına bakındı, sanki nerede olduğunu unutmuş gibiydi. Kendine gelince, "Hocam... Özür dilerim," dedi kesik ve ekşi bir sesle, utanmış gibi bir hali vardı, yanaklarında iki gül açmıştı. Başını önüne eğdi düşünceli bir ifadeyle. "Ben, uyuya kalmışım, nasıl olduğunu anlayamadım. Kale duvarının dibinde oturuyordum, birden üzerime bir ağırlık çöktü, buraya nasıl geldiğimi bile hatırlayamıyorum," dedi. Sonra yavaşça başını kaldırıp sinirli bir ifadeyle hocasına baktı, uyuya kaldığı için suçluluk duyuyordu.

Ayetullah "Boş veeeeer," dedi melodik bir sesle, "Geri dönelim oğul," deyip arkaya doğru uzandı. Yüzü solgundu ve elleri titriyordu. Savaştan çıkmış gibi bir hali vardı.

Murathan yeni yeni hatırlamaya başlıyordu sanki, "Hocam, hocam ne oldu? Kaleye girdiniz mi, onları buldunuz mu?" diye sordu üzerinden bitkinliğini sıyırmış gibi canlı bir sesle.

"Sonraaaaa."dedi Ayetullah gene sesini uzatarak, adeta sarhoş gibiydi. Bakışlarını gökyüzüne çevirdi ama sabit bir yerde odaklayamıyordu. Semadaki yıldızlar döne döne bir ayin yapıyorlardı adeta.

Sahile nasıl çıktıklarını, koruluğun içine gizledikleri atlara binip nasıl Silifke'ye döndüklerini, eve varınca entarisini ve takkesini ne zaman giyip nasıl yatağa yattığını tam anlamıyla hatırlayamıyordu İmam Ayetullah. Bu son iki üç saat bölük pörçük kalmıştı zihninde. Ertesi gün öğlene doğru uyandığında sanki üç günülük bir uykudan uyanmış gibi külçe gibi ağır bir vücutla kalkmış ve bir süre tutulan kaslarını gevşetebilmek için evin içinde dolanmıştı. Kafasının içinde dün gece Kız Kalesi'nde olan, ya da olduğunu zannettiği o tuhaf ayinle Papaz Du Barri'yle yaptığı o korkunç konuşmalar bölük pörçük bir şekilde, ama bir sel gibi arkası kesilmeden dolanıp duruyordu zihninde. Bir süre balkondaki çiçeklerin arasında oturup ütülü bir çarşaf gibi serilen mavi gökyüzünü ve önünde uzanan Silifke'nin fakir evlerinin damlarını seyretti. Sonra birden, Du Barri'nin kendisine

söylediği o korkunç laf kuyudan çıkartılan bir kova su gibi ağır ağır zihninde belirdi:

"Sen de bizdensin, senin de özel güçlerin var. Geçmişi rüyalarında görebiliyorsun. Gördüğün bir rüyayı aynı anda başka birine de gösterebiliyorsun. Bana inanmıyorsan kalçanın altında bir gül işareti göreceksin, doğuştan gelen bir leke! Bizim gezegenimizden gelenlerde olan bir işaret." Bu laf beyninde kırbaç gibi şakladı birden.

Ayetullah daha fazla dayanamadı. Rüzgâr gibi içeri girdi. Ayazlıktaki duvara astığı aynayı alıp odasına girdi. Kalbi kuşku ve güvensizlik içinde, kum fırtınası içinde kalan yaya bir bedevi gibi çırpınıyordu. Kuşağını çözdü, sonra çakşırını sıyırdı ve bacaklarının arasına kadar eğilip aynayı arkasına tuttu. Doğru açıyı yakalamaya çalıştı ve. Kalçasının bacağıyla birleştiği yerde küçük ama kusursuz bir şekilde işlenmiş, tıpkı alazlanmış gibi duran kırmızı bir gül motifi gördü. Birden gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi açıldı ve korkunç bir çığlık attı. Ayetullah'ın bu acı çığlığı, uçurumdan dökülen bir şelale gibi uzayıp aktı ve dışarıdaki Silifke'nin kerpiç duvarlı fakir evlerinin siyalarını bile inletti. Gözyaşları içinde, öylece yere yıkıldı. Buna inanamıyordu.

Kendine geldiğinde Murathan başucundaydı. Onu hava alması için dışarı çıkardı. Yan taraftaki caminin avlusuna geçtiler. Ayetullah ona şadırvanın önünde oturunca dün gece Kız Kalesi'nde olan olayları ve demin kalçasının altında gördüğü mührü anlattı kederli bir sesle. Yüreği dağlanmış, aklı paramparça olmuştu. Ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Murathan'sa şaşkın, biraz korkmuş ve sorgucu gözlerle hocasının anlattıklarını dinledi. Ayetullah anlatacaklarını bitirince:

"Neler oluyor hocam?" diye sordu masum, saf bir sesle.

Ayetullah yaşlı gözlerini Murathan'a kaldırdı:

"Bilmiyorum oğul, eğer tüm bu saçmalıklar doğruysa. " dedi tükenmiş bir sesle ama devamını getirmekten çekindi.

"Bu doğru olamaz hocam!" dedi adeta isyan eden bir sesle Murathan.

"Evet, inanmıyorum, inanmak istemiyorum, ama bu mühür gerçek," dedi yavaşça eliyle kalçasına vurarak.

"Durun hocam, ben de görmek istiyorum bunu," dedi ve hışımla kalkıp Ayetullah'ın evine doğru koştu Murathan. İki dakika sonra dehşete düşmüş bir yüzle koşarak Ayetul-lah'ın önüne gelip dizleri üzerine çöktü.

"Hocam, hocam... Bizler onların elçileriyiz," diye adeta göğsünden vurulmuş bir ceylan gibi acı çeken bir sesle inledi. "O mühür bende de var!"

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

Aradan birkaç gün geçti, Ayetullah delirdiğinden şüphe duyuyordu. Neyin gerçek neyin sahte olduğunu anla-yamıyordu. Yalnız kaldığında sık sık şunları soruyordu kendisine. "Ben kimim? Onlar kim? Anlatılanlar doğru mu?"

Kadıya bir mektup yazıp her şeyi anlatıp anlatmamak arasında uzun süre kararsız kaldı. Ne yapması gerektiğini bilemiyordu. Doğrusu korkuyordu. Öldürülmekten ve tekrar geceleri o kara cüppeli maskeli adamların odasında görünmesinden korkuyordu. Bunları tekrar yaşamak istemiyordu. Olanları düşündükçe başı çatlayacakmış gibi ağrıyordu. Delirmenin kıyısındaydı, şelaleden düşmek üzereyken bir ağaca takılıp orada asılı kalmış bir sal gibiydi. Bu gerilime, bu güce dayanmak çok zordu. Üzerine bir şelale gibi boşanan bu şüpheler ve belirsizlik onu her an aşağı düşürebilir ve dipte koyulaşan bu kuşku gölünde onu boğabilirdi. Zihnindeki şüpheler, kararsızlıklar, isyanlar, pişmanlıklar, zehirli bir ırmak gibi yüreğinin umut güllerini öldürerek akıyor, sonra da yedi başlı bir yılan gibi kendilerine yeni kanallar açıp zihninin köşe bucağını kirleterek yoluna devam ediyordu.

Ama sonunda dayanamadı ve zihnindeki zehirli ırmakları kurutur umuduyla başlarından geçen tüm bu olanları Niğde Kadısı'na anlatan bir mektup yazıp

Murathan'ia birlikte gönderdi. İlk gün, üzerinden büyük bir yük kalkmış gibi hissetti mektubu gönderdikten sonra. Biraz olsun rahatlamıştı. Bir yapılacak varsa kadı hazretlerinden başkası yapamaz herhalde diyordu içinden, elinden bundan başka bir şey gelebileceğini düşünemiyordu. Ama bu rahatlama sadece bir gün sürecekti. Çünkü...

Ertesi gün bir tesadüf eseri Ayetullah için gizem kapısının aralanacağı yeni bir olay cereyan etti. Camiye orta yaşlarda, kara kuru, ince, zayıf, çelimsiz ve fakir olduğu her halinden belli olan üstü başı kir içinde bir adam geldi. Ayetullah, herkese yaptığı gibi adamın üzerine başına bakmadan ona kucak açtı. Birlikte kahve içtiler. Ve adamın dertlerini dinlemeye başladı.

Adam bir esrarkeş olduğunu anlattı imam efendilerine. Nasıl başladığını, bu mereti içince neler yaptığını, başına neler geldiğini hüzünlü bir sesle anlattı.

"Bu çok kötü bir şey hoca hazretleri. Bu yüzden karımı kaybettim. Çocuklarım benden nefret ediyor. Kurtarın hocam ne olur beni bu meretten! Ne yaptıysam kurtulamıyorum," diye ağlayarak hocanın ellerine ve dizlerine kapandı.

Hoca adamın başını okşadı baba şefkatiyle, ona teselli verdi.

"Bundan kurtulmanın tek bir yolu vardır oğul, o da Yüce Rabbimize sığınacaksın. Sabredeceksin, nefsine hakim olacaksın. Mademki pişmansın, bir daha içme. Tövbe et ve kurtul bu meretten," dedi bir tas buzlu su gibi soğuk bir sesle.

Hocanın inançlı sesi adamı etkilemişti. Salya sümük olmuş yüzünü hocanın dizlerinden kaldırdı. Birden yeni fark etmiş gibi ellerini ceplerine attı.

"İşte işte buradalar hocam, bu lanetli şeyler burada. Onları yanımdan ayıramıyorum hocam. Kurtar beri bunlardan," deyip yan ceplerinden küçük bezlere sarılmış, içinde kurutulmuş esrar yaprakları ve afyon özünden yapılmış ağızda çiğnenen sakızlar olan birkaç tane torba çıkartıp hoca efendiye uzattı.

"Hâşâ oğul, ne yapacağım ben bunları!" dedi Ayetullah ellerini havaya kaldırıp ürkmüş bir halde.

Adam iç burkan o çaresiz ve yardım isteyen sesiyle yalvardı, çölde yalnız başına esen bir meltem gibi yalnız ve çaresizdi bakışları da.

"Dua oku hocam bana, beni ehlileşti. Sen bilirsin, bir iki dua okuyup beni bu meretlerden uzak tut. Bunları alınca kendimi kaybediyorum, tuhaf tuhaf şeytanlar görüyorum etrafımda. Sürekli kâbuslar görüyorum, hem de uyanıkken. Az kalsın bir keresinde kızlarımı öldürüyordum. Allah'tan araya karım ve oğullarım girdi de bana mani oldular yoksa şimdi."

Kelime boğazında bir olta gibi takılmış, sesi boğuklaş-mıştı. Adam tekrar başını eğip gözyaşlarına boğuldu. Aye-tullah sevgi dolu bir sesle araya girdi tekrar.

"Allah bizlere irade verdi, akıl ve gönül verdi. Sevdiklerimizi koruma, onlara sahip çıkmak için bir kalp verdi; doğru yoldan sapmamak için bir vicdan verdi. Hangi dua bir insanı bir yoldan alıp başka bir yola götürür ki oğul? Doğru yolu sen bulacaksın. Bu sadece senin ellerinde. Allah'a giden yolu hiçbir fani gösteremez sana. Sen ki, senin gibi konuşan, senin gibi yürüyen, senden fazla özellikleri olmayan hiçbir kimseden medet umma. Kalbini tutarak "Allah işte tam burandadır" dedi. Sen ki kızlarına, oğullarına, karına bir kötülük ettin, Allah'tan af dileme, git ailenden af dile. Sen ki bu mereti kullandın, pişman oldun, gidip de bir hocanın ayaklarına kapanıp bir yol dileme, o yol senin içinde varsa yürüyebilirsin ancak. İçinde olmayan bir yolu hiçbir kimse senin yüreğine ekemez bile ki." Başını eğip dizlerine kapanan çaresiz adama acıyan gözlerle baktı. "Ver şu elinde tuttuklarını bana, var git şimdi yoluna. Karının kızlarının önünde diz çöküp af dile, cennet onların ayakları dibinde çünkü."

Adam teşekkürler edip hocanın ellerini öptü, sonra da yerlere kadar eğilip çakşırının paçalarından öptü, salya sümük bir halde:

"Allah seni korusun, Allah razı olsun efendim, Allah seni bağışlasın bizlere," diye diye çıkışa kadar geri geri yürüdü. O çıkınca hoca, adamdan aldığı zehir torbalarına baktı. Sonra kışın içeriyi sıcak tutmak için yaktıkları ocağın başına gitti. Yandan odunları alıp dizdi. Sonra ateşi yaktı ve elindeki küçük torbaları

ateşe atıp onları bir güzel yaktı. Torbalar ve içindeki maddeler için için yanarken bacaya doğru barut dumanına benzer yoğun bir şekilde beyaz dumanlar çıkıyordu ve ortalığı ağır, keskin, tuhaf bir koku sarmıştı. Baş döndürücü ve insanın içini hoş eden bir kokuydu bu. Bu kokuyu Ayetullah dehşet içinde hemen tanımıştı. Bu koku, Ayetul-lah'ın odasına o kara cüppeli adamlar geldiği zaman, ellerindeki buhurdanlıktan etrafa yayılan kokunun aynısıydı. Hoca içi ürpermiş bir halde ocağın başından kalktı. "Aman Allah'ım!" dedi dehşete düşmüş bir sesle.

"Aman Allahım. Bu koku aynı aynı. Demek o kabuslar, rüyalar. Demek kafirler bana afyon ve esrar koklatıyor-larmış!" diye bağırdı.

Hemen oradan çıkıp odasına kapandı ve dışarıdan hiçbir şeyin bölmesine izin vermediği kutsal bir sessizliğin içinde derin derin düşüncelere daldı. Demin camisine gelen o esrarkeş adamın anlattıklarını düşündü.

"Kendimi kaybediyorum, kötü kötü şeytanlar görüyorum. Ayıkken bile kâbuslar görüyorum!" demişti adam ona.

Tüyleri diken diken oldu. "Neler oluyor?" dedi. Başını ellerinin arasına aldı. "Bana neden bu mereti veriyorlardı?" Sonra kalçasındaki dövmeyi düşündü. "Yüce Rabbim tabi ya! Bunu beni uyutup da öyle yaptılar. Ne zaman bilmiyorum ama bir şekilde yaptılar. Hem Murathan ve Reşat'ın da bazen tüm gün yataklarında uyuya kaldıkları ve kötü kâbuslar gördükleri oluyordu. Reşat'ta da bu dövmeden var mı acaba? Peki ama Yüce Rabbim, neden? Tüm bunların nedeni ne? Kim onlar? Gerçekten de başka bir dünyadan mı geldiler? Peki ya ben kimim? Benden ne istiyorlar? Allah'ım sen benim aklımı koru!"

Akşamüzeri Murathan geldi ve Ayetullah'a kadı'ya yazdığı mektubu gerekli yere verdiğini söyledi.

"Bundan sonra ne olacak hocam?"

"Bekleyeceğiz oğul. Kadı'nın bizi sorguya çekmesini bekleyeceğiz."

O gece Ayetullah balkonda uzun uzun oturup gökteki yıldızları seyretti. Papaz

Du Barri'yi, Âlemlerin Kitabını ve gördüğü kâbusları düşündü. O kâbusları gördüğü gecelerde kulağına fısıldanan "Paradesha" denilen kelimeyi hatırladı. Bunun ne anlama geldiğini hala bilmiyordu. "Peki ya ailemi niye öldürdüler? Nalbant Kevser'den ne istediler? Ah, bu kadar yeter benim için. Niğde Kadısı Süleyman bu olanlara bir çözüm getirir inşallah," diye sıkıntı içinde dua ettikten sonra zihnine zehirli sarmaşıklar gibi yayılan bu kötücül düşüncelerden bir parça uzaklaşmak için yatağına çekilip uyumaya çalıştı.

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

1000 yıl kadar sonra, Silifke:

Ertesi gün sabah saatlerinde Ayetullah camiyi Murathan'a emanet edip pazara kadar indi. İhtiyacı olan birkaç meyve ve sebze alıp evine döndü. Ardından camiye girdi. Orada Murathan'a bakacaktı. Ama caminin içinde, mihrabın üzerinde Murathan yerine Niğde Kadısı Süleyman'ın dev cüssesiyle karşılaştı. Biran şaşkınlıktan öylece kalakaldı. Aye-tullah daha bir şey söyleyemeden kadı hazretleri manalı bir sesle, "Hoş geldiniz İmam Ayetullah Efendi," dedi. Ayetullah kadı'nın dudaklarından dökülen sözlerdeki iğneleyici tonu fark etmişti. Bozuntuya vermemek için o da selam vermek için yere eğildi ve "Esas siz hoş geldiniz, selamlar getirdiniz, şeref verdiniz camimize devletlim," dedi saygılı bir tonda.

"Kalk imam efendileri, kalk. Buraya niye geldiğimi biliyorsun değil mi?"

Ayetullah yerden doğrulurken "Evet," dedi kısaca. Kadı Süleyman elini cüppesinin içine götürdü ve eline bir şey alıp yukarı doğru kaldırdı. Kadı'nın eline alıp yukarı kaldırdığı şeyi görünce Ayetullah sanki suratının ortasına bir yumruk yemiş gibi şaşkınlıktan bir adım geriledi. Çünkü Kadı'nın elindeki o şey İmam

Ayetullah'ın Kız Kalesi'nden gizlice getirdiği Mayalı savaşçılardan birisine ait olan o kafatasından başka bir şey değildi. "Otur," dedi Kadı, buyuran bir sesle imama, "otur ve dinle." Sesi bir gürz gibi ağırdı, Ayetullah sanki kadı'nın söylediği kelimeler başına bir çekiç gibi vur-muşçasına şaşkınca yere bağdaş kurdu. İçinde kötü bir his debelenmeye başladı. Yüreği tedirgince gerildi. Bir an kendini çok güçsüz hissetti, sanki yıkıcı bir tufanda iradesini ve cesaretini kaybetmiş köhne bir gemi gibi dalgaların ve rüzgârın arasında sıkışıp kalmıştı. "Efendim Murathan'ı gördünüz mü?" dedi endişeli bir sesle. Aslında bu sorunun şu an çok alakasız kaçtığının farkındaydı ama göğsü öyle bir daralmıştı ki sanki boğulmamak için kendini konuşmak zorunda hissetmişti.

Bir metre doksan santim boyunda, yapılı vücuduyla Kadı Süleyman, elindeki kurukafayla mihraptan bir kedi gibi çevik bir hareketle indi ve Ayetullah'ın bu sorusuna yapmacık bir ifadeyle hafifçe gülümsedi.

"Evine yolladım onu merak etme, ama geri gelecek," dedi ve kurukafayı tekrar cüppesinin içinde bir yerlere sokuşturdu. Yüzünü kaldırdı, yüzünde gümüş bir maske gibi parlayan alçaltıcı ve suçlayıcı bir ifade parıldıyordu.

"Bana yazdığın mektubu büyük bir heyecan ve tereddütle okudum. Çok tuhaftı doğrusu, hatta sapıkça. Bana bu anlattıklarını ispatlayacak bir şey gösterebilir misin?"

Ayetullah, ağustos sıcağında sapsarı kalan başak sapları gibi kuru ve gergin bir sesle:

"Elinizdeki o kurukafayı ben..." dedi ki Kadı, Ayetul-lah'ın ne söyleyeceğini anlamış gibi onun sözünü keserek araya girdi:

"Bunu pekâlâ başka bir mezardan da çalmış olabilirsiniz!" Gözleri, güneşe tutulan keskin bir bıçak gibi suçlayıcı ve alçaltıcı bir manayla parıldıyordu.

Ayetullah'ın nutku düğümlendi. Biranda kanı beynine
çıktı.

"Ama devletlim, bunu niye yapayım ki? Hem subaşı ve askerleriyle Kız

Kalesi'ndeki kazı sırasında beraberdik," dedi şaşkınca.

"Peki iskeletler hala Kız Kalesi'nde mi?"

Ayetullah umutsuz bir halde başını salladı. "Hayır efendim, birileri onları oradan alıp götürmüş."

"Kim?"

"Mark Du Barri'nin başında olduğu o sapkın grup!"

Kadı, Ayetullah'ın tam önünde durup matkap gibi delici bakışlarını onun gözlerine dikti:

"Peki geçen haftalarda burada öldürülen, Papaz Mark Du Barri'nin kilisesinde rahiplik yapan o zavallı adamı niye öldürdünüz?"

Ayetullah bayılacak gibi oldu. Alnı soğuk terlerle kaplandı. Yüzü acınası bir şekilde sararıp soldu. Titreyen kemikli elini yüzüne götürdü. "Kim öldürdü efendim anlayamadım?" dedi şaşkın, sanki duvara toslamış bir ifadeyle. "Biz. Biz mi, biz mi öldürdük?" diye korkudan ne söylediğini bilemeyerek kekeledi. "Aman devletlim, bunu da nereden çıkardınız? Neden böyle bir şey yapalım ki?"

Kadının sesi ıssız bir kulübenin rüzgârda çarpan kapısı kadar sertti, bir bomba gibi patladı Ayetullah'ın kulağında.

"Sen yapmadın da madem nereden biliyordun o zavallı rahibin öldürülüp bir kuyuya atıldığını? O zavallının cesedinin yerini sen göstermişsin subaşına!"

Ayetullah, kadının sert sesiyle iyice küçülmüş, sıcakta eriyen bir naylon gibi büzüşmüştü. Çaresiz bir sesle haykırdı.

"Evet ama ben onun yerini rüyamda gördüm, bunu su-başına da ifade etmiştim," dedi duyulur duyulmaz, alçak bir sesle, sanki utanılacak bir şey yapmış gibi.

"Sus yeter artık kesin imam efendi. Bunu kime inandıracaksınız Allah aşkına? Bir insan rüyasında böyle şeyler görebilir mi, şayet şeytanlarla işbirliği yapmamışa!"

"Hâşâ devletlim, hâşâ, neler diyor sizin kıymetli diliniz!"

Kadı ağır adımlarla Ayetullah'ın önünde dolaşmaya başladı. Tıpkı avını sokmak üzere olan zehirli bir yılan gibiydi. Sırtını Ayetullah'a dönünce elini birden cüppesinin altına attı ve metalik bir sesle belinden bir şey çıkarıp Ayetullah'a döndü. Yüzü, mangaldaki sıcak közler gibi öfkeden kıpkırmızı yanıyordu.

"Peki bu şeyin evinde ne işi vardı?" dedi belinden çıkarıp elinde tuttuğu kısa orağı ona doğru göstererek.

Ayetullah'ın orağı görünce gözleri fal taşı gibi açıldı, sanki gözlerine közler kaçmıştı.

"Aman devletli efendim, o orağı de nereden buldunuz öyle?" dedi afallamış bir halde. Kadının amacını anlamamıştı, bir an kafasını keseceğini düşünerek kanı dondu.

"Çiftçi değilsin, tarlaya gitmezsin orakla ne işin olur hoca efendi? Subaşıyla konuştum, o masum rahip kesici bir edevatla öldürülmüş. Yani bu orakla!"

Ayetullah'ın kanı beynine çıktı. "Aman devletlim yalvarırım, ne işim olur benim cinayetle falan!" Yüzü renkten renge girmişti, gözleri kararmış, sesi sislenmişti.

"Her şey bunu gösteriyor. İtiraf et seni asılmaktan bağışlayayım. İtiraf et zindanlarda sana iyi bakarım."

Kadı'nın sesi ise o kadar net, sert ve öfkeliydi ki, Ayetul-lah'ın bazen duyulur duyulmaz kısılan sesindeki sisleri bir pervane gibi dağıtıp yok etmeye çalışıyordu sanki. Ayetullah Kadı'nın bu delici gözlerine bakamıyordu, başını utanarak yere eğmiş öyle yalvarıyordu.

"Devletlim ne olur bana inanın doğruyu söylüyorum; ben ki bu kentin sevilen sayılan bir imamıyım, ne işim olur benim bu işlerle. Yukarıdan Yüce Rabbim her şeyi görüyor!"

Ayetullah yalvardıkça Kadı'nın sesi daha da sertleşi-yordu; iyice merhametten uzak, çivi gibi batıcı bir sesle:

"İtiraf et melun, bana yazdığın tüm bu sapkın hikâyeler senin şeytanlarla

işbirliği yaptığını gösteriyor. İtiraf et sapkın, anlat şeytan!" diye bir nehir gibi haykırdı. Gözlerine öfke çivilenmişti, İsa'yı gerdikleri Golgatha'daki çarmıhın çivileri gibi batıcı ve sinsiydi bakışları.

Ayetullah ise pişmanlıktan ve çaresizlikten yaşaran gözlerini karşısındaki Kadı'ya kaldırdı. Şimdiye kadar kadının öfke saçan delici gözlerine bakamamıştı, başını utanarak yere eğmiş ve yalvaran sesiyle kendini öyle savunmaya çalışmıştı. Onun gözlerinde, tıpkı aylarca denizlerde sürüklendikten sonra yukarısına ayaklarını doladığı pruva direğinden ufukta görünecek bir adayı gözetleyen umutsuz ve yitik bir denizci gibi merhametin ve kurtuluşun ışığını aradı. Zorlukla yutkundu. Kurumuş ve çatlamış dudakları titredi. Kadı'nın katı, soğuk kahverengi gözlerinde, Ayetullah'ı kurtuluşa götürecek o adadan eser bile yoktu.

Hiç gerilemeyen çelik zırhlı bir ordu gibi inatçı ve düşmanca bir ifadeyle bakıyordu Ayetullah'a. Sonra Kadı'nın yüz kasları, ağır ağır dağılan sisli ve bir hava gibi yavaş yavaş aydınlandı, yanakları sarktı, gözlerindeki soğukluk yerini alaycılığa bıraktı ve beklenmedik bir şekilde delice bir kahkaha attı. Ayetullah tekrar şaşırdı, ağzını açarak Kadı'ya baktı. Bu sinir bozucu kahkahanın nedenini anlamamıştı. Kadı kahkahasını bir bıçak gibi birden kesince genzinden gelen kışkırtıcı bir sesle

"Sen bizimle baş edemezsin!" dedi, adeta kuduz bir köpek gibi ürkütücü bir sesle hırlıyordu. "Buna gücünüz yetmez. Ne gibi bir güçle karşı karşıya olduğunuzu bilmiyorsun. Bu dünya artık size ait değil!"

Ayetullah donup kaldı. Tekrar elleri titremeye, alnından bir tespih gibi boncuk boncuk terler akmaya başladı. Göğsüne adeta bir boğa oturmuştu, nefes almakta zorlanıyordu. Son nefesini veren bir hasta gibi derinlerden gelen kuru bir sesle sayıklarcasına:

"O sendin," dedi. "O rahibi sen öldürdün! Sen de onlardansın!"

Kadı Süleyman, zafer kazanmış bir edayla çağlık atarca-sına ağdalı ama kısa

bir kahkaha daha attı. Sonra yüzünü, önündeki çarmıhta gerili duran bir köleyi kırbaçlayan acımasız bir cellât gibi Ayetullah'ın yüzüne çevirdi.

"Paradesha'nın dünyasına hoş geldiniz imam efendileri," dedi genzinden gelen ürkütücü bir sesle. Sesinde elli beş toplu dev bir kalyon kadar saldırgan, ağır, heybetli, keskin ve öfkeli bir ton vardı. Rakibini köşeye sıkıştırmış ve hiç durmadan yumruklarını yüzü kan çanağına dönen rakibine indirmeye devam eden, gözleri kan bürümüş bir boksör gibiydi.

Ayetullah bir kez daha "Paradesha!" kelimesini duyunca birden ürperdi, vücudundaki tüm tüyler ayağa dikeldi, acı bir yumruk yemiş gibi oturduğu yerde sendeledi. Gözlerini biranda kan bürüdü. Çünkü önce gözlerinin önüne rüyasında öldürülüşünü ve kuyuya atılışını gördüğü o rahip, sonra da kendi ailesini nasıl toprağa defnettiği gelmişti. Yüreğinde kabuk bağlamaya yüz tutan acılar birden bir sel gibi fışkırarak, kandan bir köpük nehri halinde diline kadar geldi, acı, cerahat gibi akan bir sesle:

"Allah cezanızı versin kafirleeeeeeeeeeeeer!" diye haykı rarak bir anda ayağa kalktı ve ileri doğru atıldı. Tam o sıra Kadı Süleyman da, Ayetuliah'ın yaralı bir aslan gibi üzerine doğru gelişini görünce cüssesinden beklenmedik bir kıvraklıkla, tıpkı eskrimciler gibi geriye doğruya esneyip bir anda yukarı doğru sıçrayarak elinde tuttuğu orağın yassı tarafını Ayetullah'ın başının yanına geçiriverdi. Küt diye bir sesle Ayetuiiah'ın başındaki kavuk bir yana kendisi bir yana yuvarlandı. Ama sağlam bir vücut yapısı olan Ayetullah hemen bayılmadı. Yarı baygın bir halde yere düştü. Bir süre genzinden acı bir inilti yükseldi. Darbenin etkisiyle kısa bir şok geçirmişti. Gözlerinin önüne inen bulanık karartı geçtiğinde elini yüzüne attı ve yüzünün başından akan koyu renkte bir kanla kızıla boyandığını fark etti. Kadı Süleyman ise dudakları arasından tuhaf ve ürkütücü bir dilde bir şeyler fısıldayarak Ayetullah'ın etrafında yürüyordu.

"Nima koturkatinme simanetea vickumakasota kima-rasa!"

Köşeye gidip duvardaki çıkıntıların üzerindeki gaz lambalarından birini aldı. Camını çıkartıp içindeki bezi söktü. Sonra içindeki gazı etrafa serpti. Geceleri

lambaları yakmak için kullandıkları, mihrabın önündeki maltızın önüne gitti. İçine ot koyup yanındaki çakıl taşlarını çakarak ateşi yaktı.

Ayetullah ayağa kalkamayacak kadar bitkin durumdaydı. Dudakları arasından, "Ne yapıyorsun?" diye acı içinde fısıldadı. Kadı ona dönmeden:

"Yaşamın boyunca inandığın cehennemi az sonra sana yaşatacağım!" dedi ve maltızın içinde tutuşan çıralardan birini alarak ayağa kalktı. Sonra da çırayı hiç tereddüt etmeden demin gaz döktüğü kilimin üzerine attı. Kilim birden far diye alev aldı. Kilimin üzerinde koşturan alevlerle birlikte Ayetullah'ın da içine sarsıcı bir ölüm korkusu vurdu. Bir an bayılacak gibi oldu, artık Allah'a kavuşacağı vaktin geldiğini düşündü. Her şey buraya kadardı. Ama tam bu sıra Kadı Süleyman, alevlerin arasından geçerek aceleyle Ayetullah'ın yanına geldi ve onu kollarından havaya kaldırıp omzuna sırtladı ve koşar adımlarla dışarı çıkarttı. Avludaki şadırvanın yanına kadar omuzlarında taşıdı onu. Avluda onun hizmetindeki askerler bekliyordu. "İşte katil!" diye bağırdı, adeta söyleyeceklerini etraftaki evlerde oturan insanların da duymasını ister gibi. "İçerde her şeyi bana itiraf etti. Sonra da camiyi ateşe verip üzerime saldırdı! Şeytan bu! Çabuk halka haber verin. Alevler yayılmadan camiyi söndürelim!" diye kuyruğuna basılan bir kedi gibi bas bas bağırdı. Askerlerin birçoğu avludan çıkıp etrafa koşuşturdular. Kalan askerler Ayetullah'ı önce bağlayıp avludaki kümbetin altına koydu, sonra da başının üzerindeki yarayı sardılar. O sıra yangını duyan civardaki insanlar camiye koşup gelmişler ve ellerindeki kovalarla şadırvandan su alıp içerdeki alevlerin üzerine dökmeye başlamışlardı. İnsanlar içerde alevlerle boğuşurken Kadı askerlerine yeni bir emir daha verdi ve Ayetullah'ın işbirlikçi öğrencisi Murathan'la diğer imam Reşat'ı da bulup yakalamalarını istedi. Ayetullah'sa elleri ve ayakları sucuk gibi bağlı bir halde yatırıldığı kümbetin dibinden, caminin içinde hızla yayılan ve demin Kadı'nın Ayetullah'ı dışarı çıkartırken açtığı kapıdan çıkmaya başlayan siyah dumanları seyrederek nasıl bir tuzağa düşürüldüğünü ve sonunun ne olduğunu merak etmiyordu artık. Çünkü kendisi için sonun geldiğini iyi biliyordu. Yalnızca, "Kimsiniz siz kâfirler, kim?" diye

sayıklıyordu öfkeli gözlerle şadırvanın önünde durup adamlarına emirler veren Kadı'ya bakarak.

Akşama doğru alevler tamamen söndürüldü. Ayetullah, Murathan ve Reşat ise yakalanıp tıpkı birer suçlu gibi itile kakıla kentin zindanlarına atıldı. Halk yayılan söylentilerden dolayı korku ve tedirginlik içindeydi. Bir günde kentlerindeki üç imam da korkunç suçlamalarla birlikte zindana kapatılmışlardı.

Zindandayken Murathan, bir kenara çekilip içli içli ağlamaya başladı. Bütün dünyası başına yıkılmıştı. Reşat, tıpkı küs bir çocuk gibi bacaklarını kırmış çenesini dizlerinin üzerine koymuş kara kara düşünüyordu. Ayetullah'sa dışından acıyla inliyordu: "Ne yaptık biz? Ne? Suçumuz ne Allah'ım, kurtar bizi! Allah'ım bir yol göster bize, nerede hata yaptık!" Bir ara Murathan kalkıp hocasına sarıldı ve ağlayarak "Neden?" diye haykırdı. "Neden hocam, neden neden neden neden neden?" Ayetullah'ın buna vereceği bir cevabı yoktu. Yalnızca o da dertli dertli ağlayarak Murathan'a sarıldı.

Ertesi gün hiç vakit kaybetmeden Kadı Süleyman, Şer'iye mahkemesini kurdu. Normalde bu davalara naipler bakarken bu mahkemeyi bizzat kendisi yönetti. Üç tutuklu zincirler içinde mahkemeye çıkartıldı.

Kadı bu üç imama da, uyuşturucu kullanmak, görevlerini yapmamak, Allah'ı inkâr etmek, sapkın ayinler yapmak, camiyi ateşe vermek ve cinayet işlemek suçlarından, şeytan tarafından baştan çıkarıldıkları gerekçesiyle çok ağır suçlamalar yöneltti. Delil olarak da İmam Ayetullah'ın evinde bulduğu kurukafayı çıkarttı. Halktan bazı kimselerin şahitliğini dinledi. Baş İmam Ayetullah'ın bazı günler tüm gün boyunca ortalıkta görünmediğini, onun yerine Murat-han'ın cemaatle ilgilendiğini, hatta bir keresinde onun da camide olmadığını ve mahallelinin saatlerce caminin kapısında beklemek zorunda kaldıklarını anlattı şahitler. Kadı ise halka Ayetullah'ın yazdığı mektubu gösterip okudu. Bu kadar sapkın bir hikâyeyi ancak uyuşturucu bağımlısı bir sapkının uydurabileceğini söyledi ve rahibi öldürdüklerinin kanıtı olarak da, Ayetullah'ın rüyasında gördüğünü iddia ettiği rahibin cesedini, atıldığı kuyudan subaşına çıkarttırdığını

söyleyip, "Kuyuya atıldığını biliyordu çünkü cinayeti o ve diğer imamlar işledi," diye bağırdı. Mahkemeyi izleyen ahali arasında bir uğultu koptu. Subaşının da olayla ilgili fikirlerini ve yaşadıklarını dinlettirdi mahkemede. Subaşı kesin bir sesle, Kız Kalesi'ndeki iskeletleri çıkarttırırken bile Ayetullah'da bir tuhaflık sezdiğini, o rahibin ölüsünün atıldığı kuyuyu gösterirken de bu tuhaflığın şüpheye yer bırakamadığını ifade etti. "İmam Ayetullah şeytanla işbirliği yapıyor olmalı! Yoksa kim cesetlerle, mezarlarla, rüyalarla uğraşır ki!" dedi.

Subaşının bu lafından sonra halkın içinde korkulu bir uğultu daha koptu. Kimileri ayağa fırlayıp "Asalım onları! Bu sapkınları asın!" diye bağırdı. Kadı araya girip insanları sa-kinleştirdi. "Yo hayır, önce mahkeme bitecek. Osmanlı İmparatorluğu adil bir usulde yönetilmektedir. Günahları bilinse bile bu üç sapkının yargılamaları bitmeli!" diye bağırdı. Sonra ortaya yöneldi. Kendisinin ortaya atabileceği son büyük delili de söyledi. "Üç imamın da kalçasında, kurdukları bu sapkın tarikatın kanıtı olan işaretler var," dedi. Sonra üç kişi seçip, biri kentin sakinlerinden bir marangoz, diğeri bir asker, sonuncusu da subaşıydı, onların içerde imamların kalçalarında olduğunu sandığı bu üç ize bakmalarını söyledi. Seçtiği bu üç kişi, askerlerin zincirlerinden tutup sürüklediği üç imamın içerde kalçalarına bakıp geldiler ve üçü de sırayla teker teker "Evet gördük!" diye bağırınca mahkemeyi en başından beri kendilerini tutarak seyreden halk artık bendini yıkan bir nehir gibi öfkeyle coştu.

"Asın onları! Yuuuuuuuuh! Sapkınlar, dönekler! Şeytanlar! Kafirleeeeeer!"

Ayetullah bu bağırtılara dayanamadı. "Hayır, biz suçsuzuz. Esas suçlu onlar, Kadı ve Papaz Du Barri!" diye bağırdı ama onu dinleyen olmadı.

Kadı mahkeme yerinde kopan curcunayı susturduktan sonra Ayetullah'a döndü.

"Peki, Allah'a ve yüce peygamberimiz Hz. Muhammed Sav.'a inanıyor musunuz yoksa ret mi ediyorsunuz?" diye sordu.

Ayetullah ayağa kalktı ve yüzünü halkına dönerek: "El-bete ki inanıyorum, hiçbir zaman reddetmedim ki!" dedi kesin bir sesle. Ardından sırayla Reşat ve

Murathan da ayağa kalkıp Ayetullah'ın sözünü tekrarladılar.

Kadı dudaklarını sevimsizce kıvıran belli belirsiz şeytanca bir gülümsemeyle:

"Pekâlâ, en azından öbür taraftaki yargılanmaya birer isyankar olarak gitmeyeceksiniz. Birer tövbekâr olarak gideceksiniz. Ama bu burada bir şey değiştirmeyecek. Burada işlediğiniz suçların cezasını çekeceksiniz," dedi katı bir sesle.

İmamlar itiş kakış arasında askerler tarafından götürülmeden önce Ayetullah'ın boğazından en son şu sözler döküldü:

"Bir gün bu anlattıklarımızın doğru olduğu ortaya çıkacak ve tüm insanlar bizim yalancı olmadığımızı görecekler!"

Mahkeme yerinden çıkartılırlarken kalabalığı yarıp yanlarına şaşkın ve korkulu bir yüzle İmam Reşat'ın öğrencisi genç Saffet geldi. Murathan ağlamaklı bir sesle o itiş kakış arasında Saffet'in kulağına eğilip bir şeyler söylemeyi başardı. Sonra Saffet kalabalığın ortasında kalıp yaşaran gözlerle hocalarının ite kakıla götürülüşünü seyretti.

Mahkeme bittikten bir gün sonra sabah saatlerinde üç imam Silifke meydanında asıldı. Tüm halk idamı seyretti ve sonra sessizce dağıldı. İdamı seyretmeyenler arasında birisi vardı. Reşat'ın evlatlığı Saffet.Saffet imamların infazı gerçekleştirilirken Murathan'a verdiği sözü yerine getirmek için yanına alabileceği kadar eşyasını alıp eşeğine yükledi. Sonra eşeğine binip Murathan'ın ninesinin evine gitti. Eşi dostunun yanında hüngür hüngür ağlayan yaşlı teyzeye baş sağlığı diledi, ardından Murat-han'ın kaldığı odadaki yüklüğe gidip yığılı duran yorganların en altına istiflenmiş küçük bir kutu çıkardı. İçini açıp emanetin orada olup olmadığına baktı, sonra da kutuyu alıp dışarı çıktı ve doğruca karşı komşunun kapısına vardı. Tesadüfen kapıyı yaşlı gözlerle Murathan'ın sevdalısı Elif açtı. Saffet ona kendini tanıtıp elindeki kutuyu verdi ve hiç vakit kaybetmeden geriye döndü. Elifi, elinde Murathan'ın ona yazdığı mektupları olan kutuya şaşkın şaşkın bakarken bıraktı. Yapılacak tek bir şey kalmıştı. Eşeğine

atlayıp kuzey yönünde kente yarım saatlik mesafe uzaklıktaki, kemikli denen tarlaların bulunduğu yerdeki eski köprüye vardı. Eşeğini bağlayıp köprünün sağ yamacına indi. Aşağıda, çayın kıyısında yalnız başına duran hüzünlü bir zeytin ağacı vardı. Yanına aldığı bir keserle oraya gidip zeytin ağacının dibini kazdı. Toprağın bir karış altında bir kutu buldu. Etrafta kimsenin olmadığına iyice emin olunca kutuyu çıkartıp içini açtı. İçindeki defteri koşar adımlarla gidip eşeğin semerine bağladığı heybenin içine attı. Sonra yaşayacak başka bir yer bulmak için parçalanmış bir umutla eşeğini yola sürdü. Heybenin içine attığı defterin üstünde şu yazıyordu: "Ayetullah bin Hassan'ın günlüğü, 17 Eylül- 2 Ekim: Gül'ün Kitabı."

BİTTİ

Edgar ve Shamus ödüllü